

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ & ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

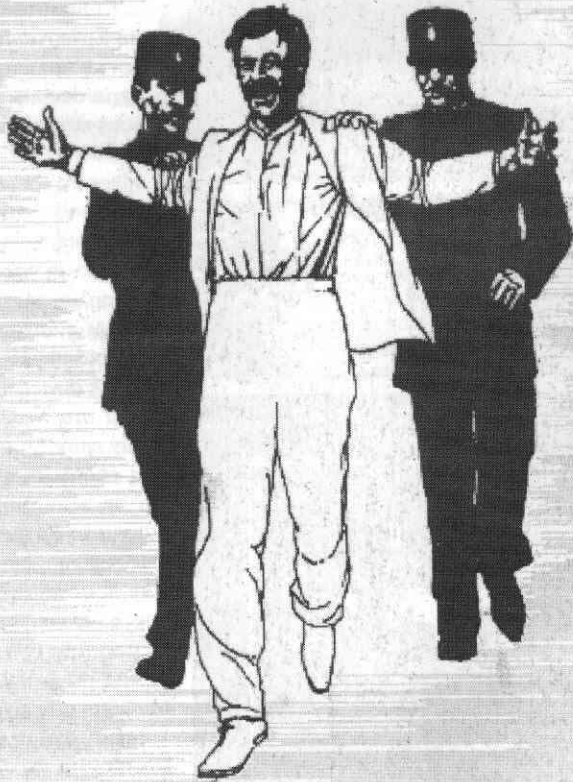
Τρεις συζητήσεις στην Αθήνα με τους C. Cavalleri,
P. Porcu, H. Bess, D. & M., από τη Γαλλία,
την Ιταλία και τη Γερμανία

Εκδόσεις ΑΤΥΠΟΣ

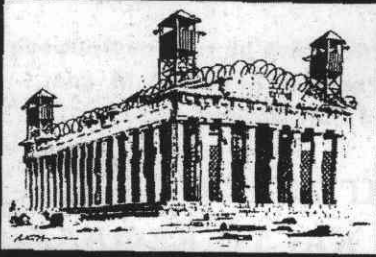
Τρεις συζητήσεις στην Αθήνα με τους συντρόφους
C. Cavalleri, P. Porcu, H. Bess, D. & M. από
τη Γαλλία, την Ιταλία και τη Γερμανία :

**ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
& ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ**

*Όσοι ξεχνούν τους αιχμαλώτους του κοινωνικού
πολέμου είναι αναπόφευκτο να ξεχάσουν και
τον ίδιο τον πόλεμο.*

Αφίσσα για τις δίκες του Πολυτεχνείου, Γενάρης 1997

Δεν θέλουμε μια κοινωνία ακράτων ανθρώπων στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του κράτους, της ωμής δικτατορίας των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών, ενδεδυμένων το μανδύα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

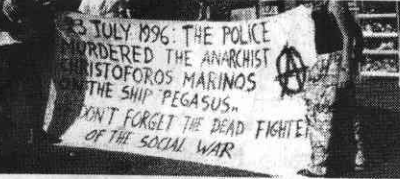
Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΑΙΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ '95

Δίκες: 3 Φλεβάρη και 11 Μάρτη, Φυλακές Κορυδαλλού

Κύκλος Αναρχικών

Γενάρης 23/7/97

Στις 23 Ιουλίου 1996, στο Πόλεμο Πόλεμος του Μόβου Παλαιστινιακού επαναστάτη, πολιτικού κ. Γεωργίου 1996 σε μέγιστο εθνικό, απελευθέρωση στην οδό και ακριβώς Ακτεάλ Βαλκανιστικό με την οποία η πρώτη φορά αποκλήθηκε, 10 χρόνια, αυτές τις 13 μέρες που υποστηρίχθηκε ο φάρος της επανάστασης των αντιστάσεων.

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΚΕΡΜΕΝΙΣ ΜΑΣ ΕΚΟΝΑΙ ΤΑ ΚΑΡΑΝ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ ΟΠΩΣ ΕΝΑ ΜΟΡΦΟΣ ΤΑ ΕΚΟΝΕΣ ΤΑ ΠΙΣΤΕΙ ΜΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΙΝΔΙΑΝΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ, ΤΗΝ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Πρωτοβουλία αλληλεγγύης στην οδό της Ζαμπόγιας

ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΗ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ - ΤΡΙΤΗ 13 ΓΕΝΑΡΗ '98, 6 Μ.Μ., ΠΛ. ΚΑΝΙΓΓΟΣ

Ένα κεφάλι δίχως μνήμη είναι μια θέση χωρίς φρονιά.

Napoleon

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μια συγκεκριμένη κατεύθυνση για την ανάπτυξη του αντικρατικού και αντικαπιταλιστικού αγώνα είναι και αυτή της διεθνοποίησής του. Ιδιαίτερα σήμερα που εξελίσσονται γιγαντιαίοι πολιτικοστρατιωτικοί και οικονομικοί σχεδιασμοί, επιχειρήσεις και προγράμματα για την παγκόσμια ολοκλήρωση του Κράτους και του Κεφάλαιου σε μια σειρά από υπερεθνικά συστήματα, περιφερειακά μπλοκ και δομές εξουσίας -όπως η NAFTA, η Ευρωπαϊκή Ένωση και η APEC, η Παγκόσμια Τράπεζα, ο ΠΟΕ (GATT) και το ΔΝΤ, το NATO και η "Ευρωατλαντική Συνεργασία για την Ειρήνη"-, όπου ενσωματώνονται και υπερκαθορίζονται τόσο η πολιτική κυριαρχία όσο και η καπιταλιστική οικονομία των επιμέρους εθνικών κρατών.

Μερικές από τις στιγμές όπου εκφράστηκε αυτός ο προσανατολισμός μας -στην κατεύθυνση της διεθνοποίησης μέσα στις νέες συνθήκες της εποχής μας- ήταν οι προσπάθειες για την αμοιβαία πληροφόρηση και την αλληλεγγύη των αγώνων όπως οι επισκέψεις συντρόφων μας στα ζαπατίστικα χωριά στις Τσιάπας και η συμμετοχή τους στις δύο διηπειρωτικές συναντήσεις "Για την Ανθρωπότητα και Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό" το '96 και το '97. Ήταν επίσης η συμμετοχή πλήθους συντρόφων μας στις εκδηλώσεις αλληλεγγύης και πληροφόρησης για την εξέγερση των ινδιάνων στο Μεξικό καθώς και για το *Κίνημα των Χωρίς Γη* στη Βραζιλία. (Όπως εκείνη η διαδήλωση στις 13 Γενάρη '98 που έγινε προς τη μεξικάνικη πρεσβεία, για τη σφαγή των ινδιάνων στο Acteal και συνεχίστηκε αυθόρμητα από τους αναρχικούς μέχρι το κτίριο της Αστυνομίας σε ένδειξη αλληλεγγύης στο σύντροφο Ν. Μαζιώτη που είχε συλληφθεί εκείνη τη μέρα).

Ήταν ακόμη η συμμετοχή στις κοινωνικές εκδηλώσεις και τα γεγονότα, με σύνθημα *Attack to Europe!*, ενάντια στη Διάσκεψη Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EURO-TOP) στο Άμστερνταμ τον Ιούνιο του '97, και στη Διάσκεψη Κορυφής στην Κολωνία το Μάη/Ιούνιο του '99, καθώς και η συνάντησή με ιταλούς και άλλους αναρχικούς συντρόφους στο Τορίνο το '97.

Ανάλογο προσανατολισμό και με σαφές περιεχόμενο τη διεθνοποίηση του αγώνα είχαν επίσης οι δύο εκδηλώσεις-συζητήσεις που οργάνωσαν σύ-

ντροφοι στην Αθήνα τον Οκτώβρη και τον Νοέμβρη του '97 : αφενός για το νόημα και τις νέες προοπτικές που ανέδειξαν η διεθνής συνάντηση και τα γεγονότα ενάντια στο EURO-TOP του Αμστερνταμ, (πράγμα που έγινε ορατότερο σήμερα, μετά τα γεγονότα του Λονδίνου στις 18 Ιούνη '99 καθώς και τα γεγονότα του Σηάτλ στις 30 Νοέμβρη '99), κι αφετέρου για το ζήτημα της επίθεσης του ιταλικού κράτους ενάντια στους αναρχικούς με βάση το κατασταλτικό θεώρημα των ειδικών αστυνομικών δυνάμεων ROS και των εισαγγελιών Vigna & Marini.

Ήταν δύο συζητήσεις για τις προοπτικές του αγώνα μέσα στις νέες διεθνείς συνθήκες, σε μια σειρά εκδηλώσεων όπου συμπεριλαμβανόταν και μία ακόμη συζήτηση που απέκτησε πολύ γρήγορα μια άμεση προοπτική. Ήταν αυτή που έγινε, στις 3 Οκτώβρη '97, για τη σημασία της αλληλέγγυας παρέμβασης των αναρχικών στους κοινωνικούς αγώνες που ξεσπούν στην περιφέρεια της μητρόπολης και ειδικότερα στον μακροχρόνιο αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση της μεταλλουργίας χρυσού από την πολυεθνική TVX Gold. Ένα μήνα αργότερα, στις 9 Νοέμβρη, έγινε η εισβολή των κατοίκων στις εγκαταστάσεις της TVX, η έκρηξη των εξεγερσιακών γεγονότων στο Στρυμονικό κι ακολούθησαν μια σειρά συλλήψεις και η στρατιωτική κατοχή των χωριών από τις αστυνομικές δυνάμεις.

Η δυναμική αυτού του αγώνα ώθησε αρκετούς αναρχικούς να κινητοποιηθούν δρώντας αλληλέγγυοι με κάθε μέσον στους αντιστεκόμενους κατοίκους κι ένας αριθμός συντρόφων, ανάμεσά τους κι ο Νίκος Μαζιώτης, προχώρησαν πρωτοβουλιακά στη δημιουργία ενός ανοιχτού πολιτικού χώρου συνάντησης και κοινής δράσης, με ευρύτερο σκοπό μια συνειδητή και έμπρακτη πρόταση συνάντησης των αναρχικών για την υπέρβαση του κατακερματισμού, της ευκαιριακότητας και της αποσπασματικότητας στις παρεμβάσεις τους μέσα στους κοινωνικούς αγώνες. Μια ανοιχτή συνέλευση συγκροτήθηκε για το σκοπό αυτό, μετά από μια εκδήλωση-συζήτηση που οργανώθηκε στο Πολυτεχνείο στις 11 Δεκέμβρη του '97 με πρόταγμα : **ΝΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΝΑΠΤΥΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ...**

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Στο κατειλημμένο κτίριο της οδού
Λέλας Καραγιάννη 37

Κυριακή 2 Νοέμβρη, 7 μ.μ.

AMSTERDAM '97 Attack to Europe

**«Η κυρίαρχη κοινωνία, που τόσο
καυχιέται για το διαρκή
εκσυγχρονισμό της, θα βρει με
ποιόν να μιλήσει γιατί αρχίζει η
ίδια να παράγει την
εκσυγχρονισμένη της άρνηση».**

Προβολή βίντεο - έκθεση φωτογραφίας από την
πανευρωπαϊκή πορεία ενάντια στη Διάσκεψη Κορυφής
της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUROTOP)
στο Αμστερνταμ - Ιούνιος '97.

Περιοδική έκδοση «ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Στο κατειλημμένο κτίριο της οδού
Λέλας Καραγιάννη 37

Παρασκευή 10 Οκτώβρη '97, 6:30 μ.μ.

Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Επιχείρηση Pontelungo:
Η μεγαλύτερη κρατική μεθόδευση
εναντίον των αναρχικών
τα τελευταία 30 χρόνια
στην Ευρώπη.

Περιοδική έκδοση «ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Στο κατελημμένο κτίριο της οδού
Λέλας Καραγιάννη 37

Παρασκευή 3 Οκτώβρη '97, 6:30 μ.μ.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ, ΟΙ ΤΟΠΙΚΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ:

Ο αγώνας των χωριών
της Βαρβάρας και της
Ολυμπιάδας ενάντια στην
εγκατάσταση μεταλλουργίας
χρυσού στη Χαλκιδική.

Περιοδική έκδοση «ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

Ολυμπιάδα Χαλκιδικής, Νοεμβρίου '97

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΙΚΟΥ ΚΟΛΠΟΥ

Από το 1989 οι κάτοικοι της Βαρβάρας, της Ολυμπιάδας και άλλων χωριών του Στρυμονικού κόλπου αντιδρούν μεζική και σθεναρά στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού και στην καταστροφή του τόπου τους.

Τα δύο τελευταία χρόνια ο αγώνας τους αντιμετωπίζει διαρκώς την κλιμάκωση της καταστολής από τις αστυνομικές δυνάμεις και τις δικαστικές διώξεις που προσορίζουν τα συμφέροντα της канаδικής πολυεθνικής ΤΥΧ GOLD - Hellas.

Μετά την παταγώδη αποτυχία των ΜΑΥ στις 9 Νοέμβρη '97 να διαλύσουν βίαια τη διεθνή κλιμάκωση κατοίκων προς τα μεταλλεία - όπου πυρολήθηκαν γεωρρίπια και οκλήματα της ΤΥΧ - το κράτος έριξε σε αυτή την περιοχή και το τελευταίο ρόκνο του δημοκρατικού προσώπιου του: επέβαλε ένα ειδικό κθεστικό στρατιωτικό νόμο στην περιοχή και απέκλεισε τα χωριά με πολυάριθμες κατασταλτικές δυνάμεις, προκειμένου να κάρψει την αντίσταση των κατοίκων με τη βία, την τρομοκρατία και τις συλλήψεις.

**ΝΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΝΑΠΤΥΞΟΥΜΕ ΤΗΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ
ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ...**

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΠΕΜΠΤΗ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΗ '97, 6:00 μ.μ.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ * ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

Ο αγώνας όμως δεν αναπτύσσεται γραμμικά και ήρθε η σύλληψη του συντρόφου Ν. Μαζιώτη για να πλήξει βίαια αυτή τη συλλογική προσπάθειά μας και ταυτόχρονα να της δώσει έναν επιτακτικότερο αλλά και ευρύτερο χαρακτήρα, δεδομένου ότι ως γνωστόν κάθε κατασταλτική επιχείρηση του κράτους - όπως αυτή της 13ης Γενάρη '98 - προκαλεί μια ευρύτερη, έστω και ανακλαστική συνήθως, κινητικότητα.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, η υπόθεση του Νίκου Μαζιώτη, όπως ήρθε στο φως μετά τη σύλληψή του και την ανάληψη της πολιτικής ευθύνης για την απόπειρα βομβισμού του Υπουργείου Βιομηχανίας και Ανάπτυξης ως πράξη αλληλεγγύης στους εξεγερμένους κατοίκους του Στρυμονικού, αποτέλεσε ένα σημείο καμπής στον αναρχικό αγώνα εμπειριέχοντας και αναδεικνύοντας ένα πλήθος από πρακτικά κι αλληλεξαρτώμενα ζητήματά του.

Ζητήματα που αφορούν τον πολύμορφο χαρακτήρα της παρουσίας και της παρέμβασης των αναρχικών σε σχέση με τους λεγόμενους "ενδιάμεσους" -μη άμεσα ανατρεπτικούς- κοινωνικούς αγώνες (όπως αυτόν του Στρυμονικού κι αργότερα εκείνους των αδιόριστων και των μαθητών) που ξεπηδούν μέσα στις νέες συνθήκες που δημιουργούν η κρατική και καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Ζητήματα που αφορούν την κοινωνική διάσταση και τη σημασία του άμεσα επιθετικού αγώνα όπως αυτός εκφράστηκε με την ατομική δράση του συντρόφου στην βομβιστική απόπειρα στο Υπουργείο Ανάπτυξης στις 6 Δεκέμβρη '97. Ζητήματα που αφορούν τις πραγματικές διαστάσεις της αλληλεγγύης των αναρχικών τόσο με τις κοινωνικές αντιστάσεις όσο και μεταξύ τους, καθώς επίσης και ζητήματα που αφορούν ειδικότερα την αμοιβαία επικοινωνία με τους φυλακισμένους αγωνιστές και τις στάσεις απέναντι στις δίκες τους, ως αναπόσπαστα μέρη του αγώνα. Ζητήματα τέλος που αφορούν τη βούληση και την προώθηση μορφών αυτοοργάνωσης των αναρχικών, για την ανάπτυξη της αντιπληροφόρησης, της διαρκούς παρέμβασης στα κοινωνικά πεδία και της πρόκλησης καταστάσεων αντεπίθεσης.

Ζητήματα για τα οποία -στα περισσότερα τουλάχιστον- η Συνέλευση ήταν ο χώρος όπου επιχειρήθηκε επίμονα να δοθούν πρακτικές απαντήσεις μέσα από συγκεκριμένες προτάσεις και πρωτοβουλίες συντρόφων. Και σε πολλές περιπτώσεις το κατάφερε, παρά το γεγονός ότι ήταν ένας χώρος κατά βάση ευάριθμος και παρ' όλα τα προβλήματα που σήμαινε μια διαρκής, μακρόχρονη και ανοιχτή διαδικασία συνάντησης συντρόφων που ανξιομεω-

νόταν τόσο ο αριθμός όσο και η διαθεσιμότητα τους ανάλογα με τις συγκυρίες, τις ανάγκες ή τις επιλογές τους.

Πιο συγκεκριμένα και σε ό,τι αφορά ειδικότερα το ζήτημα της διεθνούς αλληλεγγύης και πληροφόρησης, κι αυτή η προσπάθεια πρακτικά έγινε κυρίως με πρωτοβουλίες μέσα από τη Συνέλευση, με πρώτη προτεραιότητα -όχι όμως και μοναδική- την ανάδειξη της υπόθεσης του Ν. Μαζιώτη σαν ένα σημαντικό στοιχείο του ευρύτερου αγώνα που διεξάγεται παγκόσμια ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

Για παράδειγμα, στα πλαίσια αυτής της συγκεκριμένης προσπάθειας για τη διεθνοποίηση του αγώνα και σε όλη την περίοδο της αιχμαλωσίας του Ν. Μαζιώτη από τη σύλληψη μέχρι τη δίκη του, στάλθηκαν μεταφρασμένα σε συντρόφους στο εξωτερικό μια σειρά από ντοκουμέντα, όπως τα κείμενα που έγραψε ο ίδιος στη φυλακή, κείμενα και υλικό που αφορούσαν τις αναρχικές θέσεις και τις δράσεις που αναπτύχθηκαν σχετικά με την υπόθεση Μαζιώτη, τον αγώνα στο Στρυμονικό και τον ευρύτερο αγώνα ενάντια στην εγκατάσταση της TVX Gold, την παρέμβαση στην Καβάλα ενάντια στο 29ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ και την επίθεση των αναρχικών ενάντια στους συνδικαλιστές, το κίνημα των αδιόριστων ενάντια στον ΑΣΕΠ το καλοκαίρι του '98 και τη σύλληψη του συντρόφου Κ. Μητροπέτρου, το κίνημα των μαθητών (χειμώνας '98/'99) και τη σύλληψη του συντρόφου Β. Ευαγγελίδη, τον πόλεμο που εξαπέλυσε το ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία και ευρύτερα στα Βαλκάνια κ.λπ.

Πολλά από αυτά τα ντοκουμέντα κι ιδιαίτερα αυτά που αφορούσαν την υπόθεση του Ν. Μαζιώτη, διακινήθηκαν και δημοσιεύθηκαν από συντρόφους σε έντυπα στην Ιταλία, την Ισπανία, τη Γαλλία, τη Γερμανία, τις ΗΠΑ και αλλού.

Στα πλαίσια επίσης αυτής της προσπάθειας, σύντροφοι από τη Συνέλευση, οι οποίοι συμμετείχαν στις αντεξουσιαστικές εκδηλώσεις που έγιναν στην Κολωνία το Μάη και τον Ιούνιο του '99 ενάντια στην διάσκεψη Κορυφής της Ε.Ε., ενημέρωσαν τους συντρόφους στην Ευρώπη για την υπόθεση του Ν. Μαζιώτη και ευρύτερα για τον αγώνα στην Ελλάδα, ενώ ανάρτησαν και πανό για τους φυλακισμένους αγωνιστές.

Αλλά και προς την αντίστροφη κατεύθυνση έγιναν πολλές συνεισφορές από συντρόφους και ενδεικτικά είναι τα κείμενα που δημοσιεύθηκαν στο *Αναρχικό Δελτίο* σχετικά με τον αγώνα των αναρχικών στην Ιταλία ενάντια στην κρατική καταστολή.

«...Ο λαός της Επικρατείας κίχου (..) έδειξε ότι ούτε η αποπνευματώδη ούτε η οριζοντιότητα της κοινωνικής του πρότασης και της δράσης...»

9/11/97
ΗΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΚΕΡΑΤΟΠΛΑΣΤΗΣ ΣΤΡΥΜΟΝΙΚΗΣ

«...Την 9/11/97 (..) λαοπρόσημη επέλαση κατά των αποπνευματωδών λειτουργιών που φέρουν τον μισθό της TVX Gold και εκπόνησαν νέες κινήσεις προώθησης με κομμάτι απόδοσης...»

22/11/97
ΑΣΤΥΝ Α/ΝΔΗ ΚΑΒΑΛΑΣ

«...Η θέση και αποστολή κίχου στην περίπτωση (..) είναι να είναι η βάση της σκέψης και του δικαίου...»

25/11/97
Τ V X ΜΕΛΛΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΙΚΟΥ ΚΟΛΠΟΥ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΙΑΣ ΧΡΥΣΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ TVX GOLD

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ ΤΟΤΕ ΟΛΑ ΜΗΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΥΜΒΟΥΝ

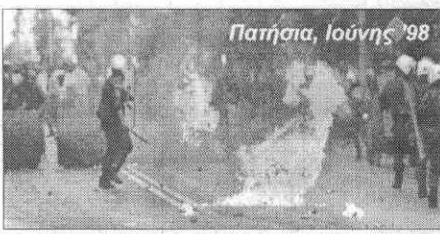
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΕΚΕΥΧΡΩΝΙΣΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΝΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ

ΝΑ ΑΝΑΨΥΧΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ - ΑΝΤΙΣΤΡΟΥΣΑΙΕΤΕΣ

16 Συμβόλιος '97

Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ ΟΜΗΡΟΥΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟΥ ΣΤΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΞΕΓΡΗΣΗ ΣΥΝΕΛΛΗΦΘΗ ΣΤΟ ΠΑΝΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΛΛΑΓΗΤΗΡΙΟ, ΣΤΙΣ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ '99 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΣΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ 18 ΓΕΝΑΡΗ '99

«...Αναίμα τις κατηγορίες που μου αποδίδονται... συμμετείχα στις κινητοποιήσεις ενάντια στο νόμο Λαμπη από την ημέρα της ψηφίσεώς του... Όπως και αν είναι η Φιλοσοφική Σχολή και οι μαθητές συμμετείχαν στον αγώνα ενάντια των αδιόριστων καθηγητών. Ο αγώνας αυτός συνεχίζεται και με το σημερινό μαθητικό κίνημα στο οποίο θέλω να αλληλεγγύη και σαν αναρχικός. Σαν ένας από τους εκατοντάτε χιλιάδες που συμμετείχαν στην πορεία της Παροικιακής.»

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΒΑΣΙΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΜΑΘΗΤΗ ΑΡΜΠΑΝ ΠΕΡΑΛΛΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΓΙΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΕΠΙΘΕΤΟ ΕΥΚΑΛΑΜΗΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΤΗΚΕ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΟΖΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ, ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ, ΚΟΖΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

ΚΑΡΑΥΙΔΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΚΑΙ ΔΕΝΤΡΟΦΑΙΕΤΕΣ

...που βρίσκεται φιλοκλιμένος από τις 13/1/98 μετά από απόφαση έκτακτης στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης σε ένδειξη αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων του Στρατηγικού κλάου.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ...
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΥ ΚΛΑΟΥ...

...που αντιπαρατίθεται δυναμικά στη Διοικητική για τις κοινωνικές και καταστροφικές για το περιβάλλον τις περιοχές επίθεσης της πολυεθνικής εταιρείας εξόρυξης χρυσού **TYX GOLD** σε αγροτικά συγκοινωνία με το κρότος και την Δυναμική Ένωση.

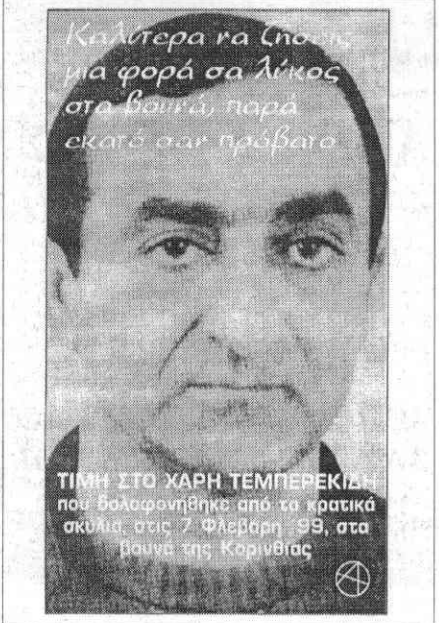
ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ
Πολυτεχνείο (κτίριο Αρχιτεκτονικής)

Παρασκευή 22/1/99, 6:00 μ.μ. Σάββατο 23/1/99, 6:00 μ.μ.

- Ο κρότος του βελωδισμού της "ανάπτυξης" για την αναδιάρθρωση της κυριαρχίας και την ισχυροποίηση της.
- Τα ανεκδιήγητα επενδυτικά σχέδια καταστροφής, εκμετάλλευσης και αφαίμαξης περιοχών του Βαλκανικού χώρου από την κυριαρχία.
- Ο πόλεμος κοινωνικές αγώνες ενάντια στην καταστροφική μονάδα επεξεργασίας χρυσού.
- Η Βουλγαρία και οι διανομή της επικινδύνως απόψεων και πρακτικών των αγωνιζόμενων ανθρώπων ενάντια στους επιβαλλόμενους από το κράτος διαχωρισμούς.
- Η απορροή του αναρχικού Νίκου Μαζιώτη και η ανάδειξη της πολυμορφίας του κοινωνικού αγώνα.
- Η κοινωνική αλληλεγγύη ενάντια στην ατομικότητα αγωνιστών στην κατεύθυνση της όξυνσης του κοινωνικού πολέμου.

Προβόλες βίντεο.

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΤΟΜΑ

Μετά τον χρονικό προσδιορισμό της δίκης του Μαζιώτη στις αρχές Ιούνη, η Συνέλευση ενέτεινε τις προσπάθειές της τόσο γενικότερα όσο και ειδικότερα σε ό,τι αφορά αυτή τη συγκεκριμένη κατεύθυνση της διεθνοποίησης. Και παράλληλα με τις άλλες δραστηριοποιήσεις της γύρω από τη δίκη του συντρόφου, απεύθυνε ένα κείμενο-κάλεσμα διεθνούς αλληλεγγύης που στάλθηκε σε συλλογικότητες και άτομα καθώς και σε φυλακισμένους αγωνιστές στην Ευρώπη και στην Βόρεια Αμερική (ολόκληρο το κείμενο δημοσιεύτηκε στο *Αναρχικό Δελτίο Αντιπληροφόρησης και Δράσης*, νο 3, Ιούν. '99 και στη μπροσουράρα *Λόγος Αλληλεγγύης για τον Αναρχικό Νίκο Μαζιώτη*, Οκτ. '99).

"(...) Στο πρόσωπο του Ν. Μαζιώτη θέλουν να εφαρμόσουν την πολιτική του διαχωρισμού ανάμεσα στους αναρχικούς-επαναστάτες και τους κοινωνικούς αγώνες που ξεσπούν, την απομόνωση του λόγου και των πρακτικών τους από το φυσικό τους χώρο, δηλαδή τις κοινωνικές συνθήκες που γεννούν και τρέφουν αυτό το λόγο και αυτές τις πρακτικές. Θέλουν να χτυπήσουν τη συγκεκριμένη επιλογή της αλληλεγγύης μεταξύ των διαφορετικών αυτών αγώνων, τη δυναμική που αυτή φέρει και τα αποτελέσματα που παράγει. Θέλουν να ανακόψουν συνολικά την απόπειρα παρέμβασης και ριζοσπαστικοποίησης σε αυτούς τους αγώνες που αναρχικούς, γιατί θέλουν εμάς μόνους και περιθωριοποιημένους, κι αυτούς τους αγώνες απονευρωμένους, αφομοιωσίσιμους και περιορισμένους. Γιατί σε μια περίοδο που τα κράτη επιτίθενται για να αναδιαμορφώσουν και να ξαναμοιράσουν τον κόσμο και που οι δομές στο εσωτερικό τους αλλάζουν, προκαλώντας ιδιαιτερές κοινωνικές αντιδράσεις, είναι σημαντικό για το κάθε κράτος να εγκληματοποιεί και να αφοπλίζει τους επαναστάτες, να τους εκδικείται παραδειγματικά για να ανακόψει την ίδια τη δυναμική της δράσης τους, να χτυπάει ιδιαίτερα κάθε πράξη συνάντησης όσων αγωνίζονται. Να δοκιμάζει πρωταρχικά πάνω στους επαναστάτες τις νέες και ισχυρότερες μορφές καταστολής που προετοιμάζει στη συνέχεια για ολόκληρες κοινωνικές ομάδες.

Με αυτή την έννοια, η δίκη αυτή αποτελεί τόσο από τη δική μας πλευρά όσο και από την πλευρά του κράτους ένα κομβικό σημείο της αντιπαράθεσης. Μια μάχη που διακνυβούνται πολλά περισσότερα από την πολύχρονη στέρωση της ελευθερίας του συντρόφου μας, μια μάχη που αφορά τον αγώνα που συμμετείχε και που αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του.

Γι αυτούς τους λόγους είναι σημαντικό να εκφραστεί διεθνής αλληλεγγύη, με κινήσεις, κείμενα, γραμίματα, με όποιο μέσο επιθυμεί ο κάθε σύντροφος. Να μετατρέ-

ψουμε αυτή τη δίκη σε ένα γεγονός που να μιλήσουμε για τους πολιτικούς κρατούμενους, τα κινήματά και την αλληλεγγύη, και να εμποδίσουμε μια χωρίς κόστος αντιμετώπιση του συντρόφου που κρατούν στα χέρια τους. Να δείξουμε ότι ο Νίκος Μαζιώτης δεν είναι μόνος του...

Αν το κράτος θέλει απ' αυτή τη δίκη να παρουσιάσει ως μάταιη και αντιμετωπίσιμη την ανάγκη και την επιλογή της αντίστασης, εμείς έχουμε κάθε λόγο να δούμε αυτή τη διαδικασία σαν ευκαιρία για να προωθήσουμε την ίδια την αντίσταση στα σχέδιά του, να αναδείξουμε τις κοινωνικές συνθήκες που καθιστούν την αντίσταση αυτή τη μοναδική αληθινή ζωή που μπορεί να υπάρξει.

(...)

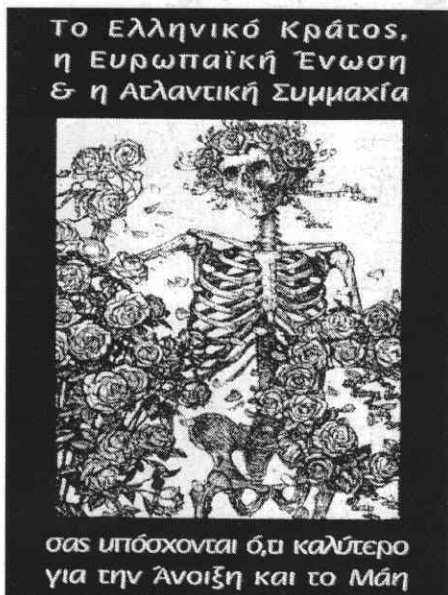
Αν οι μηχανισμοί θέλουν να παρουσιάζουν τον εαυτό τους ως το μοναδικό υποκείμενο που διαχειρίζεται τις ζωές των ανθρώπων, γράφοντας την αιματηρή του ιστορία, εμείς έχουμε κάθε λόγο να μιλήσουμε για τους αγώνες που ξέσπασαν και ξεσπούν παντού όπου επιβάλλεται η διεθνής δικτατορία των κρατών και του κεφαλαίου, γι' αυτόν τον ισόβιο αγώνα για την ελευθερία που συνεχίζεται, όσες μορφές κι αν παίρνει στο χρόνο και το χώρο. Να μιλήσουμε για τους ανθρώπους που είναι οι ίδιοι οι αγώνες... Να μιλήσουμε για όλους αυτούς που από διαφορετικές γωνίες της γης και κάτω από διαφορετικές συνθήκες αγωνίστηκαν και αγωνίζονται, να μιλήσουμε για αυτούς που είναι μακριά κι όμως μαζί, πέρα απ' τα σύνορα που χάραξαν στους χάρτες, πέρα από το χρόνο που ταξινόμησαν σε περιόδους που «αντιμετωπίστηκαν αποτελεσματικά και έβησαν». Να μιλήσουμε για τους αγωνιστές που βρίσκονται στις μητροπόλεις του καπιταλισμού ή στα βουνά των Ινδιάνων, για τους κρατούμενους που είναι θαμμένοι σε μπουντρούμια ή στα μοντέρνα κελιά της απομόνωσης και τα ψυχιατρεία, που είναι χωριστά κι όμως αποτελούν μια «αόρατη» δύναμη που επικοινωνεί, που ο καθένας δίνει μια μάχη μόνος του αλλά ταυτόχρονα και με τους άλλους, και για τους άλλους...

Να φωνάζουμε για όλους αυτούς που πλήρωσαν και πληρώνουν με τη ζωή τους το τίμημα για το ότι δεν αποδέχτηκαν την κυριαρχία ως αδιαμφισβήτητη και άτρωτη, για το ότι τόλμησαν για τον εαυτό τους και για τους άλλους, εμπνέοντας και τροφοδοτώντας με τη στάση ζωής τους τους αγώνες που ακολούθησαν και αυτούς που έρχονται... Να μιλήσουμε για τον αγώνα που δεν νικήθηκε παρά τις συστηματικές μεθόδους για την κατάπνιξη του και τις απόπειρες εξουδετέρωσης των αγωνιστών... Να φωνάζουμε για όλους αυτούς που κρατούν όμηρους, ενώ ταυτόχρονα η προπαγάνδα τους, όταν δεν τους παρουσιάζει ως «επικίνδυνους ε-

Η ΝΑΤΟϊκή εισβολή στα Βαλκάνια, αποτελεί σήμερα την αιχμή για την προώθηση της Νέας Τάξης: Την εδραίωση της κυριαρχίας του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού σε ολόκληρη τη γη. Περισσότερος πλούτος και εξουσία για τα αφεντικά, περισσότερος έλεγχος, εμετάλλευση και καταπίεση για τις ποιωνίες όλου του πλανήτη. Η κτηνωδία του πολέμου τους είναι αποτέλεσμα και ταυτόχρονα προέδραση της επίθεσης εναντίον τους.

Εναντία στο Κράτος και το κεφάλαιο, ενάντια στη Νέα Τάξη και τον εθνισμό...
ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
Για την παρμόσμια και κοινωνική επανάσταση...
BYNABTES ANARCHISTON

Αφίσα ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, Απρίλης '99

Φυλλάδιο για τον πόλεμο, Μάης '99

ας των ΗΠΑ με το ελληνικό κράτος. Να επισημάνουμε επίσης ότι η καταδίκη του συντρόφου με το συγκεκριμένο στοιχείο των "μη ταπεινών κινήτρων" για τις πράξεις του ενάντια στο κράτος, ουσιαστικά σημαίνει τη δημόσια ομολογία της πολιτικής ομηρίας του και θα πρέπει να ειπωθεί ως ένας αναγκαστικός ελιγμός υποχώρησης σε μια ύστατη προσπάθεια του δικαστηρίου, προκειμένου να αντισταθμιστούν κάπως οι σε βάρος του εντυπώσεις από τη αδιαμφισβήτητη αξιακή υπεροχή του αναρχικού Νίκου Μαζιώτη, στην οποία επίσης θα πρέπει να συνεκτιμηθούν η πλατιά κοινωνική απήχηση της στάσης του, η ένθερμη αλληλεγγύη των αναρχικών στη διάρκεια της αιχμαλωσίας του, καθώς και οι μαχητικές συνεισφορές των φίλων και των συντρόφων που προσφέρθηκαν να τον συνοδεύσουν ως μάρτυρες στην αναμέτρησή του με το εντεταλμένο δικαστήριο, με το συνειδητό σκοπό αυτή η δίκη να γίνει του κράτους καταδίκη.

(Από τα ντοκουμέντα αυτής της δίκης δημοσιεύτηκαν ήδη από τη Συνέλευση, Η "Απολογία" του Αναρχικού Νίκου Μαζιώτη - η οποία μεταφράστηκε σε μια σειρά από γλώσσες- καθώς και οι "καταθέσεις" των συντρόφων από το εξωτερικό στην μπροσούρα *Λόγος Αλληλεγγύης για τον Αναρχικό Νίκο Μαζιώτη - Alfredo Bonanno, Costantino Cavalleri, Hellyette Bess*).

Μετά τη δίκη του Ν. Μαζιώτη και με την ευκαιρία της παρουσίας των συντρόφων από την Ευρώπη ανάμεσά μας, η Συνέλευση οργάνωσε και κάλεσε δύο ανοιχτές συζητήσεις στο Πολυτεχνείο στις 9 και 10 Ιουλίου '99, στην κατεύθυνση πάντα της διεθνοποίησης της αλληλεγγύης και της πληροφόρησης : την πρώτη με την Hellyette Bess, *Για την κρατική καταστολή, τους πολιτικούς κρατούμενους και το κοινωνικό κίνημα στη Γαλλία*, και τη δεύτερη με τους Costantino Cavalleri και Pierleone Porcu, *Για την επίθεση του ιταλικού κράτους στους εξεγερσιακούς αναρχικούς*. Από την πρώτη μέρα όμως, το Πολυτεχνείο βρέθηκε σε κλοιό αστυνομικών δυνάμεων οι οποίες παρεμποδίζουν την προσέλευση στο χώρο της συζήτησης. Είναι χαρακτηριστικό ότι, μετά τη διαμαρτυρία φοιτητών του ιδρύματος και σε επικοινωνία των πρωτανικών αρχών με το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, στην ερώτηση για τον σκοπό αυτού του αποκλεισμού ο Γενικός Γραμματέας του απάντησε ότι "δεν συμφωνεί με το περιεχόμενο της προγραμματισμένης συζήτησης" (!). Παρ' όλα αυτά, η συζήτηση με τη συντρόφισσα από το Παρίσι - η οποία

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

ΑΙΚΗ: 5 ΙΟΥΛΗ '99 - ΕΥΕΛΠΙΑΩΝ

"...η αλληλεγγύη στους κοινωνικούς αγώνες όπου και αν γίνεται και από όποιους και αν διεξάγονται, είτε στην πόλη είτε στο χωριό αλλά και πέρα από σύνορα και πατριές, είναι για κάποιους όριστα πολιτικοκοινωνικά πράξη, που για αυτόν αξίζει να ρισκάρουν και την ελευθερία τους. Είναι αγώνα για ελευθερία προσωπικά ή ίδια η ελευθερία..."

"...Γιατί στα αφιερώνω κόσμο, όπου ζούμε την επιβολή της παγκόσμιας εμποσίωσης και το πάντα αλληλεξαρτημένο, αλληλοαγειζόμενο και διαπλεκόμενο μισό τους σε πολιτικό, κοινωνικό ή οικονομικό επίπεδο, κάθε κοινωνικός αγώνας, όπως κοινωνικά όραμα και αν το θέλουμε, όπου και αν διεξάγεται, ακόμα και εκκοιτώντας χιλιάδες χιλιόμετρα ή μόλις μικρά από μας (χρειάζεται σιμωσία για όλα τα κοινωνία, με το συνειδητοποίηση είτε ότι, γιατί αφορά την ελευθερία όλων μας, την ελευθερία των Άσων." (Νίκος Μαζιώτης)

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ (ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)
ΠΕΜΠΤΗ 1/7 - 5:00 μμ

Πλατεία Κάννιγος, 18 Ιούνη '98

Τον Ιούνη του '98, αξιωματικοί καθιγήτες μαζί με κλιμάκια αλληλεγγύους νεολαίους, άνεργους, εργαζόμενους, κατάβροχες στους δρόμους ενάντια στο διαγινισμό του ΔΣΕΠ και την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και συγκροτήθηκαν με τα σχέδια εκπονησμένοι και τους ριζοσπάστες των αφεντικών.

Όσο μέρα στον αγώνα αναστατώναν η αυτοοργάνωση, η αλληλεγγύη και η επίθεση τόσο υποκυρόσαν η διαμεσολάβηση, η αποθήκη και η απλή διαμαρτυρία, τόσο γινόνταν φανερό ότι ένας διαγινισμός, ένας νόμος ή μια κυβέρνηση ποτέ δεν θα είναι αρκετά, ότι πραγματικό (επιτόμενο παραμένει ο κόσμος όλος, η ζωή ή ίδια.

Ο αναρχικός Κώστας Μπαρμπέρος, είναι ο μόνος από τους δεκάδες αλληλεγγύες εκείνων των ημερών που από τις 18 Νοεμβρίου '88 βρέθηκαν προφυλακισμένος. Η ζωή και η ακεραιότητα του στοιχείο των αναρχικών έδρασε και επιβίωσε στις επιλογές και τα μνηστικά εκείνων των συγκροτήσεων.

Η αλληλεγγύη με τους εκπαιδευτικούς του κοινωνικού κολέριου είναι έμπνευση και απία προδοσίωση των νέων σπληνών του.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

ΕΥΧΑΙΡΕΣΙΕΣ ΣΤΙΣ 18 ΙΟΥΛΗΣ '98 ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΝΙΤΣΟΣ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΟΓΩΝΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΕ ΦΟΙΤΗΤΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ.

ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ ΤΗΝ 1^η ΝΟΕΜΒΡΗ '99 (ΕΥΕΛΠΙΑΩΝ)

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

**ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΑΝΗΚΟΥΝ
ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ,
ΤΟΥΣ ΡΟΥΦΙΑΝΟΥΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΟΣΚΥΛΑ**

**Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΤΩΝ ΤΡΑΜΠΟΥΚΩΝ ΤΟΥ ΚΚΕ
ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΣΤΟΧΟ ΕΚΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΜΑΦΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ,
ΚΑΘΕ ΝΕΟΛΑΙΟ ΠΟΥ ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΝΕΤΑΙ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΟΛΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΝ**

Πανεπιστημίου, 19 Νοέμβ. '99

**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΑΘΩΝ
ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ**

Το 1991, όταν ουσία της Νέας Τάξης Προγράμτων, ο "αθωνάτρχης" Μάσος, ανώτερος πολιτικός υπάλληλος των αμερικανικών πρεσβειών, ήρθε στην Αθήνα κι έγινε δεκτός με συγκροτήσεις, φωνιές και ομοθυμαδόν...
Το 1999 οι αντιαμερικανικές εκδηλώσεις με φόντο την επίσκεψη του "αθωνάτρχη" Κλίντον, καθυστερούμενες από τους πιοτεροδεξιούς πατριώτες, εθνικιστές κι ενσωματωμένες μέσα στο πλαίσιο της κρατικής νομιμότητας δεν απεικονίζουν ουσιαστικά σε τίποτα ούτε το εθνικό ούτε το αμερικανικό αφεντικό, και δεν αποσκοπούν σε τίποτα περισσότερο από τον πολιτικό τζόκο για την προσκόλλητική εκστρατεία των κομμάτων της εθνικής διαρροκράτιας...

**ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΑΞΗ
ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ
ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ**

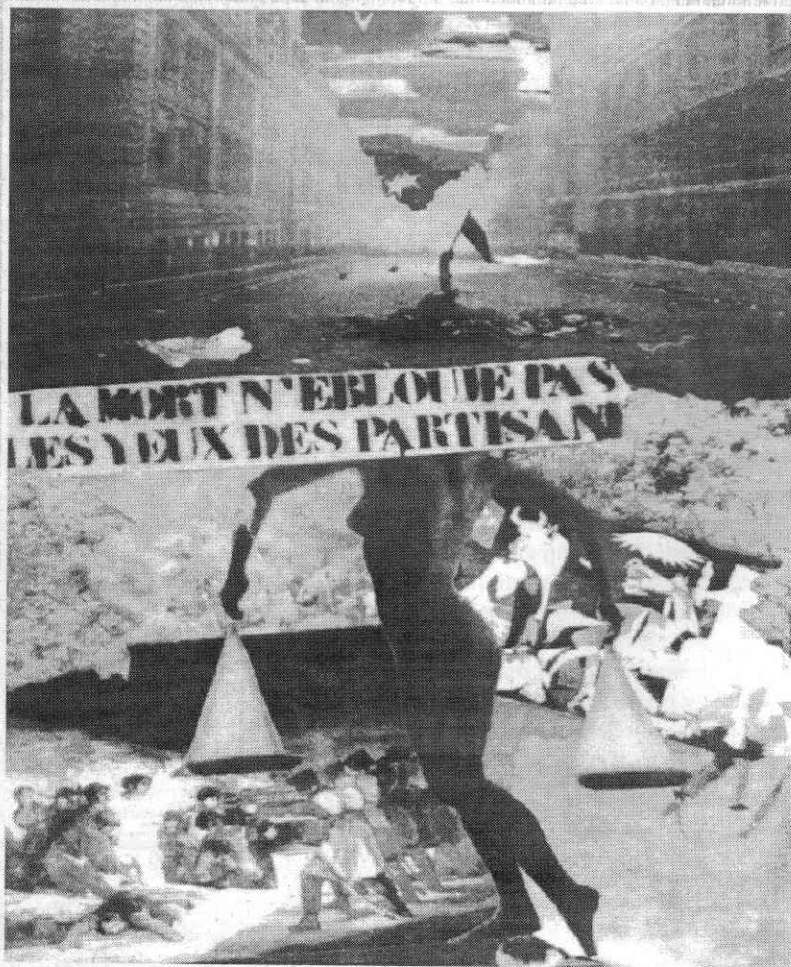
έχει φυλακιστεί πολύχρονα για τη συμμετοχή της στην οργάνωση της Action Directe έγινε, με τη συμμετοχή αρκετών συντρόφων που πέρασαν από τον αστυνομικό κλοιό. Για την επόμενη μέρα κι εφόσον το Πολυτεχνείο θα ήταν και πάλι αποκλεισμένο -όπως και έγινε από νωρίς- ο χώρος της συζήτησης με τους συντρόφους από τη Σαρδηνία μετατέθηκε σε άλλο σημείο κι ανακοινώθηκε προφορικά.

Τον Αύγουστο ήρθαν επίσης οι σύντροφοι D. και M. από την επιτροπή αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους της RAF στην Κολωνία της Γερμανίας, οι οποίοι και δεν είχαν μπορέσει να έρθουν εγκαίρως, πριν τη δίκη του Ν. Μαζιώτη. Μετά την ενημέρωσή τους για τον αγώνα στην Ελλάδα και με την ευκαιρία της παρουσίας τους ανάμεσά μας, οργανώθηκε από συντρόφους της Συνέλευσης, στις 29 Αυγούστου, η τρίτη συζήτηση που ανακοινώθηκε μόνο προφορικά.

Μετά από επιλογή εκτεταμένων αποσπασμάτων από τα καταγραμμένα ντοκουμέντα αυτών των τριών συζητήσεων για τους αγώνες στην Ευρώπη καθώς και τους αιχμάλωτους του κράτους στη Γαλλία, την Ιταλία και τη Γερμανία, προχωρήσαμε στην παρούσα έκδοση, σε μια συνεισφορά ακόμη στην ανάπτυξη της αλληλεγγύης και της πληροφόρησης και στην προσωπική της παραπέρα συνάντησης με τους συντρόφους στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο. Γιατί οι αυθεντικοί αγώνες για την ελευθερία όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν κανέναν αυτοπεριορισμό αλλά αντιθέτως έχουν παγκόσμια ακτινοβολία, καθώς με την ανάπτυξη τους πάνω από τα κρατικά σύνορα που χωρίζουν τεχνητά τους λαούς, αποκαλύπτουν και ορίζουν τα μόνα πραγματικά σύνορα που διαπερνούν τους ανθρώπους σε κάθε γωνιά του πλανήτη: εκείνες τις γραμμές αντιπαράθεσης που ανοίγονται αυθυσσάλως ανάμεσα στους κυρίαρχους από τη μια και τους εξεγερμένους από την άλλη.

Να σημειώσουμε βέβαια, σε ό,τι αφορά τους υπεύθυνους για την παρούσα έκδοση, πως οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της Συνέλευσης αποφάσισαν ήδη από το Σεπτέμβριο του '99 να θέσουν τέλος σε αυτή την ανοικτή διαδικασία που διάρκεσε 21 μήνες ακριβώς γιατί σε αυτό το μακρύ διάστημα και στις διάφορες φάσεις του αγώνα εξαντλήθηκαν, αφού πρόσφεραν ό,τι είχαν να προσφέρουν αλληλεπιδρώντας, τόσο οι υποκειμενικές δυνάμεις και οι διαθεσιμότητες των συντρόφων και των συντρόφισσών όσο και οι αντικειμενικές δυνατότητες του ευρύτερου κινήματος για

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ,
ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ
ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΗΝ HELLYETTE BESS

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 9-7-99, 6:00μμ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Μια συζήτηση με την Hellyette Bess

Εχω χωρίσει την ομιλία μου σε τέσσερα μέρη. Το πρώτο έχει περισσότερο ιστορικό χαρακτήρα κι είναι απαραίτητο για να εξηγήσουμε το πού βρίσκεται το κοινωνικό κίνημα στη Γαλλία σήμερα. Το δεύτερο μέρος αφορά τους πολιτικούς κρατούμενους, το τρίτο την αντίσταση στις φυλακές και το τελευταίο την αυτονομία και τους σύγχρονους κοινωνικούς αγώνες.

Για να κατανοήσουμε την κατάσταση του επαναστατικού κινήματος στη Γαλλία, πρέπει να κάνουμε ένα μικρό άλμα στο παρελθόν, ξεκινώντας από το 1977-78, για να μην πάμε ακόμα πιο πίσω ανοίγοντας έτσι μια τεράστια συζήτηση.

Το 1977-78 υπήρχαν πολλές αυτόνομες ομάδες, διαφορετικές απ'ότι σήμερα, οι οποίες είχαν περισσότερες ομοιότητες με την ιταλική αυτονομία. Ωστόσο, πολλά χαρακτηριστικά του σύγχρονου κινήματος υπήρχαν ήδη από τότε, όπως η απαλλοτρίωση εμπορευμάτων και η διανομή τους στον πληθυσμό, η βίαιη σύγκρουση με την αστυνομία, η καταστροφή χώρων αντιπροσωπευτικών της δημόσιας τάξης, με πολλούς ανθρώπους να συμμετέχουν σ'αυτές τις ενέργειες, η αμφισβήτηση και οι απεργίες στα εργοστάσια, στα εργαστήρια, λίγο-πολύ σ'όλους τους χώρους δουλειάς.

Μια άλλη τάση διαγραφόταν επίσης στο εσωτερικό αυτών των αυτόνομων ομάδων, μια τάση σαφώς περισσότερο επηρεασμένη από το αντάρτικο πόλης στην Ιταλία και τη Γερμανία. Όμως, παρότι η ίδια άμεση αντιπαράθεση με την εξουσία χαρακτήριζε το κλίμα εκείνης της εποχής, οι βασικές ιδέες και ο τρόπος εφαρμογής τους διέφεραν.

Ορισμένοι αγωνιστές των Επαναστατικών Διεθνιστικών Ομάδων Δράσης (G.A.R.I.) -σε αυτές τις ομάδες συμμετείχαν κυρίως Ισπανοί και Γάλλοι αναρχικοί οι οποίοι αγωνίζονταν για την ανατροπή του καθεστώτος του Φράνκο-, μετά την καταδίκη σε θάνατο και την εκτέλεση του συντρόφου Puig Antich¹ στην Ισπανία κι ενώ κι άλλοι συλληφθέντες σύντροφοι κινδύνευαν να έχουν την ίδια τύχη, απήγαγαν έναν Ισπανό τραπεζίτη στη Γαλλία, με αντάλλαγμα τη μη καταδίκη σε θάνατο και την απελευθέρωση των κρατούμενων. Αυτοί οι σύντροφοι ήταν στην πλειοψηφία τους αναρχικοί.

Όταν αυτοί οι σύντροφοι των G.A.R.I. βγήκαν από τη φυλακή, μετά το θάνατο του Φράνκο και την πτώση της δικτατορίας στην Ισπανία, ήρθαν σε επαφή με τους Ένοπλους Πυρήνες Για τη Λαϊκή Αυτονομία (N.A.P.A.P.), μια οργάνωση μαοϊκών τάσεων, καθώς και με αγωνιστές της άκρας αριστεράς που αναζητούσαν μια άλλη μορφή πολιτικής σκέψης και δράσης και είχαν επιλέξει μια άμεση και πιο ριζοσπαστική σύγκρουση με το Κράτος. Όλοι αυτοί οι σύντροφοι προσπαθούσαν να δημιουργήσουν μια δυνατότητα επαφής και συνεργασίας ανάμεσα σε όλους τους επαναστάτες, πέρα από ταμπέλες και πολιτικές διαφοροποιήσεις, προσπαθούσαν να δημιουργήσουν ένα νέο τρόπο επαναστατικής σκέψης.

Επί δύο χρόνια περίπου, αυτές οι ομάδες έκαναν πολλές ενέργειες σαμποτάζ και προετοιμάζονταν για τον ένοπλο αγώνα. Συγκεκριμένα, η κατασκευή ενός κεντρικού σταθμού πυρηνικής ενέργειας στο Μαλβίλ προκάλεσε 23 βομβιστικές επιθέσεις σε όλη τη Γαλλία, τις οποίες διεκδικούσαν ομάδες με διαφορετικά ονόματα. Για παράδειγμα υπήρχε μια ομάδα με το όνομα C.A.R.L.O.S.², υπήρχαν ομάδες με άλλα ονόματα.

Το χειμώνα του 1978-79, αυτοί οι αγωνιστές επέλεξαν ένα όνομα: Action Directe (Άμεση Δράση). Την πρωτομαγιά του '79 αποφάσισαν να βαφτίσουν την οργάνωση, γαζώνοντας την έδρα του Εθνικού Συμβουλίου της Γαλλικής Εργοδοσίας (C.N.P.F.). Ακολούθησαν βομβιστικές επιθέσεις στο Υπουργείο Εργασίας, στο Υπουργείο Υγείας, στη Sonacotra -μια εταιρεία που διαχειρίζεται τις εστίες των εργαζόμενων μεταναστών. Την εποχή εκείνη, οι μετανάστες έκαναν απεργία ενοικίου για να διαμαρτυρηθούν ε-

L'assassinat de PUIG ANTICH

Révolutionnaire catalan exécuté par les bourreaux de Franco

Puig Antich étranglé. Comme au moyen-âge. Comme au temps de l'inquisition. D'ailleurs en Espagne, l'Inquisition est toujours en vigueur. Avec Franco, c'est simplement devenu une institution civile et laïque, une forme de gouvernement. Et c'est ainsi depuis 1938. Oui, Franco est un assassin. Oui, l'ouverture du gouvernement: Navarre est une baudruche. Oui, c'est le fascisme pur et simple. Bon d'accord, mais on n'a pas attendu cet assassinat pour le savoir. C'est pas une

Puig Antich

επίθεση ή το γάζωμα ενός κτιρίου αντιπροσωπευτικού της εξουσίας. Κάποια στιγμή, γύρω στο '80, έγιναν σημαντικές συλλήψεις, οι οποίες δημιούργησαν πρόβλημα στις δυνάμεις της Α.Δ., καθώς οι πιο δραστήριοι σύντροφοι ήταν στη φυλακή. Ακολούθησε μια περίοδος παύσης της δράσης που κράτησε σχεδόν δυο χρόνια.

Το 1980, πριν τις εκλογές, οι σοσιαλιστές υποσχέθηκαν ότι, αν έρχονταν στην εξουσία, θα καταργούσαν τη θανατική ποινή και θα απελευθέρωναν τους πολιτικούς κρατούμενους. Έδωσαν γενικούς τέτοιου είδους προεκλογικούς υποσχέσεις: αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ακόμα κι οι αναρχικοί να ψηφίσουν υπέρ του σοσιαλιστικού κόμματος...(!) Μετά την άνοδό τους στην εξουσία, οι σοσιαλιστές τήρησαν τις υποσχέσεις τους σε αυτό το ζήτημα, δηλαδή κατάργησαν τη θανατική ποινή και απελευθέρωσαν τους συντρόφους, όχι όμως όλους.

Αποφυλακίστηκαν τα μέλη της Action Directe, παρέμειναν όμως στη φυλακή σύντροφοι που ήταν κοντά στην Α.Δ. και έτσι τους διεκδικήσαμε σαν αγωνιστές της Α.Δ., προκειμένου να βγουν από τη φυλακή. Οι φυλακισμένοι σύντροφοι -που ήταν δέκα περίπου- έκαναν απεργία πείνας και υπήρξε μια τεράστια καμπάνια σε όλη τη Γαλλία για την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων. Η δικαστική εξουσία είχε αποσύρει τους φακέλους τους από το Δικαστήριο Κρατικής Ασφάλειας, το οποίο χειριζόταν μέχρι τότε τις πολιτικές υποθέσεις, δηλαδή τις υποθέσεις επίθεσης εναντίον του Κράτους καθώς και τα «αδικήματα γνώμης», προκειμένου να τους παρουσιάσει σαν κρατούμενους του κοινού ποινικού δικαίου.

Οι διαδηλώσεις και οι ενέργειες που ακολούθησαν στόχευαν στην απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων, αναρχικών, κομμουνιστών, αντιμιλιταριστών και όσων προέρχονταν από τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, όπως το κίνημα των Κανάκ, των Βάσκων κ.λπ. Ο αγώνας ήταν γενικός και πολύ ανοιχτός προς τα έξω και σ'αυτόν συμμετείχαν άνθρωποι σ'όλη τη Γαλλία. Γίνονταν ενέργειες, όπως για παράδειγμα εμπρησμοί: όμως οι φυλακισμένοι σύντροφοι είχαν ζητήσει να μη γίνονται βομβιστικές επιθέσεις. Έτσι γίνονταν καταλήψεις, σπασίματα, πυρπολήσεις κρατικών κτιρίων. Κι όλα αυτά όχι στην «παρanoiα», αλλά στο φως της ημέρας. Δηλαδή ο κόσμος ξεκινούσε με πέντε-έξι φορτηγάκια, τα έσπαγε όλα και έφευγε κανονικότητα. Και ήξε-

νάντια στις άθλιες συνθήκες στέγασης και η αστυνομία είχε εισβάλει σε πολλές εστίες. Η Action Directe αποφάσισε να υποστηρίξει τον αγώνα των μεταναστών, κάνοντας επίθεση στην έδρα της Sonacotra, καθώς επίσης και στη Γραμματεία των Εργαζόμενων Μεταναστών, τα γραφεία της οποίας βρίσκονταν στο Υπουργείο Εσωτερικών.

Οι επιθέσεις πολλαπλασιάζονταν, είναι τόσες πολλές που δεν μπορώ καν να τις απαριθμήσω, χωρίς ποτέ να γίνει κάποιο ατύχημα ή να σκοτωθεί κανείς. Γίνονταν επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, σε κτίρια της χωροφυλακής. Επίσης έγινε ένοπλη εισβολή στο Δημαρχείο του 14ου διαμερίσματος του Παρισιού, απ' όπου αφαιρέθηκαν χιλιάδες ταυτότητες, διαβατήρια, άδειες παραμονής των μεταναστών, σφραγίδες κ.λπ.

Κάθε φορά που γινόταν μια σύλληψη, ακολουθούσε μια νέα βομβιστική

ραν πολύ καλά πού να μας βρουν, ήξεραν ότι όλος ο κόσμος μαζευόταν στο βιβλιοπωλείο Jargon Libre (Ελευθέρη Αργκό). Όμως δεν μας έψαχναν.

Μετά την απελευθέρωση των συντρόφων, ξέσπασαν σκληρές αντιπαραθέσεις στο εσωτερικό της Action Directe και έγινε διάσπαση ανάμεσα σε όσους ήθελαν να παραμείνει ο αγώνας στο γαλλικό έδαφος και σε κοινωνικό επίπεδο και σε όσους υποστήριζαν ότι πρέπει να έχει διεθνιστικό χαρακτήρα. Έτσι, χωριστήκαμε σε δυο κομμάτια.

Η Action Directe είχε κάνει μια κατάληψη στο 18ο διαμέρισμα του Παρισιού, σε μια περιοχή όπου ζούσαν πολλοί μετανάστες, με στόχο τη στέγαση των Τούρκων αγωνιστών, οι οποίοι αντιμετώπιζαν τότε πολλές δυσκολίες. Παράλληλα, νοικιάσαμε εργαστήρια, για να μπορούν οι Τούρκοι να εργάζονται και να έχουν μια οικονομική αυτονομία. Από τη στιγμή που είχαν κατοικία και εργασία, είχαν και άδεια παραμονής στη Γαλλία. Όμως η αστυνομία δεν το εκτίμησε ιδιαίτερα αυτό και έβαλε φωτιά στην κατάληψη. Κανείς δεν κήκε, αλλά ολόκληρες οικογένειες εγκατέλειψαν το κτίριο την τελευταία στιγμή. Οι Τούρκοι κατέφυγαν στα εργαστήρια και καθώς έμεναν εκεί, δεν μπορούσαν πια να δουλέψουν. Έτσι έσβησε αυτή η ιστορία.

Σ' αυτό το σημείο, θέλω να εξηγήσω τη σύνδεσή μας με τους ιταλούς συντρόφους. Μια ιταλίδα συντρόφισσα, πρώην μέλος της οργάνωσης Πρώτη Γραμμή (Prima Linea), που όμως τότε συμμετείχε στην ομάδα Κομμουνιστές Οργανωμένοι για την Προλεταριακή Απελευθέρωση (C.O.L.P.) και η οποία είχε τραυματιστεί κατά την απόδρασή της από τη φυλακή, κατέφυγε στη Γαλλία, όπου φιλοξενήθηκε και εγχειρίστηκε. Αυτή ήταν η αρχή της επαφής ανάμεσα στην Α.Δ. και τους αγωνιστές της C.O.L.P.

Το 1984, το Φλεβάρη του 1984, έγιναν συλλήψεις στη Γαλλία. Συνελήφθη ένας ιταλός σύντροφος της C.O.L.P. στη Γαλλία και ταυτόχρονα όλα τα μέλη της C.O.L.P. στην Ιταλία. Είναι σύμπτωση το ότι ο ιταλός σύντροφος συνελήφθη μόνος του, γιατί στην πραγματικότητα ήταν μαζί με τους αγωνιστές της Α.Δ. Κι έτσι ένα μέρος της Α.Δ. κατέφυγε στο Βέλγιο, όπου τους βοήθησαν οι Μαχόμενοι Κομμουνιστικοί Πυρήνες. Το Μάρτιο του 1984, μας συνέλαβαν, τον Ρεζί Σλεσέρ κι εμένα, στην Αβινιόν, στο νότο της Γαλλίας, ενώ προσπαθούσαμε να δημιουργήσουμε μια δομή κοινή για τους γάλλους και τους ιταλούς αγωνιστές. Οι βομβιστικές επιθέσεις δεν σταμάτησαν όλη αυτή την περίοδο, και φυσικά και μετά τη σύλληψή μας, επειδή τα γεγονότα ήταν διαρκείς πηγές εξέγερσης και οι στόχοι φαίνονταν όλο και πιο συγκεκριμένοι.

Το Γενάρη του 1985, μια εποχή για την οποία μου είναι δύσκολο να μιλήσω, επειδή βρίσκoμαι στη φυλακή, έγινε μια κοινή δήλωση συνεργασίας ανάμεσα στη R.A.F. και την Action Directe. Αυτό αποτέλεσε καρπή για την Action Directe, επειδή μέχρι τότε οι στόχοι ήταν υλικοί και από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα, έγιναν ανθρώπινοι. Ακολούθησε η εκτέλεση του στρατηγού Ωντράν, εκπροσώπου της Γαλλίας στο ΝΑΤΟ και επικεφαλής της Διεθνούς Επιτροπής για την εξαγωγή όπλων και πολεμικού υλικού, καθώς και η εκτέλεση του Ζωρζ Μπερ³, προέδρου και γενικού διευθυντή της Ρενώ, ο οποίος ήταν εμπνευστής των σχεδίων αναδιάρθρωσης της επιχείρησης και επίσης ένας από τους πρώτους που εγκαθίδρυσαν την πυρηνική ενέργεια στη Γαλλία.

Το Φλεβάρη του 1987 συνελήφθησαν οι αγωνιστές της Action Directe Ζαν Μαρκ Ρουιγιάν, Ναταλί Μενιγκόν, Ζοέλ Ωμπρόν και Ζωρζ Σιπριανί. Ακολούθησε μια περίοδος πολύ μεγάλης έντασης, έγιναν μαζικές συλλήψεις, έρευνες, ατέλειωτες ανακρίσεις.

Αυτή ήταν μια τραυματική εμπειρία για το χώρο. Δημιουργήθηκαν μεγάλα προβλήματα μεταξύ των αγωνιστών, επειδή υπήρχαν άτομα τα οποία, μπροστά στην πραγματικότητα της φυλακής και τη βαρύτητα των ποινών, φοβήθηκαν και αποτραβήχτηκαν. Υπήρχαν επίσης άτομα που συμφωνούσαν με αυτές τις ενέργειες, όχι όμως με τη διεκδίκησή τους, επειδή πίστευαν ότι οι αγωνιστές είναι προτιμότερο να βρίσκονται έξω παρά στη φυλακή και ότι αν οι συλληφθέντες διεκδικούσαν αυτές τις ενέργειες σαν Action Directe, προβάλλοντας τα κίνητρά τους, θα έμεναν πολύ περισσότερο στη φυλακή, στάση με την οποία διαφωνούσαν.

Επίσης υπήρξε μια ακόμα πιο βαθιά ρήξη, ιδιαίτερα με τους αναρχικούς, τους συμβατικούς αναρχικούς της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας (F.A.F.), οι οποίοι υποστή-

contre l'impérialisme contre reagan

L'impérialisme, c'est le capitalisme mondial, exploitation, oppression, injustice. C'est la domination planétaire et de tous les jours la domination des exploités sur notre quotidien comme sur les continents la domination des individus comme des peuples.

L'impérialisme est mondial, il est français tout autant qu'américain ou d'ailleurs mais le chef de file de l'impérialisme est le capitalisme américain. Celui-ci représente tous les impérialismes réunis! Le terroriste REAGAN est le commis voyageur de l'impérialisme américain; ennemi des peuples du monde entier, il doit être accueilli par la haine de tous les prolétaires, il ne doit voir devant lui que des poings dressés et des armes chargées!

* contre le porc REAGAN, contre l'impérialisme américain et ses représentants de toutes nationalités, contre la dictature mondiale des exploités.

* pour la libération de tous les prolétaires.

* pour la révolution.

* pour le communisme.

COMBATTONS L'IMPERIALISME PAR L'ACTION ARMEE
ET UNITAIRE DE TOUS LES REVOLUTIONNAIRES!
SOLIDARITE OFFENSIVE DES PEUPLES DU MONDE!
FRATERNITE INTERNATIONALE DE TOUS LES PROLETAIRES
DANS L'ACTION DIRECTE!

action directe

ριζαν -κι αυτό είναι συζητήσιμο- ό-
τι ο ιλλεγκαλισμός και η βίαιη σύ-
γκρουση με το Κράτος είχαν ανακό-
ψει τη διάδοση της αναρχικής ή της
επαναστατικής ιδέας και ότι, μετά
από αυτές τις ενέργειες, δεν μπο-
ρούσαν πλέον να υπερασπιστούν
δημόσια αυτές τις ιδέες στην κοινω-
νία.

Αυτή η αντίληψη είναι σεβαστή
και συζητήσιμη, μόνο που δεν ήταν
η δική μας. Εμείς ήμασταν πεπει-
σμένοι ότι το να αντιπαραθεούμε
άμεσα με το Κράτος, με τα όπλα στο
χέρι, ήταν ένα πρώτο βήμα για να
πούμε στους ανθρώπους: «Μπορού-
με να το κάνουμε αυτό, αν γίνουμε
πολλοί που να το κάνουμε αυτό, η
επανάσταση είναι εδώ». Με άλλα
λόγια, αυτό στο οποίο προσβλέπαμε
ήταν ο ένοπλος λαός. Ίσως αυτό να
είναι μια ουτοπία, όμως οι ουτοπίες
είναι φτιαγμένες για να πραγματώ-
νονται.

Είναι γνωστό ότι όσοι αποτυγχά-
νουν στις γενικές επιδιώξεις τους,
έχουν πάντοτε άδικο στα μάτια των
υπόλοιπων. Είναι αλήθεια ότι κά-
ναμε λάθη στρατηγικής, αλλά αυτό
δεν αποδεικνύει ότι η ιδέα δεν ήταν
σωστή και ακόμα τη θεωρώ σωστή.

Όσοι ήταν έξω θέλησαν να ξεχάσουν, να γυρίσουν σελίδα. Και η έκφραση αλληλε-
γύης θα τους εμπόδιζε να γυρίσουν αυτή τη σελίδα. Προτίμησαν να μη μιλούν για
αυτό. Είναι αλήθεια ότι, εκείνη την εποχή, το Κράτος δημιούργησε ένα κενό γύρω μας,
εγκληματοποιώντας κάθε εκδήλωση αλληλεγγύης, συλλαμβάνοντας και ανακρίνοντας
ακόμα και ανθρώπους που απλώς έστελναν γράμματα στη φυλακή. Έτσι, στο τέλος οι
αγωνιστές εσωτερίκευσαν αυτό το κλίμα ενοχοποίησης.

Μετά την άνοδο του Μιτεράν στην εξουσία καταργήθηκε το Δικαστήριο Κρατικής
Ασφάλειας για το οποίο μίλησα προηγουμένως. Εφόσον η εξουσία ήταν σοσιαλιστική,
η ελευθερία ήταν ...προφανής και δεν υπήρχε πλέον λόγος σύγκρουσης με το Κράτος!
Καταργήθηκε δηλαδή η ιδιότητα του πολιτικού κρατούμενου, καθώς και το θεσμικό
πλαίσιο που επικρατούσε μέχρι τότε, σύμφωνα με το οποίο οι πολιτικοί κρατούμενοι
της ίδιας οργάνωσης είχαν το δικαίωμα να είναι μαζί στη φυλακή, είχαν το δικαίωμα
τακτικών επισκέψεων από τους πολιτικούς τους συντρόφους, το δικαίωμα πολιτικής
αλληλογραφίας κ.λπ.

Από αυτή τη στιγμή κι έπειτα, εκείνο που δικαζόταν ήταν απλώς τα γεγονότα: τα κί-
νητρα των πράξεων δεν λαμβάνονταν πλέον καθόλου υπόψιν. Το Κράτος επινόησε μια
καινούρια κατηγορία που δεν παρουσιαζόταν ως πολιτική, αλλά στην πραγματικότητα
ήταν: την «ένωση ατόμων για τρομοκρατική επιχείρηση». Η λέξη τρομοκρατία δεν εί-
ναι πολιτική.

Στη διάρκεια μιας δίκης, ο Ρεζίς Σλεσέρ απείλησε τους ενόρκους, λέγοντάς τους: «Ο
λαός θα θυμάται τα ονόματά σας». Μετά απ'αυτό, οι ένορκοι άρχισαν να «αρρωσταί-

νουν», ν'απουσιάζουν από το δικαστήριο, επικαλούμενοι λόγους ασθενείας. Δεν υπήρχαν πλέον ένορκoi. Κι έτσι επινόησαν ένα ειδικό δικαστήριο για τις υποθέσεις «τρομοκρατίας», το οποίο αποτελείται μόνο από δικαστές.

Από τότε κι έπειτα, όλες οι «τρομοκρατικές υποθέσεις» πέρασαν στα χέρια ενός ειδικού ανακριτικού τμήματος που αποτελείται από 4 δικαστές, οι οποίοι βρίσκονται υπό υψηλή προστασία. Στη Γαλλία, δεν ξέρω αν αυτό ισχύει και στην Ελλάδα, όταν σε συλλαμβάνουν σε μια πόλη, η δίκη γίνεται σ'αυτή την πόλη, όχι όμως για υποθέσεις «τρομοκρατίας». Υπάρχει επίσης μια ειδική «αντι»τρομοκρατική αστυνομία η οποία μπορεί να επεμβαίνει σε όλη τη γαλλική επικράτεια.

Τώρα, θα μιλήσω πιο συγκεκριμένα για τους πολιτικούς κρατούμενους στη Γαλλία σήμερα. Καταρχήν, βρίσκονται στη φυλακή υπό καθεστώς D.P.S. (κρατούμενου υπό ιδιαίτερη επίβλεψη).

Από το 1980, υπήρξαν διαφορετικά κύματα πολιτικών κρατούμενων: αγωνιστές διαφορετικής εθνικής προέλευσης που ήρθαν σαν πρόσφυγες στη Γαλλία (Τούρκοι, Κούρδοι, Αρμένιοι κ.λπ.), αγωνιστές ανταποικιακών και αντιιμπεριαλιστικών κινημάτων, άραβες αγωνιστές.

Αυτή τη στιγμή, υπάρχει ένας αρμένιος αγωνιστής του Μυστικού Στρατού Απελευθέρωσης της Αρμενίας (ASALA), ο Βαρουσιάν Γκαρμπντιάν, ο οποίος έχει καταδικαστεί σε ισόβια και είναι φυλακισμένος εδώ και 16 χρόνια.

Υπάρχουν 75 Βάσκοι που είναι διασκορπισμένοι σε διάφορες φυλακές σ'όλη τη Γαλλία και το Κράτος αρνείται να τους μεταφέρει στην ίδια φυλακή, σε μια φυλακή που να βρίσκεται κοντά στην ισπανική χώρα των Βάσκων.

Υπάρχουν δεκάδες άραβες αγωνιστές, ο πιο γνωστός ανάμεσά τους είναι ο Φουάντ Α-λί Σαλέχ, ο οποίος συνελήφθη το 1987 και καταδικάστηκε σε ισόβια.

Υπάρχει ο Κάρλος, για τον οποίο νομίζω δεν χρειάζεται να σας μιλήσω, γνωρίζετε ποιος είναι.

Υπάρχουν τούρκοι και κούρδοι φυλακισμένοι.

Τα τελευταία χρόνια, υπάρχει ένα νέο είδος πολιτικών κρατούμενων. Πρόκειται για ανθρώπους οι οποίοι συχνά δεν είναι πολιτικοποιημένοι, για ήσυχους πολίτες που όμως είχαν τη γενναιοδωρία να προσφέρουν τη φιλοξενία τους σε ανθρώπους που καταζητούνταν, όπως σε βάσκους ή άραβες αγωνιστές. Μέχρι σήμερα, κανείς τους δεν έχει καταδικαστεί, αλλά πολλοί προφυλάκίζονται μέχρι τη δίκη και στη συνέχεια αθωώνονται. Θεωρητικά, ο χρόνος προφυλάκισης στη Γαλλία είναι 4 μήνες, όμως στην πράξη πολλοί από αυτούς μπορεί να μείνουν προφυλακισμένοι μέχρι κι ένα χρόνο. Στις υπόλοιπες περιπτώσεις πολιτικών κρατούμενων, ο χρόνος προφυλάκισης είναι ακόμα μεγαλύτερος. Εγώ, για παράδειγμα, έμεινα 4,5 χρόνια προφυλακισμένη.

Υπάρχει επίσης ο Ζωρζ Ιμπραήμ Αμπνταλλά, αγωνιστής λιβανέζικης καταγωγής, ο οποίος συμμετείχε στην οργάνωση Ένοπλα Επαναστατικά Λιβανέζικα Τμήματα (F.A.R.L.), έχει καταδικαστεί σε ισόβια και βρίσκεται στη φυλακή εδώ και 15 χρόνια.

Υπάρχει μια γερμανίδα αγωνίστρια, η Κριστέλ Φρολός, η οποία ήταν κοντά στη R.A.F. και τους Επαναστατικούς Πυρήνες. Είχε συλληφθεί και καταδικαστεί στην Ιταλία σε 7 χρόνια κάθειρξη. Αφού βγήκε από τη φυλακή, συνελήφθη ξανά στη Ρώμη και παραδόθηκε στις γαλλικές αρχές, κατηγορούμενη για συμμετοχή στη βομβιστική επίθεση της οδού Μαρμπέφ στο Παρίσι. Σε αυτή την επίθεση, που έγινε τον Απρίλη του '82 με στόχο την απελευθέρωση της συντρόφου του Κάρλος, Μαγκνταλένα Κοι, υπήρξε ένας νεκρός και πολλοί τραυματίες. Την ευθύνη της επίθεσης είχε αναλάβει η ομάδα Κάρλος. Η Κριστέλ Φρολός υπερασπίζεται το πολιτικό της παρελθόν, όμως αρνείται οποιαδήποτε συμμετοχή σ'αυτή τη βομβιστική επίθεση. Είναι προφυλακισμένη εδώ και τρία χρόνια, χωρίς να έχει ακόμα οριστεί ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης.

Επίσης στις γαλλικές φυλακές βρίσκονται αγωνιστές της Affiche Rouge (Κόκκινη Αφίσα), μιας ένοπλης ομάδας που δημιουργήθηκε από παλιά μέλη της Προλεταριακής Αριστεράς, δηλαδή μαοϊκούς, και από νεαρούς αγωνιστές από τη Λυών, μετά από διάσπα-

ση της Action Directe, το 1980. Όταν δρούσαν στο Παρίσι, χρησιμοποιούσαν συνήθως την υπογραφή Action Directe κι έκαναν ενέργειες παρόμοιες με εκείνες της A.D. Ποτέ δεν μας μπήκε ζήτημα να διαχωριστούμε επίσημα από την Affiche Rouge, αφού οι ενέργειές της ήταν παρόμοιες με τις δικές μας. Η τελευταία τους ενέργεια, πριν συλληφθούν, ήταν η ανατίναξη της έδρας της Ταξιαρχίας Καταστολής του Συμμοριτισμού, που είχε σαν αποτέλεσμα έναν αστυνομικό νεκρό και 23 άλλους τραυματίες. Το 1985-86, σχεδόν όλα τα μέλη αυτής της ομάδας είχαν ήδη συλληφθεί. Καταδικάστηκαν σε ισόβια, εκτός από έναν που καταδικάστηκε σε κάθειρξη 30 χρόνων.

Τέλος, υπάρχουν οι αγωνιστές της Action Directe. Οι πρώτες συλλήψεις έγιναν το 1984, δηλαδή η σύλληψη του Ρεζίς Σλεσέρ, του Κλωντ και του Νικολά Αλφέν, του ιταλού συντρόφου Βιτσέντσο Σπάνο -που ήταν μέλος της C.O.L.P., αλλά συνεργαζόταν με την A.D.- και η δική μου σύλληψη.

Σε αυτό το σημείο θέλω να μιλήσω για τις συνθήκες κράτησης και τους αγώνες που ξέσπασαν στις φυλακές την εποχή εκείνη.

Μετά από ένα χρόνο περίπου στην απομόνωση, αποφασίσαμε να κάνουμε απεργία πείνας⁴, διεκδικώντας το δικαίωμα επισκέψεων, αλληλογραφίας και την κατάργηση της απομόνωσης. Ξέραμε καλά ότι για να κερδίσουμε ψίχουλα, έπρεπε να ζητήσουμε το αδύνατο και ζητήσαμε το αδύνατο. Ζητήσαμε για παράδειγμα τη συγκέντρωση αντρών και γυναικών στις ίδιες φυλακές, γνωρίζοντας ότι αυτό ήταν αδύνατο να γίνει. Επίσης θέσαμε συνολικά το ζήτημα της κράτησης.

Καθώς αυτή η απεργία ήταν πολύμορφη - ήμασταν όλες οι κρατούμενες μαζί, πολιτικές και μη-, είχε μεγάλο αντίκτυπο σ' όλη τη Γαλλία. Απεργίες πείνας ξέσπασαν σ' όλες τις φυλακές του Παρισιού, με πρώτο αίτημα την αναγνώριση των φυλακισμένων της Action Directe ως πολιτικών κρατούμενων, όχι όμως την επαναφορά του καθεστώτος του πολιτικού κρατούμενου. Δεν διεκδικούσαμε το καθεστώς του πολιτικού κρατούμενου.

Στις γυναικείες φυλακές υπήρχε μια ειδική ομάδα φυλακισμένων που κρατούνταν στην απομόνωση, η ομάδα S που την αποτελούσαν οι ομοφυλόφιλες, οι τρανσέξουαλ, οι μαστροποί και οι πολιτικές κρατούμενες. Τότε, ήμουν η μοναδική πολιτική κρατούμενη αυτής της ομάδας. Εκείνη την εποχή με είχαν βγάλει από την πλήρη απομόνωση, επειδή ήμουν άρρωστη. Ο γιατρός είχε πει ότι έχανα την αίσθηση της ισορροπίας, εξαιτίας της έλλειψης ορίζοντα, εξαιτίας της αδυναμίας να βλέπω πέρα από τα διπλά κιγκλιδώματα που είχε το παράθυρο του κελιού. Πρέπει να πω ότι αυτός ο γιατρός με γνώριζε πριν συλληφθώ, καθώς είχε επισκεφθεί το βιβλιοπωλείο που κρατούσα τότε, το Jargon Libre.

Επίσης στην απομόνωση έβαζαν τις «τιμωρημένες». Μετά το πειθαρχείο, τις έστελναν στην απομόνωση. Ήταν μια διπλή τιμωρία. Στην απομόνωση έστελναν και τις τοξικομανείς που υπέφεραν από σύνδρομο στέρησης. Αντί να τους παρέχουν ιατρική περίθαλψη, τις έκλειναν στην απομόνωση και τις άφηναν να ουρλιάζουν. Τέλος, υπήρχαν οι κρατούμενες που είχαν χάσει τα λογικά τους, είχαν τρελαθεί.

Διεκδικούσαμε την κατάργηση της απομόνωσης για τις τιμωρημένες, τις άρρωστες, για όσες είχαν στερητικό σύνδρομο, για όσες είχαν δικαίωμα να πάνε σε ψυχιατρική κλινική. Ζητούσαμε να παρέχεται ιατρική φροντίδα σε όλες αυτές τις κατηγορίες κρατουμένων και να μην τις στέλνουν στην απομόνωση. Επίσης, ζητούσαμε οι κρατούμενες που αποφυλακίζονται να έχουν το δικαίωμα να επισκέπτονται όσες παρέμεναν φυλακισμένες, πράγμα το οποίο στη φυλακή του Fleury Mérogis απαγορευόταν.

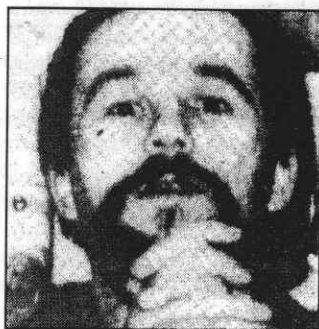
Ο αγώνας ήταν γενικός και μέσα από αυτόν ενώθηκαν πολύ οι κρατούμενοι. Ακόμα κι αν δεν κερδίζαμε τίποτα, αυτό ήταν ήδη μια νίκη. Ωστόσο, πετύχαμε θετικά αποτελέσματα, τουλάχιστον σε ό,τι ζητήσαμε και δεν αφορούσε τους πολιτικούς κρατούμενους. Πετύχαμε επίσης να δίνονται άδειες επίσκεψης, αλλά μόνο στους συγγενείς, και η αλληλογραφία να φτάνει στα χέρια μας πιο γρήγορα.

Δεν διεκδικούσαμε τη συνένωση των πολιτικών κρατούμενων μόνο, αλλά όλων των κρατούμενων, με βάση τις σχέσεις συγγένειας που είχαν αναπτύξει, με βάση τις επιθυμίες τους, τα στοιχεία που τους ένωναν. Επίσης, όπως ήδη ανέφερα, δεν διεκδικούσαμε κανένα από τα πλεονεκτήματα του καθεστώτος του πολιτικού κρατούμενου, αλλά μόνο να μας αναγνωριστεί η πολιτική μας ιδιότητα και να μην είμαστε πλέον στην απομόνωση.

Αυτή η αντίληψη του πολιτικού κρατούμενου που είχαμε όσοι ήμασταν τότε στη φυλακή δεν είναι ίδια με την αντίληψη των συντρόφων που είναι σήμερα στη φυλακή. Εκείνοι διεκδικούν τη μεταφορά τους στην ίδια φυλακή, καθώς επίσης και το καθεστώς του πολιτικού κρατούμενου. Ζητούν το δικαίωμα να τους επισκέπτονται αγωνιστές και φυσικά ζητούν περισσότερες άδειες επίσκεψης.

Αυτή είναι η άποψή τους. Εγώ προσωπικά πιστεύω ότι η επανάσταση δεν είναι μια απομονωμένη νησίδα, ότι ο επαναστάτης δεν μπορεί να ζει σε μια απομονωμένη νησίδα. Αν κλείσουμε τις απόψεις μας σε μια γυάλα, δεν θα καταφέρουμε ποτέ να κάνουμε τους άλλους να καταλάβουν τί είμαστε, δε θα καταφέρουμε ποτέ να μεταδώσουμε τον «ιό» της επανάστασης. Αυτό πιστεύα όταν ήμουν στη φυλακή, αυτό εξακολουθώ να πιστεύω μέχρι σήμερα. Όμως δεν βρίσκομαι πια στη φυλακή κι είναι πιο εύκολο για μένα απ' ό,τι για εκείνους να το λέω αυτό.

Οι σύντροφοι που είναι φυλακισμένοι έμειναν στην απομόνωση μέχρι να μεταφερθούν σε κεντρικές φυλακές. Οι κεντρικές φυλακές προορίζονται για όσους έχουν ήδη δικάσει και καταδικαστεί. Εκεί, οι πόρτες των κελιών είναι ανοιχτές όλη μέρα, οι σύντροφοι δουλεύουν, οπότε έρχονται σε επαφή με τους υπόλοιπους κρατούμενους, και

Jean-Marc Rouillan

Nathalie Menigon

Joelle Aubron

Georges Cipriani

γενικά η ζωή είναι πιο εύκολη απ' όσο στις φυλακές για υπόδικους όπου οι συνθήκες κράτησης είναι ιδιαίτερα σκληρές.

Όμως για να καταφέρουν να μεταφερθούν σε κεντρικές φυλακές, έκαναν τόσες απεργίες πείνας που δε θυμάμαι καν να τις απαριθμήσω, μακροχρόνιες απεργίες, επίσης διαδοχικές απεργίες πείνας. Δηλαδή ξεκινούσε ο ένας, μετά σταματούσε για να συνεχίσει ο επόμενος κ.ο.κ. Οι γυναίκες της Action Directe δεν έχουν μεταφερθεί σε κεντρικές φυλακές, ίσως επειδή δεν υπάρχουν κεντρικές φυλακές υψίστης ασφαλείας για γυναίκες, ενώ οι άντρες βρίσκονται σε φυλακές υψίστης ασφαλείας.

Ο Ζωρζ Σιπριανί δεν άντεξε την απομόνωση. Ακόμα κι αν συναντιόταν στην αυλή με τον Ζαν Μαρκ, μετά από 6 χρόνια στην απομόνωση δεν άντεξε κι έχασε τα λογικά του. Η Ναταλί υπέστη εγκεφαλικό επεισόδιο το Δεκέμβριο του '96. Κατάφερε να ξαναμιλήσει και να ξαναπερπατήσει σύντομα, χάρη στην ισχυρή της θέληση. Όμως δεν έχει ακόμα ξεπεράσει την κατάθλιψη η οποία ακολουθεί συνήθως μετά το εγκεφαλικό. Παρόλα αυτά, είναι καλύτερα.

Όλοι έχουν καταδικαστεί σε ισόβια· όσοι δεν καταδικάστηκαν σε ισόβια, έχουν ήδη αποφυλακιστεί. Όσο για τους ανθρώπους που ασχολούνται μαζί τους έξω, υπάρχει μια επιτροπή υποστήριξης στη Γερμανία, υπάρχει μια ομάδα που δημιουργήθηκε πρόσφατα και ονομάζεται «Ne laissons pas faire» («Να μην είμαστε αδρανείς»). Υπάρχει η Défense Active (Ενεργή Άμυνα) που τα αρχικά της αποτελούν αντιστροφή του ονόματος Action Directe: A.D., D.A. Δεν είναι επιτροπή, προπάντων δεν είναι επιτροπή υποστήριξης. Στην πραγματικότητα, είναι ένα όνομα που επιτρέπει να εκδίδεται κατά καιρούς ένα δελτίο, όταν υπάρχει κάτι συγκεκριμένο να ειπωθεί, και να γίνονται ενέργειες με αυτό το όνομα. Στη Défense Active μπορεί να συμμετέχουν δύο ή και εκατό άνθρωποι, ανάλογα με τη στιγμή. Το πρώτο δελτίο της κυκλοφόρησε το 1981 για να πει στους φυλακισμένους να δώσουν τα ονόματά τους προκειμένου να τους διεκδικήσει η Action Directe ως μέλη της κι έτσι να βγουν από τη φυλακή. Εκείνη την περίοδο οι κουβέντες της D.A. γίνονταν στο Jargon Libre.

Εδώ τελειώνει το κομμάτι που αφορά τη φυλακή. Αν δεν υπάρχουν ερωτήσεις, να προχωρήσω στο ζήτημα της αυτονομίας στη Γαλλία σήμερα.

- A.: Πόσα άτομα συμμετείχαν στην Action Directe πριν τις συλλήψεις;

- Είναι αδύνατο να πω ένα συγκεκριμένο αριθμό. Πάντως ήμασταν πολλοί. Υπήρχαν ομάδες σε διαφορετικά μέρη της Γαλλίας.

- B.: Μέχρι πότε κράτησε η συνεργασία μεταξύ της R.A.F. και της Action Directe;

- Μου είναι δύσκολο να μιλήσω γι αυτό το ζήτημα, γιατί αυτό το «πάντρεμα» έγινε όταν ήμουν στη φυλακή. Εγώ ήμουν αντίθετη με αυτό, αν μη τι άλλο επειδή δεν ζήτησαν τη γνώμη μας, όσων ήμασταν μέσα. Αυτό είναι όλο. Ο γάμος έγινε, δεν ξέρω ποιοι πήραν διαζύγιο και πότε. Εγώ δεν συμμετείχα σε αυτό το γάμο και δεν ξέρω αν πήραν διαζύγιο.

- Γ.: Πού στόχευε ο αγώνας των φυλακισμένων της Action Directe να αναγνωριστούν ως πολιτικοί κρατούμενοι;

- Στόχευε στο να αναγνωρίσουν οι σοσιαλιστές ότι έχουν στη φυλακή κρατούμενους πολιτικούς και όχι του κοινού ποινικού δικαίου. Αυτό όσον αφορά τους πρώτους συλληφθέντες το 1984.

Πολιτικός είναι αυτός που δεν δρα για ατομικό του όφελος. Άνθρωποι που κλέβουν μπορεί να είναι πολιτικοί κρατούμενοι, όταν έχουν συνείδηση του δικαιώματος στην κλοπή και εναντιώνονται στη λογική της ατομικής ιδιοκτησίας, ή μπορεί να είναι του κοινού ποινικού δικαίου, όταν κλέβουν απλώς για τον εαυτό τους, χωρίς να έχουν συνείδηση του τί κάνουν.

- Δ: Αυτή η αντίληψη περί πολιτικής δεν είναι ηθικοποιητική; Αυτή η αντίληψη περί πολιτικού κρατούμενου - εννοώ όταν θέλεις να προσδιοριστείς ως πολιτικός κρατούμενος, όχι όταν ζητάς το καθεστώς του πολιτικού κρατούμενου- δεν ακυρώνει την αντίληψη της φυλακής, των φυλακισμένων ως ενιαίου χώρου; Κι απ' την άλλη δεν είναι μια αστική αντίληψη περί πολιτικής ως μιας ευγενούς -κατά κάποιον τρόπο- και ηθικοποιητικής κατηγορίας;

- Όχι, πρόκειται για μια πραγματική διαφορά ανάμεσα σε εκείνον που έχει συνείδηση του τί κάνει και σε εκείνον που δεν έχει. Αυτό δεν εμποδίζει να είμαστε όλοι ενωμένοι στη φυλακή. Εγώ πάντοτε επιδίωκα στη φυλακή να είμαι μαζί με όλο τον κόσμο. Αυτή είναι η αντίληψή μου. Όμως απέναντι στο Κράτος απαιτώ να μου αναγνωριστεί η πολιτική μου ιδιότητα, απαιτώ να αναγνωριστεί το γεγονός ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν συμφωνούν με το Κράτος και την εξουσία και αγωνίζονται ενάντιά τους. Αυτό σημαίνει, για παράδειγμα, ότι η κλοπή είναι μια πολιτική πράξη. Πιστεύω επίσης ότι πολλοί άνθρωποι που είναι στη φυλακή, στο βαθμό που βρίσκονται εκτός νομιμότητας, έχουν κάνει πολιτικές πράξεις, όχι όμως όλοι. Αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι μέσα στη φυλακή πρέπει να αγωνιζόμαστε όλοι μαζί.

Άλλωστε, στην απεργία πείνας μέσα στις φυλακές, όλες οι κρατούμενες διεκδικούσαν την αναγνώριση της ιδιότητας του πολιτικού κρατούμενου για τους φυλακισμένους της Action Directe. Αναγνώρισαν τον εαυτό τους στον αγώνα που ξεκίνησα στη φυλακή. Επίσης το έκαναν αυτό, επειδή είδαν ότι τις υπερασπιζόμουν, ότι ήμουν συνέχεια έτοιμη ν' αντιδράσω σε κάθε προσβολή ενάντιά τους. Είναι απλώς μια αναγνώριση του ατόμου. Πιστεύω ότι αυτές οι γυναίκες -πολλές είναι πλέον έξω και διατηρώ επαφή μαζί τους- δεν ανέχονται να ακούν ότι η Action Directe είναι ένα κίνημα τρελών, επειδή ήμασταν μαζί στη φυλακή. Επιπλέον, μέσα στη φυλακή γίνονταν πολλές συζητήσεις. Όταν κατάφερα να έρθω σε επαφή μαζί τους και τους έδινα διάφορα κείμενα, συχνά μου έλεγαν: «Εγώ δεν συμφωνώ μαζί σας. Στην κοινωνία που θέλετε, δεν θα μπορώ πια να κλέβω». Γίνονταν πολλές συζητήσεις τέτοιου είδους.

Η θέση περί πολιτικού κρατούμενου δεν είναι, σε καμιά περίπτωση, μια θέση ηθική. Είναι η αναγνώριση αυτού που είμαι και είμαι ον πολιτικό.

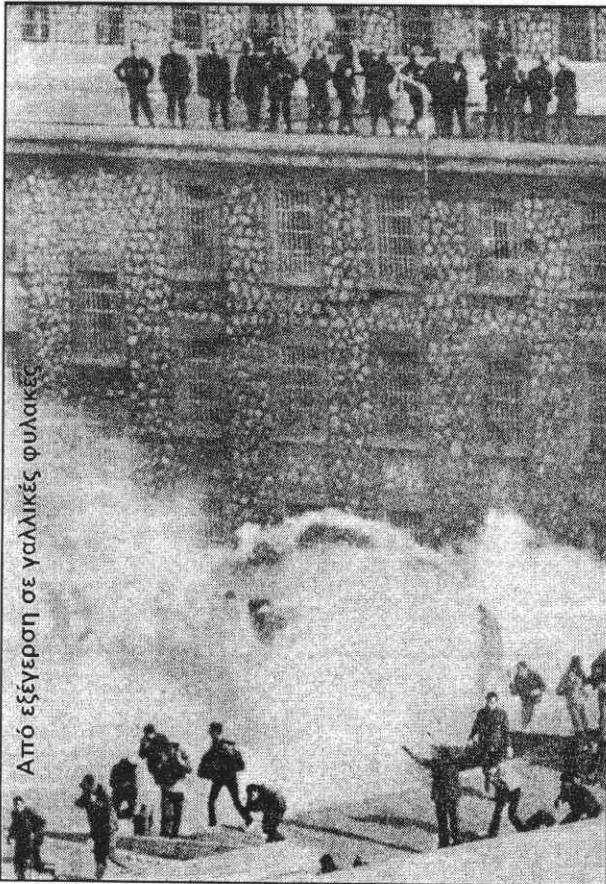
- Δ: Όταν μίλησα για την αντίληψη περί πολιτικής και πολιτικού κρατούμενου σαν ηθική αντίληψη, δεν αναφερόμουν στο πώς νιώθει κανείς σε προσωπικό επίπεδο, αλλά στο πώς εντάσσεται αυτή η αντίληψη στα πλαίσια των διαχωρισμών της αστικής ιδεολογίας.

- Εγώ δεν το πιστεύω αυτό. Έχω διαφορετική άποψη. Για μένα, τα πάντα είναι πολιτικά. Είναι ζήτημα ορολογίας.

- Γ : Αυτή τη διαφορετικότητα του φυλακισμένου επαναστάτη σε σχέση με τους υπόλοιπους κρατούμενους, γιατί να απαιτείς να την αναγνωρίσει το Κράτος; Δηλαδή όταν μιλούσες με τις άλλες κρατούμενες, αναγνώριζαν από μόνες τους αυτή τη διαφορετικότητα, όχι με την έννοια ανώτερος-κατώτερος, αλλά αναγνώριζαν μια διαφορετικότητα. Αυτή η διαφορετικότητα, όταν αφορά τους υπόλοιπους κρατούμενους, κατακτιέται κοινωνικά, ενώ το να ζητάς από το Κράτος να σε αναγνωρίσει ως εμπόλεμη δύναμη ή ως πολιτικό κρατούμενο, να αναγνωρίσει δηλαδή ότι εσύ παλεύεις για την κατάργησή του ή την καταστροφή του ... Δεν είναι λίγο περίεργο εσύ ο ίδιος να ζητάς απ' το Κράτος να σε αναγνωρίσει ως πολιτικό κρατούμενο;

- Εγώ είμαι υπέρ μιας αντιπαράθεσης με το Κράτος. Ίσως να μην είναι αυτή η θέση σας, αλλά εγώ είμαι αναρχική κομμουνίστρια. Είμαι η μόνη αναρχική σήμερα στην Action Directe. Κι οι άλλοι σύντροφοι ήταν κάποτε αναρχικοί, αλλά σιγά-σιγά άλλαξε ο τρόπος σκέψης τους. Πέρασαν από το συμβουλευτικό κομμουνισμό και τώρα βρίσκονται μεταξύ συμβουλευτικού κομμουνισμού και μαρξισμού-λενινισμού. Ωστόσο, αισθάνομαι ότι είμαι σε θέση να δουλέψω μαζί τους. Μας ενώνει επίσης μια μακροχρόνια φιλία και μια μακροχρόνια κοινή πρακτική. Είμαι σίγουρη ότι οι αναρχικές τους βάσεις δεν έχουν εξαλειφθεί.

Καταλαβαίνω ότι έχω μια διαφορά με τον πούρο αναρχισμό, γιατί εγώ πράγματι χρησιμοποιώ τη λέξη πολιτική, δε χρησιμοποιώ όμως τη λέξη Οργάνωση γιατί είμαι ενάντια στην Οργάνωση. Είμαι ενάντια στην οργάνωση με κεφαλαίο όμικρον, όμως είμαι υπέρ του να οργανώνεσαι κι αυτό το θεωρώ απαραίτητο.

Από εξέγερση σε γαλλικές φυλακές

(...)

- Ε : Θέλω να κάνω δυο ερωτήσεις. Πρώτον, τι αναφορές είχε η Action Directe στο χώρο της ιταλικής αυτονομίας; Και δεύτερον, τι συνεργασία είχε με οργανώσεις όπως η C.O.L.P. ή η R.A.F. που ήταν λενινιστικές, είχαν μια αντίληψη υποστήριξης των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων, μια αντιϊμπεριαλιστική αντίληψη;

- Η τελευταία ερώτηση είναι λανθασμένη σε ό,τι αφορά την C.O.L.P. Στην C.O.L.P. υπήρχαν αναρχικοί. Ήταν ίσως η πιο κοντινή ομάδα στην Action Directe, καθώς στο εσωτερικό της υπήρχαν άνθρωποι από διαφορετικές πολιτικές τάσεις. Όσο για τη συνεργασία με τη R.A.F., οι σύντροφοι είχαν πθανόν ήδη γίνει μαρξιστές/λενινιστές: δεν ξέρω, όπως είπα προηγουμένως, εγώ τότε ήμουν στη φυλακή.

Τώρα, σε ό,τι αφορά την ιταλική αυτονομία, δεν υπήρχαν συγκεκριμένες αναφορές. Η ιταλική αυτονομία, όπως και η R.A.F στη Γερμανία, επηρέασαν τους πάντες. Η επίδραση ήταν συνολική, χωρίς πιο σαφείς και συγκεκριμένες αναφορές. Άλλωστε, με εξαίρεση την περίπτωση της συνεργασίας με τη R.A.F, ποτέ δεν υπήρξε σύνδεση σε επίπεδο οργανώσεων. Αντίθετα, υπήρξαν συναντήσεις μεταξύ συντρόφων, ήταν κάτι που συνέβη ανάμεσά μας, και μετά αποφασίσαμε να δράσουμε από κοινού. Ακόμα κι αν αυτό που φαίνεται είναι η συνάντηση οργανώσεων, πρόκειται για μια λανθασμένη εντύπωση.

Υπάρχει άλλη ερώτηση; Αν δεν υπάρχει, να προχωρήσω στο τελευταίο μέρος της ομιλίας.

Σε αυτό το σημείο, θέλω να μιλήσω για τη σύγχρονη αυτονομία στη Γαλλία. Εδώ δεν εννοώ ότι όλοι όσοι αποκαλούνται αυτόνομοι σκέφτονται και δρουν με τον τρόπο που θα εξηγήσω, αλλά ότι οι ομάδες, οι συνελεύσεις που γνωρίζω λειτουργούν αυτόνομα. Έτσι συμβαίνει στο Παρίσι, και οι συναντήσεις με τις ομάδες, τις συνελεύσεις των επαρχιών, οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το ίδιο συμβαίνει σήμερα σε όλη τη Γαλλία.

Η αυτονομία στην οποία αναφέρομαι δεν έχει καμία σχέση με τη σημερινή ιταλική αυτονομία. Μιλώ για ομάδες, αλλά στην πραγματικότητα πρόκειται περισσότερο για συνελεύσεις. Σε αυτό το χωνευτήρι δεν υπάρχουν ετικέτες. Αναρχικοί, συμβουλευτικοί, μαοϊκοί, μαρξιστές-λενινιστές, σιτουασιονιστές, σουρρεαλιστές, όλοι δρουν από κοινού, με τις ίδιες μεθόδους και η αντιπαράθεση απόψεων εμπλουτίζει το όλον. Ωστόσο, οι πεποιθήσεις τους είναι κοινές σε γενικές γραμμές. Είναι πιο πολύ αναρχικές παρά στιδής-ποτε άλλο. Βέβαια, υπάρχουν κάποιοι που δε συμφωνούν καθόλου με αυτό που λέω.

Με την πάροδο του χρόνου, οι δεσμοί δυναμώνουν, τα άτομα κάθε πολιτικής τάσης αναμειγνύονται μεταξύ τους, και αυτό οδηγεί σε ένα νέο τρόπο δράσης και σε μια νέα πολιτική ευαισθησία.

Από τη μια, ο χώρος της αυτονομίας συγγενεύει με αυτό που εδώ αποκαλείτε «άγρια νεολαία»: η ίδια εξέγερση, ο ίδιος τρόπος να βρίσκει εναλλακτικές λύσεις στο ζήτημα της δουλειάς. Από την άλλη, μας παραπέμπει σε αυτό που υπήρχε την εποχή των βασιλιάδων και λεγόταν «αυλή των θαυμάτων», εξαιτίας των δωρεάν και ανεξέλεγκτων γιορτών που οργανώνει στους δρόμους για όλο τον κόσμο.

Η αλληλοβοήθεια ανάμεσα σε όσους ανήκουν σε αυτό το χώρο είναι όπως των εκτός νόμου. Κανένας από μας δεν μπορεί να δεχτεί επίθεση χωρίς να επέμβει όλος ο κόσμος για να τον υποστηρίξει.

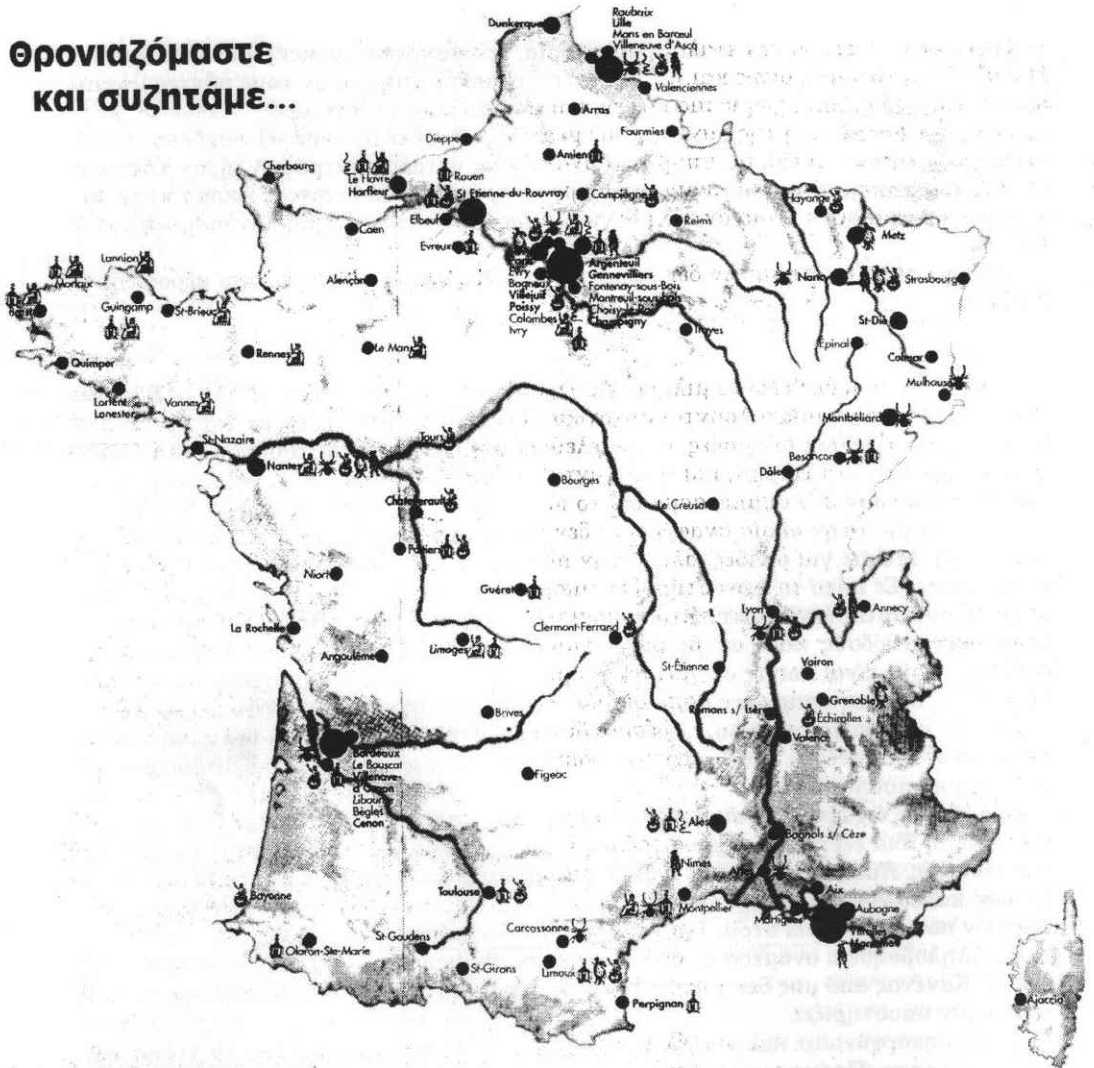
Άτομα ανοργάνωτα και ανεξέλεγκτα, ξέρουν να συναντιούνται και να οργανώνονται στη δράση. Πρόκειται περισσότερο για ένα είδος «βροχής από ακρίδες»: χωρίς όπλα, χωρίς βόμβες, χωρίς θεωρητικές συζητήσεις, χωρίς να θεωρητικοποιούν τον ιλλεγκαλισμό, ένα πλήθος ατόμων που αδιαφορούν για το νόμο, που δεν είναι ούτε λεγκαλιστές, ούτε ιλλεγκαλιστές, που είναι κυρίως ενάντια στη δουλειά και στη νόρμα.

Δεν έχουν πολιτικά σχέδια, ή ελάχιστοι ανάμεσά τους έχουν ένα πολιτικό σχέδιο. Είναι όμως πεπεισμένοι ότι η κοινωνία, έτσι όπως είναι, δεν είναι καλή και πρέπει να καταστραφεί. Ένα από τα αγαπημένα τους στοιχεία είναι η γελοιοποίηση της εξουσίας.

Συμμετέχουν σε κάθε κοινωνικό αγώνα, στον αγώνα των μεταναστών χωρίς χαρτιά, των άστεγων, των μεταναστών που ζουν σε εστίες-γκέττο, στις επιτροπές ενάντια στις απελάσεις: σε όλους αυτούς τους αγώνες που είναι a priori ρεφορμιστικοί και οι οποίοι, παρόλα αυτά, αποκτούν -από το χρώμα που τους δίνουν οι αυτόνομοι- μια επαναστατική πλευρά. Κι αυτό, επειδή δεν βλέπουν τους αγώνες αποασματικά, αλλά τους συνδέουν μεταξύ τους.

Φυσικά, είναι παρόντες σε όλους τους μεγάλους αγώνες. Για παράδειγμα, το απεργιακό κύμα του 1995 έδωσε την ευκαιρία να γίνουν πολλές παρεμβάσεις και συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Έδωσε επίσης την ευκαιρία σε πολλούς ανθρώπους να έρθουν σε επαφή μαζί μας. Με αυτό τον τρόπο, σε απεργίες που είναι κατά βάση ρε-

Θρονιαζόμαστε και συζητάμε...

Καταλήψεις ASSEDIC, ANPE, CCAS, CAF και DDASS ανά ημέρα κατάληψης

ASSEDIC: Ενώσεις για την Απασχόληση στη Βιομηχανία και το Εμπόριο
 ANPE: Εθνικά Γραφεία για την Απασχόληση
 CCAS: Κοινωνικά Κέντρα Κοινωνικής Δράσης
 CAF: Ταμεία Οικογενειακής Επιδότησης
 DDASS: Νομαρχιακές Διευθύνσεις Υγειονομικής και Κοινωνικής Δράσης

- Από 1 ως 3 καταλήψεις
- Από 4 ως 7 καταλήψεις
- Από 8 ως 15 καταλήψεις
- Πάνω από 16 καταλήψεις

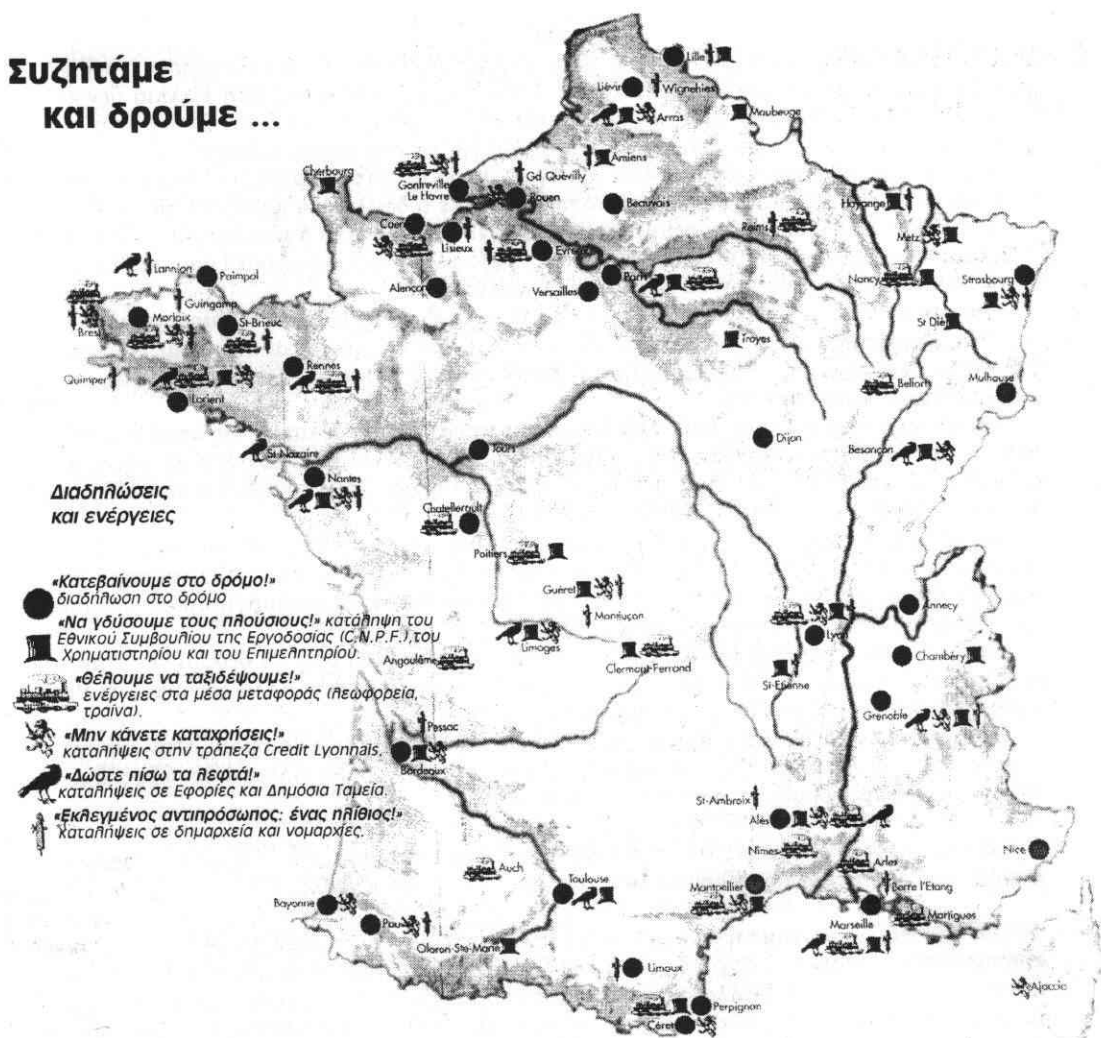
Στις πόλεις που σημειώνονται με έντονα γράμματα έγιναν καταλήψεις διάρκειας (τουλάχιστον 2 ημερών)

Πρακτικές

- **Κατάληψη του Σοσιαλιστικού Κόμματος**
κατάληψη γραφείων, εκλογικών κέντρων, ομπριά εκλεγμένων αντιπροσώπων.
- **Δράση «δημόσιες υπηρεσίες»**
κατάληψη των επιχειρήσεων ηλεκτρισμού, τηλεπικοινωνιών, ύδρευσης, ενέργειας σε Ταχυδρομεία.
- **Δράση «δικαστικός κλητήρας»**
άδειασμα γραφείων, καταστροφή αρχείων, πέταγμα σκουπιδιών, αντίσταση επί εξώσεις.
- **Δράση «Προσωρινή Εργασία»**
φθορές, κατάληψη γραφείων ευρέσεως προσωρινής εργασίας.
- **Δράση «Υγεία»**
κατάληψη νοσοκομείου για δωρεάν περιθαλάξηση
- **Απαλλοτρίωση**
σούπερ-μάρκετ - με ή χωρίς διαπραγματεύσεις-, εστιατορίων, μπαρ, κινηματογράφων
- **Ποιοί είναι οι πραγματικοί κλέφτες;**
δράση ενάντια στα Cash Converters*

* αθυσία καταστημάτων που αγοράζουν σχεδόν τζάμπα μεταχειρισμένα είδη -κυρίως από μετανάστες που έχουν άμεση ανάγκη χρημάτων- για να τα πουλήσουν στη συνέχεια πανάκριβα

Συζητάμε και δρούμε ...

Διαδηλώσεις και ενέργειες

- **«Κατεβαίνουμε στο δρόμο!»**
διαδήλωση στο δρόμο
- **«Να γυύσουμε τους ηθούσιους!»** κατάληψη του
Εθνικού Συμβουλίου της Εργασίας (C.N.P.F.) του
Χρηματιστηρίου και του Επιμελητηρίου.
- **«Θέλουμε να ταξιδεύουμε!»**
ενέργειες στα μέσα μεταφοράς (ηεωφορεία,
τραίνα).
- **«Μην κάνετε καταχρήσεις!»**
καταλήψεις στην τράπεζα Credit Lyonnais.
- **«Δώστε πίσω τα λεφτά!»**
καταλήψεις σε Εφορίες και Δημόσια Ταμεία
- **«Εκλεγμένος αναπρόσωπος: ένας ηθούσιος!»**
καταλήψεις σε δημαρχεία και νομαρχίες.

ΝΟΕΜΒΡΗΣ '97 - ΑΠΡΙΛΗΣ '98 : Αυτοί οι χάρτες δίνουν μια συνοπτική και ενδεικτική εικόνα τόσο του εύρους του κινήματος των άνεργων στη Γαλλία, όσο και του ηθούτου των πρακτικών ιδεών που αναπτύχθηκαν στο εσωτερικό του.

Αν υπάρχουν δυο χάρτες, είναι επειδή το κίνημα αναπτύχθηκε σε γενικές γραμμές με βάση δυο άξονες: αφενός τις «ενωτικές» ενέργειες που αποφαιζόνταν και προωθούνταν σε εθνικό επίπεδο από τις ηγεσίες των «αντιπροσωπευτικών οργανώσεων» και αφετέρου τις ιδέες-ενέργειες που γεννήθηκαν μέσα από συζητήσεις στην κοινωνική βάση με στόχους που ξεπερνούσαν τη διεκδικητική ηλιαφάρμα των επιτελείων - πρόκειται δηλαδή για πρακτικές που διαχείονταν οριζόντια, με τη βοήθεια μέσων επικοινωνίας - που επινοήσαμε ε-μείς οι ίδιοι - και άμεσα συναντήσεων μέσα από τις οποίες γεννήθηκαν σε μερικές περιπτώσεις συντονιστικά κατά περιοχή ή κατά σχέσεις συγγένειας, ήλιποτε εφήμερα κι ήλιποτε με διάρκεια.

Σε αυτούς τους χάρτες, η παρουσία ενός μόνο συμβόλου προφανώς δεν προδικάζει σε τίποτα την ποηληπλήτητα παρόμοιων ενεργειών: στο Παρίσι έγιναν δεκάδες απηληλοτριώσεις που δεν απηληλωνόταν παρά με ένα μόνο σύμβολο. Κάθε σύμβολο δηλώνει το γεγονός ότι στον τάδε χώρο θέσαμε στην πράξη το σχετικό κάθε φορά ζήτημα.

Σε ό,τι αφορά τις καταλήψεις - τόσο των Ενώσεων για την Απασχόληση στη Βιομηχανία και το Εμπόριο (ASSEDIC), όσο και ήλιλων χώρων - αποφασίσαμε να τις καταγράψουμε ανά ημέρα κατάληψης, πράγμα που σημαίνει ότι μια κατάληψη δυο ημερών καταγράφεται με τον ίδιο τρόπο όπως δυο καταλήψεις, ακόμα κι αν ήταν συμβολικές και δεν κράτησαν παρά όσο χρειαζόνταν για «να δοθεί σημασία στο γεγονός».

Προφανώς, το να κάνεις ένα χάρτη σημαίνει να σχηματοποιείς πράγματα ποηληπλήκα, να τοποθετείς στην ίδια κατηγορία ενέργειες που είναι -απο τη φύση τους, το εύρος τους, τον αντίκτυπό τους- ποηλύ διαφορετικές μεταξύ τους. Όταν εκατοντάδες άνθρωποι ακινητοποιούν ένα τρένο στη Μασσαλία, κάτω από την καθοδήγηση και τον ήλεγχο της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργασίας (C.G.T.) Ισπμ: συνδικαλιστική οργάνωση που ελήγχεται από το Κ.Κ.Γ.), αυτή η ενέργεια μπορεί δύσκολα να συγκριθεί με εκείνη 5 αυτοοργανωμένων άνεργων της Vannes που διασχίζουν την πόλη όλη μέρα μέσα σε ένα δημοτικό ηεωφορείο και επιβάλλουν την ελευθερη είσοδο για όλους. Μια από τις σημαντικές διαφορές είναι ότι αν ορισμένοι περιοριζόνταν στο να ζητούν «δωρεάν μεταφορές για τους άνεργους και τους ευκαιριακά εργαζόμενους», κάποιοι ήλιλοι εννοούσαν να απαιτούν δωρεάν μεταφορές για όλους. Απεναντίας, το κοινό σημείο ήλιλων είναι προφανές: το πρόβλημα της πρόσβασης στα μέσα επικοινωνίας τέθηκε και συζητήθηκε και καθένας απάντησε σε αυτό με το δικό του μέσο και με μια μορφή οργάνωσης που του φαίνονταν η πιο κατάλληλη.

Από τη μπροσούρα Le lundi au soleil, Recueil de textes et de récits du «mouvement des chômeurs», cahier no 1, novembre 1997-avril 1998, éd. La bande à 35h par jour et l'Insomniaque.

φορμιστικές, αλλά ταυτόχρονα πολύ μεγάλες, υπάρχει πάντα το ενδεχόμενο να δημιουργηθούν επαναστατικές καταστάσεις. Άλλωστε, τα συνδικάτα στη Γαλλία δεν έχουν πια δύναμη. Οι άνθρωποι οργανώνονται από τη βάση για να ξεκινήσουν έναν αγώνα και τα συνδικάτα ακολουθούν κατά πόδας για να μην απομονωθούν.

Τώρα σε ό,τι αφορά το κίνημα των άνεργων, μέσα σε αυτό δημιουργήθηκε ένας νέος τρόπος αγώνα. Μέσω της ανεργίας καταδικάστηκε η δουλειά, ο καπιταλισμός και το χρήμα. Η απαλλοτρίωση εμπορευμάτων που το '78 γινόταν από αγωνιστές οι οποίοι τα μοίραζαν στον κόσμο, το '98 απέκτησε έναν τελείως διαφορετικό χαρακτήρα, καθώς σε αυτήν συμμετείχαν από κοινού αγωνιστές και πλήθος κόσμου.

Υπήρχαν άνεργοι που έπαιρναν απλώς τα στοιχειώδη, ζυμαρικά, βούτυρο, αυγά. Όμως εμείς πιστεύαμε ότι η πολυτέλεια είναι για όλο τον κόσμο. Έτσι παίρναμε είδη πολυτελείας, όπως σαμπάνιες κ.λπ. κι έπειτα βγαίναμε από τα καταστήματα, λέγοντας «είμαστε άνεργοι, φεύγουμε!».

Εκείνη την περίοδο, υπήρχαν άνθρωποι που πήραν μέρος σε αυτές τις απαλλοτριώσεις, οι οποίοι πίστευαν σε όλη τους τη ζωή ότι η κλοπή είναι κάτι το ανήθικο και ανακάλυψαν ότι είναι ένα δικαίωμα. Υπήρχαν επίσης άνθρωποι που συνήθιζαν να κλέβουν και ανακάλυψαν ότι η πράξη τους ήταν πολιτική.

Πηγαίναμε σε εστιατόρια και τρώγαμε, λέγοντας «είμαστε άνεργοι, πεινάμε!». Πηγαίναμε στις καντίνες των επιχειρήσεων, τρώγαμε με τους εργατές, συζητούσαμε με τους εργατές. Έγιναν πολύ ενδιαφέρουσες συζητήσεις και δημιουργήθηκαν δεσμοί που εξακολουθούν να υπάρχουν μέχρι σήμερα.

Υπήρξαν επίσης πολλοί άνθρωποι που ενώθηκαν τότε μαζί μας. Οι δεσμοί δεν τυποποιήθηκαν. Υπάρχουν άνθρωποι που δεν τους βλέπουμε σήμερα, αλλά ξέρουμε ότι θα τους ξανασυναντήσουμε στους επόμενους αγώνες.

Οι αυτόνομοι του σήμερα έχουν ανακαλύψει τη δύναμη του αριθμού, όταν κανείς τολμά. Εγκαθίδρυσαν μια αντιπαράθεση μη ένοπλη και η άλλη πλευρά δεν έβγαλε όπλα. Τι θα συμβεί όμως, αν πατήσει τη σκανδάλη;

- *B: Ποιές ήταν οι σχέσεις της Action Directe με τα αυτονομιστικά κινήματα, όπως για παράδειγμα το κίνημα των Κορσικανών, των Βρετόνων, των Κανάκ;*

- Οι σχέσεις που είχαμε ήταν σχέσεις αλληλοβοήθειας. Πιστεύαμε ότι ίσως υπήρχαν επαναστάτες σ'αυτές τις οργανώσεις, ίσως δεν υπήρχαν παρά μόνο εθνικιστές. Όμως θεωρούσαμε ότι, ούτως ή άλλως, ένας εθνικιστικός αγώνας δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στο γαλλικό κράτος και ότι όλοι αυτοί οι αγώνες δεν μπορούσαν παρά να μας διευκολύνουν στον αγώνα μας. Γίνονταν ανταλλαγές υλικού, κρύβαμε οι μεν τους δε, πάντοτε στα πλαίσια της αλληλεγγύης.

Σήμερα, η Action Directe είμαι μόνο εγώ, εκτός φυλακής. Στη φυλακή, οι σύντροφοι είναι αλληλέγγυοι με τους φυλακισμένους των αυτονομιστικών κινήματων.

- *E: Θέλω να κάνω μια ερώτηση σε σχέση με τα κινήματα εθνικής απελευθέρωσης. Από τότε που δημιουργήθηκε το επαναστατικό κίνημα, το εργατικό επαναστατικό κίνημα στην Ευρώπη ή παγκόσμια, αυτό που προσπάθησε να κάνει ήταν να ενώσει όλους αυτούς τους ανθρώπους που αντικειμενικά τους ένωνε η κατάσταση της εκμετάλλευσης την οποία ζούσαν. Τα εθνικιστικά κινήματα, τα οποία φέρνουν στην επιφάνεια προβλήματα εθνικής ταυτότητας, πάντοτε χώριζαν τους προλετάριους. Ποιά μπορεί να είναι η σχέση ενός επαναστάτη με ανθρώπους οι οποίοι, αντί να ενώσουν τους εκμεταλλευόμενους, φέρνουν στην επιφάνεια στοιχεία που τους διαχωρίζουν;*

- Στο εσωτερικό αυτών των κινήματων υπάρχουν επαναστάτες. Στους Βάσκους, για παράδειγμα, υπάρχουν επαναστάτες. Μολονότι σε όλα τα κινήματα υπάρχουν, κατά τη γνώμη μου, επαναστάτες, οι δεσμοί δεν είναι καθόλου επαναστατικοί. Όμως, πιστεύω ότι όλοι οι αγώνες που επιτίθενται στο Κράτος είναι ενδιαφέροντες. Το γεγονός ότι το

Κράτος πρέπει να αμυνθεί ενάντια στους Βάσκους, τους Βρετόνους και δεν ξέρω ποιούς άλλους, μας δίνει μια μεγαλύτερη δυνατότητα να δράσουμε, πολλαπλασιάζει τους αγώνες.

- *Ε* : Μια μικρή παρατήρηση. Απλώς υπάρχουν κάποια κινήματα που προσπάθησαν να καταργήσουν τα κράτη. Υπάρχουν άλλα κινήματα, όπως των Βάσκων ή των Καταλανών, τα οποία προσπαθούν να δημιουργήσουν νέα κράτη. Αυτό είναι το πρόβλημα.

- *ΣΤ* : Κάνεις μεγάλο λάθος. Οι Βάσκοι δεν μιλάνε για κράτος, για βασκική χώρα μιλάνε.

- *Ε* : Ναι, αλλά άμα δεις την εξέλιξη του βασκικού κινήματος σήμερα, άμα δεις το καταλανικό κίνημα, ζητάει κράτος.

- Αυτό είναι αλήθεια, αλλά δεν αλλάζει τίποτα. Δεν πιστεύω ότι αυτοί είναι σύντροφοί μου επαναστάτες, όμως πιστεύω ότι ο αγώνας τους είναι ένα πλεονέκτημα για το δικό μου αγώνα. Αυτό βεβαίως είναι οπορτουριστικό! Εννοείται όμως ότι δεν είμαι εθνικίστρια.

- *Κοσταντίνο*: Εγώ, έχω μεγάλο πρόβλημα να καταλάβω ποιο είναι το πρόβλημα που συζητάτε. Στην ουσία, ο αναρχισμός είναι ένας αγώνας για τον αυτοκαθορισμό του ατόμου και της ανθρώπινης συλλογικότητας και, γι αυτό το λόγο, είναι μια στιγμή της πραγματικής ταξικής σύγκρουσης που έχει σαν αφετηρία τις πραγματικές ανάγκες των ατόμων.

Όπως υπάρχουν αγώνες, μερικοί, της εργατικής τάξης -όπου το διεκδικούμενο είναι η βελτίωση των συνθηκών ζωής που συνδέεται με τις αυξήσεις των μισθών-, υπάρχουν και θεματικές αγώνα συνδεδεμένες με την κατάκτηση των αναγκών που είναι πολιτισμικές, γλωσσικές, οι οποίες είναι πραγματικές ανάγκες των ατόμων. Όπως για τους εργατικούς αγώνες τα συνδικάτα αντιπροσωπεύουν μια μορφή κρατικής νομιμοποίησης που δεν στοχεύει σε επαναστατικούς σκοπούς, αλλά σε ρεφορμιστικούς, έτσι και στο εσωτερικό των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων υπάρχουν οι πολιτικοί χειραγωγοί που είναι τα αυτονομιστικά κόμματα, τα κόμματα που θέλουν να συγκροτήσουν νέα κράτη.

Όμως αυτό το γεγονός δεν αποκλείει ότι -όπως στους εργατικούς αγώνες υπάρχουν επαναστατικές μεθοδολογίες και πρακτικές αγώνα, που ξεκινούν από ανάγκες διαφορετικές από εκείνες της αύξησης μισθού, της θέσης εργασίας κ.λπ.-, υπάρχουν επίσης και στο εσωτερικό των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων, ριζοσπαστικά κινήματα ρήξης και πρακτικές ρήξης ενάντια σε όσους θέλουν να συγκροτήσουν νέα κράτη. Άραγε η ανάγκη να μιλάω

τα σαρδηνέζικα στο σπίτι μου, δεν είναι μια πραγματική ανάγκη; Άραγε δεν έχει κάποιος το δικαίωμα να μιλάει στο σπίτι του τη γλώσσα του, να γνωρίζει την ιστορία του, τις παραδόσεις του;

- Ε : Ένα πράγμα που θέλω να πω είναι ότι ένοπλες οργανώσεις, όπως των Βάσκων, στόχευαν στη δημιουργία κρατών ή στην επανένωση κρατών, πράγμα που με αφήνει αδιάφορο, γιατί δεν είναι μέσα στους στόχους μου. Μπορείς να δεις στο τί θέση κατέληξε και το Herri Batasuna. Είναι στην (τοπική) κυβέρνηση [...]. Από το Σεπτέμβρη που μας πέρασε, με την ανακωχή της ΕΤΑ ...

- ΣΤ : Η ανακωχή έχει σταματήσει.*

- Ε : Είναι η ανακωχή και η συμμετοχή στην κυβέρνηση. Το Herri Batasuna με νέο όνομα.

- ΣΤ : Το Herri Batasuna έχει φυλακισμένα τα μέλη του ακόμα.

- Ε : Το Herri Batasuna με νέο όνομα.

- ΣΤ : Αφού ισχύει το Herri Batasuna. Έχουν φυλακίσει τα περισσότερα μέλη του. Ουδέποτε υπάρχει σε οποιαδήποτε προκήρυξη η λέξη κράτος. Χρησιμοποιούν πάντα τη λέξη χώρα.

- Ε : Και τι διαφορά έχει; Η χώρα δεν έχει σύνορα;

[...]

- Ζ : [...] Δε ζούμε στη χώρα των Βάσκων, έτσι; Είναι μια άλλη κουβέντα αυτή.

[...]

- Κοσταντίνο: Θα ήθελα να απαντήσω.

- Ε : Να πω δυο-τρία πράγματα που θέλω να πω και θα απαντήσεις μετά. Το δεύτερο σημείο είναι ότι προσωπικά εγώ ήμουν στην Ιταλία δυο χρόνια, δεν μιλούσα ελληνικά και δεν με ενόχλησε αυτό. Όπως και το ότι ο πατέρας μου είναι Σλάβος δεν με ώθησε να μάθω ποιά είναι η κουλτούρα των Σλάβων κ.λπ., γιατί αναγνωρίζομαι σε μια άλλη κουλτούρα, διεθνιστική, επαναστατική, τέλος πάντων ο καθένας μπορεί να την ονομάσει όπως θέλει. Και το τρίτο σημείο είναι ότι η σημαντική διαφορά ανάμεσα σε εργατικούς αγώνες, έστω και ρεφορμιστικούς, με τους αγώνες για την εθνική απελευθέρωση είναι ότι πάντοτε οι αγώνες οι εργατικοί, ακόμα κι αν είναι ρεφορμιστικοί, είναι ενάντια στο κεφάλαιο. Και για μένα δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στους οικονομικούς και τους πολιτικούς αγώνες.

- Ζ : Για μένα, είναι καλύτερα να συζητήσουμε πάνω στο θέμα της σημερινής κουβέντας για τη Γαλλία από το να ανοίγουμε μια σειρά από ζητήματα, χωρίς να απαντάμε σε αυτά, χωρίς να συζητάμε βαθιά πάνω σε αυτά. Καλύτερα να παραμείνουμε σε ένα συγκεκριμένο πεδίο πάνω στο οποίο μπορούμε να μιλήσουμε, παρά να βάζουμε μια σειρά από ζητήματα στην κουβέντα μας, τα οποία ουσιαστικά δεν έχουμε τη δυνατότητα να τα θίξουμε.

- Κοσταντίνο: [...] Το πρώτο σημείο είναι αυτό: στο εσωτερικό του απελευθερωτικού αγώνα των Βάσκων δεν δρα μόνο το εθνικιστικό βασικό κόμμα και ο στρατιωτικός του σχηματισμός, αλλά υπάρχουν κι άλλοι σχηματισμοί ελευθεριακής τάσης, που δεν αγωνίζονται επομένως για τη συγκρότηση κάποιου κράτους στη χώρα των Βάσκων. [...]

[...]

- Z : Όλοι μας έχουμε κάποιες αντιλήψεις πάνω σε αυτά τα ζητήματα, σε όλα αυτά που αναφέρει ο σύντροφος. Εγώ είμαι της άποψης ότι ή μπορούμε να ρωτήσουμε, να μάθουμε, να εμπλουτίσουμε τη γνώση μας πάνω σε αυτό που λέγεται, δηλαδή πάνω στο θέμα της κουβέντας για τη Γαλλία, με βάση αυτά που είπε η Ελνέτ, ή διαφορετικά αρχίζουμε πλέον να εκφράζουμε ο καθένας την άποψη του επί παντός του επιστητού, με αποτέλεσμα να αλλάξει τελείως ο χαρακτήρας της κουβέντας. Επειδή ακριβώς είναι εδώ ο Κοσταντίνο, ο οποίος είναι και αναρχικός και ταυτόχρονα έχει μια ιδιαίτερη αντίληψη -με βάση το γεγονός ότι δεν είναι ιταλός, αλλά σαρδηνός αναρχικός-, έχει μια πιο συγκεκριμένη θέση πάνω σε αυτά, θα μας δοθεί η ευκαιρία να μιλήσουμε γι αυτό αύριο, φαντάζομαι και μέσα από την εισήγησή του ή τις ερωτήσεις που θα του γίνουν. Να κάνουμε δηλαδή μια συζήτηση πάνω σε γενικά ζητήματα, όπως το ζήτημα της αυτοδιάθεσης, αλλά όχι αναφερόμενοι γενικώς σε οργανώσεις όπως ο IRA ή η ETA ή το Herri Batasuna, αλλά μέσα από την υπόθεση που ο ίδιος ζει σαν τέτοιος. [...] Δεν υπάρχουν Βάσκοι στο τραπέζι μας, ούτε Ιρλανδοί.

- Κοσταντίνο: Απάντησα, επειδή μου είπαν ότι μπορώ να απαντήσω. Αυτό το ζήτημα μπορώ να το αφήσω για την αυριανή συζήτηση.

- Μου τέθηκε ένα ερώτημα, απάντησα, δεν πήγαινε πιο πέρα.

- Z.: Επί της διαδικασίας τώρα, όχι επί αυτών των ζητημάτων, ήθελα να πω κάτι που δεν ειπώθηκε στην αρχή, ότι η δίκη του Μαζιώτη μάς έδωσε την ευκαιρία να εκφράσουμε -στο μέτρο των δυνατοτήτων μας- την άρνησή μας στο Κράτος και την αλληλεγγύη μεταξύ μας. Αυτό σίγουρα δεν έχει σύνορα, σε όποιο βαθμό μπορούμε να εκφράσουμε αυτή την άρνηση και την αλληλεγγύη. Δεν έχει σύνορα αυτό, γι αυτό και η παρουσία των συντρόφων από το εξωτερικό εδώ. Ήρθαν για να συμμετάσχουν σε αυτή την εκδήλωση, στην έκφραση της άρνησης του Κράτους και της αλληλεγγύης ανάμεσα στους αγωνιστές. Αυτό μας έδωσε λοιπόν την ευκαιρία, πέρα από ό,τι εκδηλώθηκε σε σχέση με τη δίκη του Μαζιώτη, να οργανώσουμε και δυο συζητήσεις. Πρώτη είναι αυτή που κάνουμε σήμερα, με την ευκαιρία της παρουσίας της Ελνέτ εδώ, κι άλλη μια στην οποία θα μιλήσουν οι σύντροφοι Κοσταντίνο και Πιερλεόνε από τη Σαρδηνία για την επίθεση του ιταλικού κράτους στο κίνημα των εξεγερσιακών αναρχικών.

Πέρα όμως και από τη δίκη του Μαζιώτη και τις δυο αυτές συζητήσεις, για μένα υπάρχει και το ζήτημα της προοπτικής, δηλαδή πώς σκεφτόμαστε ο καθένας μας να μετατρέψουμε υλικά σε κάτι αυτή την άρνηση και την αλληλεγγύη σε σχέση με τη δίκη του Μαζιώτη όπως εκφράστηκε. Πώς θα μετατρέψουμε τα όσα μαθαίνουμε, ακούμε και θα μάθουμε αύριο και θα μιλήσουμε γι αυτά με τους ιταλούς συντρόφους, πώς θα τα μετατρέψουμε σε κάτι υλικό, δηλαδή σε μια παραπέρα ανάπτυξη αυτής της έκφρασης της άρνησης και της αλληλεγγύης πέρα από τα σύνορα και πάνω από τα σύνορα, έτσι ώστε αυτές οι κουβέντες να μη μείνουν απλώς σε ένα γνωσιολογικό πεδίο, δηλαδή σε ένα επίπεδο περιγραφής από κάποιον και γνώσης από κάποιους άλλους κάποιων πραγμάτων που δεν γνώριζαν.

Αυτό είναι ζήτημα επεξεργασίας του κάθε συντρόφου ξεχωριστά και της κάθε συλλογικότητας. Κι από κει και πέρα, είναι δουλειά και των συντρόφων στην Ιταλία και τη Σαρδηνία, δουλειά και των συντρόφων στη Γαλλία, δουλειά και των συντρόφων εδώ στην Ελλάδα το πώς μεταξύ τους μπορούν να μετουσιώσουν τα όσα γνωρίζουν, τα όσα μαθαίνουν από τους συντρόφους απ'έξω, τα όσα τους μεταδίδουμε εμείς, πώς να τα μετουσιώσουν σε κάτι υλικό, σε μια έκφραση διεθνούς άρνησης του Κράτους και διεθνούς αλληλεγγύης, είτε με πράξεις, είτε με τη φωνή μας, είτε με την αντιπληροφόρηση, είτε με χίλιους δυο τρόπους.

Ίσως αύριο οι σύντροφοι από την Σαρδηνία να έχουν να μας πουν κάτι παραπάνω πάνω σ'αυτό, να έχουν μια πρόταση πάνω σε αυτό.

- Η αφετηρία των όσων είπα δεν ήταν ένα κοινό σχέδιο, αλλιώς θα κατέληγα σε προτάσεις για ένα κοινό σχέδιο. Θέλω να θέσω κάποιες τέτοιες προτάσεις στην αυριανή συζήτηση.

- Ζ : Είναι προφανές πώς ούτε εγώ έχω ένα ιδιαίτερο σχέδιο. Αλλά προσπαθούμε, εμείς που καλέσαμε αυτή την κουβέντα και είπαμε στους συντρόφους απ' το εξωτερικό να έρθουν εδώ, να έχουμε έναν ορίζοντα ευρύτερο, έτσι ώστε ούτε η παρουσία τους, ούτε η κουβέντα εδώ, ούτε η δίκη του Μαζιώτη και όσα εκφράστηκαν γύρω από αυτήν, να είναι κάποιες αποσπασματικές στιγμές μέσα στο χρόνο, να μην παραμείνουν σε ένα αρχειακό επίπεδο, χωρίς να συμβάλουν υλικά στην παραπέρα ανάπτυξη αυτού που θα λέγαμε ένα κίνημα άρνησης και αλληλεγγύης. Αυτό αφορά ένα γενικότερο -κι όχι κάποιο ειδικό- σχέδιο, και το πώς προωθείται είναι ζήτημα του κάθε συντρόφου αναλόγως του πώς το αντιλαμβάνεται.

- Πιστεύω ότι ήταν πολύ καλό να καλέσετε αγωνιστές από άλλες χώρες σε αυτή τη δίκη. Είναι η πρώτη φορά που γίνεται κάτι τέτοιο. Αυτό δεν έγινε ποτέ, σε καμιά άλλη χώρα, όπου υπάρχουν πολλοί φυλακισμένοι σύντροφοι. Καλούνταν δικηγόροι, διανοούμενοι, ποτέ όμως αγωνιστές.

Πιστεύω ότι πρέπει πραγματικά να διαλέξουμε αυτή τη στιγμή για να βρούμε τον τρόπο να συνεχίσουμε τον αγώνα από κοινού και να εντάξουμε τους πολιτικούς κρατούμενους στην ίδια προοπτική απελευθέρωσης.

- Η : Με βάση τις εμπειρίες σου από τη Γαλλία, μπορείς να μας πεις τις εντυπώσεις σου από τη δίκη του Μαζιώτη;

- Να κάνω μια σύγκριση ανάμεσα στη δίκη εδώ και άλλες δίκες στη Γαλλία;

- Η : Όχι μια σύγκριση, αλλά μια αντιπαραβολή, κάποια γενική εικόνα.

- A priori, αυτή η δίκη στην αρχή δεν ήταν μια δίκη ρήξης. Όμως μετατράπηκε στην πορεία σε δίκη ρήξης, μέσα από τις παρεμβάσεις των συντρόφων που μίλησαν και την παρέμβαση του ίδιου του Νίκου. Η μόνη διαφορά με μια δίκη ρήξης είναι ότι μίλησαν οι δικηγόροι. Εκτός αυτού, θεωρώ ότι εξελίχθηκε μ' έναν ενδιαφέροντα τρόπο, ότι ο Νίκος είπε ενδιαφέροντα πράγματα. Για τους μάρτυρες δεν ξέρω, δεν τους άκουσα. Έχω απλώς την εντύπωση της ρήξης, παρά την παρουσία δικηγόρων, κι αυτό με εξέπληξε. Οι δικηγόροι ήταν σαν μαριονέτες κι αυτό είναι όλο· κατά τη γνώμη μου, δε χρησίμευσαν σε τίποτα. Είναι καλά τα πράγματα έτσι.

- H : *Το κλίμα στα δικαστήρια, με τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος εκεί, πώς σου φάνηκε;*

- Έχω μια πολύ παράξενη αίσθηση, επειδή στη Γαλλία οι δίκες δεν γίνονται καθόλου με αυτό τον τρόπο. Εκεί δεν μπορείς να μπαινοβγαίνεις εύκολα στην αίθουσα του δικαστηρίου, οι μάρτυρες είναι κλεισμένοι σε χωριστή αίθουσα, ο κατηγορούμενος δεν έχει τη δυνατότητα να χαιρετάει τον κόσμο. Το να αγκαλιάσεις έναν κατηγορούμενο στη Γαλλία είναι κάτι τελείως αδύνατο, αφού βρίσκεται σε θωρακισμένο εδώλιο. Κι αυτό που μου έκανε τρομερή εντύπωση ήταν όταν άφησαν το Νίκο στην αίθουσα για να μπορούμε να μιλάμε μαζί του, να τον αγκαλιάζουμε, να τον φιλάμε. Επομένως, αυτή η δίκη είχε για μένα μεγάλο ενδιαφέρον.

- Z : *Δε χρειάζεται να τους βάζουμε ιδέες...*

- Όχι. Σήμερα είναι έτσι τα πράγματα, νομίζω ότι αυτό δεν θα κρατήσει για πάντα· όμως πρέπει να εμποδίσετε να γίνει κάτι τέτοιο, πρέπει τα πράγματα να συνεχίσουν να είναι έτσι.

Πέρα από αυτό, δεν μπήκα στην αίθουσα του δικαστηρίου παρά τη στιγμή που θα κατέθετα και κατέθεσα τελευταία. Έτσι άκουσα τα όσα είπε ο Νίκος και τις αγορεύσεις των δικηγόρων. Όταν μιλούσαν οι δικηγόροι, νόμιζα ότι βρισκόμουν σε παζάρι. Παζαρεύουν τα χρόνια της φυλακής, ενώ στην πραγματικότητα αυτό δεν είναι παρά φαινομενικό, αφού είχαν ήδη προβλέψει την τελική ποινή των 15 χρόνων. Ίσως βέβαια να είχαν προβλέψει μια ποινή ανάμεσα στα 12 και τα 17 χρόνια, αλλά αυτή η διαδικασία είναι φολκλορική.

Επίσης στα δικαστήρια στο Παρίσι, δε μπορούμε να καπνίζουμε, δε μπορούμε να κάνουμε συγκέντρωση, και οι μπάτσοι είναι συνεχώς σε επαγρύπνηση, δεν κάθονται στους πάγκους. Ούτε πουλάει κανείς σάντουιτς, καφέ και λαχεία. Αυτό ήταν πολύ αστείο. Είναι ωραία έτσι.

- Z : *Καταρχήν ίσως δεν το γνωρίζει η ίδια, αλλά υπήρχε λόγος να μιλήσει τελευταία, επειδή είναι αυτή που είναι και μιλάει όπως μιλάει. Θέλαμε αυτή που θα μιλήσει για την υπόθεση του Νίκου τελευταία να είναι η Ελνέτ, η οποία συν τους άλλους έφερε μαζί της κι ένα μήνυμα από τους φυλακισμένους της Action Directe, όπου εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους στο Νίκο και το οποίο διαβάστηκε από την πρόεδρο του δικαστηρίου. (...)*

- Ήμουν ευτυχής που μίλησα τελευταία, επειδή είχα την αίσθηση ότι μπορούσα να συνοψίσω ό,τι θέλαμε να πούμε και επειδή δεν είμαι από αυτή τη χώρα και τους έλεγα ότι είναι σύντροφός μου στο αγώνα.

- I : *Υπάρχουν σήμερα ομάδες ένοπλου αγώνα στη Γαλλία;*

- Όχι.

- Κοσταντίνο: *Υπάρχουν οι Κορσικανοί...*

- Δεν πρόκειται για επαναστατικό ένοπλο αγώνα. Νομίζω ότι η ερώτηση είχε να κάνει με επαναστάτες.

Δεν υπάρχει ένοπλος αγώνας σήμερα, υπάρχουν μικρές ομάδες που κάνουν κατά καιρούς επιθέσεις. Όμως δεν μπορούμε να μιλάμε για ένοπλο αγώνα, επειδή δεν είναι μια ομάδα, είναι κάποιοι σύντροφοι που συναντιούνται κατά καιρούς, όταν βρίσκουν ότι υπάρχει κάτι που δεν μπορούν να ανεχτούν και κάνουν επιθέσεις. Αυτό δεν είναι ένοπλος αγώνας. Το να βάζεις βόμβες, όταν υπάρχει γενικευμένη οργή, είναι μια σχεδόν επιδερμική αντίδραση. Η διαφορά είναι ότι ο ένοπλος αγώνας έχει ένα σχέδιο και επιπλέον είναι και οργανωμένος. Ενώ το να βάλεις μια βόμβα εδώ ή εκεί είναι κάτι που μπορείς να το κάνεις και μόνος σου, ή που εγώ μπορώ να το κάνω μόνη μου, δε χρειάζεται ούτε ιδιαίτερο σχέδιο, ούτε οργάνωση.

- IA : *H Action Directe είχε σχέση με τους Os Cangaceiros;*

- Ναι, είχε. Γιατί κάνεις αυτή την ερώτηση;

- IA : *Γιατί συμφωνώ σε κάποια πράγματα με τους Os Cangaceiros, γι αυτό.*

- Κι εγώ επίσης...

- A : *Όταν μίλησες για τους συμβατικούς αναρχικούς, από ό,τι κατάλαβα αναφερόσουν στην αναρχική ομοσπονδία. Αυτοί κράτησαν μια διαχωρισμένη θέση απέναντι στην Action Directe; Κι εκτός αυτού, οι υπόλοιποι γάλλοι αναρχικοί πώς αντιδράσαν, τί στάση κράτησαν, τόσο πριν όσο και μετά τις συλλήψεις;*

- Κυρίως η ομοσπονδία, αλλά και γενικότερα οι γάλλοι αναρχικοί, δεν συμφωνούσαν με την Action Directe: ιδίως η ομοσπονδία που έχει στην κατοχή της ένα βιβλιοπωλείο, μια εφημερίδα κ.λπ. δε θέλει να τα διακινδυνεύσει όλα αυτά. Το απλό γεγονός να πουν ότι είναι αλληλέγγυοι με μας θα σήμαινε γιά αυτούς να τα θέσουν σε κίνδυνο όλα αυτά. Αυτό είναι το πρώτο σημείο.

Η αναρχική ομοσπονδία, την εποχή των G.A.R.I. που ήταν ομάδα αναρχικών, αρνήθηκε κάθε επαφή μαζί τους, ακόμα και να βάλει τις προκηρύξεις τους στο βιβλιοπωλείο της, επειδή δεν συμμετείχαν στην ομοσπονδία. Εγώ παλιά συμμετείχα στη F.A.F. Κι ο σύντροφος που με αντικατέστησε στο βιβλιοπωλείο, αφότου έφυγα, είπε σε αυτούς που του πήγαν τις προκηρύξεις των G.A.R.I.: «Εδώ είναι ένας ναός. Αν δεν ανήκεις σε αυτούς που έφτιαξαν αυτό το ναό, δεν έχεις θέση εδώ». Κι ακόμα πιο πριν, όταν εκτελέστηκε ο Πουίγκ Αντίς, ένας δημοσιογράφος ρώτησε την ομοσπονδία ποιά είναι η θέση της για τον Πουίγκ Αντίς. Η απάντηση ήταν «Τον Πουίγκ Αντίς, δεν τον γνωρίζουμε».

Όσο για τις υπόλοιπες αναρχικές οργανώσεις, όταν ήμασταν στη φυλακή, έγραψαν ένα άρθρο στο οποίο μιλούσαν για τους «άρρωστους της Action Directe»... Μόνη εξαίρεση ήταν η Οργάνωση Ελευθεριακών Κομμουνιστών (O.C.L.), η οποία ποτέ δεν κακολόγησε, ούτε και επιτέθηκε στην Action Directe, παρ'ότι δεν συμφωνούσε με τις θέσεις μας.

Εκτός από αυτές τις οργανώσεις, υπάρχουν άτυπες αναρχικές ομάδες. Σε ό,τι αφορά τους μη οργανωμένους αναρχικούς, υπήρχαν σύντροφοι συμπαθούντες της Action Directe, έγιναν κάποιες ενέργειες. Υπήρχαν άνθρωποι που εκδήλωσαν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους, κατά τη διάρκεια των απεργιών πείνας. Και σήμερα υπάρχουν ορισμένοι αναρχικοί στην επιτροπή «Ne laissons pas faire» που διαμαρτύρονται για τη μεταχείριση των φυλακισμένων της A.D. Σε αυτή την επιτροπή υπάρχουν αναρχικοί, υπάρχουν μαρξιστές/λενινιστές, υπάρχουν σοσιαλιστές και δεν ξέρω γω ποιός άλλος υπάρχει, και μαζεύουν υπογραφές από το Κ.Κ.Γ., από διανοούμενους κ.λπ.

- ΣΤ : Θέλω να προσθέσω κάτι σε σχέση με τη F.A.F. Πριν δυο μήνες οργάνωσε ένα συνέδριο κλειστό στο οποίο έπρεπε να πληρώσεις για να το παρακολουθήσεις, κάλεσε κανάλια, εφημερίδες κ.λπ. Σε αυτό το συνέδριο, καταδίκασε σαν φασιστική οποιαδήποτε πρακτική του είδους «σπάμε μια τράπεζα», όταν δεν είναι σύμφωνοι οι εργατές. Όταν σε μια διαδήλωση 100.000 ατόμων, οι 20.000 θέλουν να τα σπάσουν είναι ... φασίστες!

- ΙΒ : Θέλω να κάνω μια ερώτηση για τους δυο μηδενιστές που μπήκαν οπλισμένοι σε αστυνομικό τμήμα το 1995 και, στην καταδίωξη της αστυνομίας που ακολούθησε, σκότωσαν έναν ταξιτζή. Πώς είδες αυτό το γεγονός σε σχέση με την αναρχική ομοσπονδία, η οποία επιτέθηκε με εξευτελιστικό τρόπο εναντίον τους;

- Η αναρχική ομοσπονδία ήταν αισιόχρη. Η θέση της συνοψιζόταν στη φράση «είμαστε αναρχικοί, όχι δολοφόνοι». Μάλιστα έβγαλε και αυτοκόλλητα με αυτή τη φράση. Καταδίκασε, όπως κάνει πάντα, πάντα καταδικάζει ό,τι δεν είναι νόμιμο.

Ήταν προφανές ότι οι σύντροφοι, ο Ωντρύ Μωπάν και η Φλοράνς Ρέυ, ήταν πολύ νέοι και παρασύρθηκαν από κάποιον που στη συνέχεια αποδείχτηκε άνθρωπος της αστυνομίας. Όμως η ιδέα της ενέργειας δεν ήταν ανόητη. Δεν μπήκαν σε αστυνομικό τμήμα, πήγαν σε μια μάντρα με αυτοκίνητα που μαζεύει η τροχαία. Πίστευαν ότι οι μπάτσοι που φρουρούσαν τη μάντρα δεν ήταν εκδικητικοί και ότι ήταν εύκολο να τους πάρουν τα όπλα. Όμως στην πραγματικότητα ήταν πολύ εκδικητικοί. Και ο τρίτος που πήγε μαζί με τους συντρόφους, αυτός που ήταν άνθρωπος της αστυνομίας, τους άφησε κι έφυγε. Πανικοβλήθηκαν, επειδή δεν είχαν ποτέ πιο πριν συμπλακεί με την αστυνομία. Ακίνητοποιήσαν ένα ταξί για να φύγουν, αλλά η αστυνομία τους είχε περικυκλώσει. Δεν αποδείχτηκε ότι ο ταξιτζής σκοτώθηκε από σφαίρα των συντρόφων. Η σφαίρα που τον σκότωσε είναι ίδια με εκείνες των αστυνομικών. Ούτως ή άλλως, οι μπάτσοι πυροβόλούσαν το ταξί και, όπως σκότωσαν τον Ωντρύ, πρέπει να σκότωσαν και τον ταξιτζή. Η Φλοράνς είχε υποστεί, κατά τη γνώμη μου, πολύ ισχυρό σοκ για να μπορεί να πυροβολήσει. Βέβαια πυροβόλησε, αλλά δεν πιστεύω ότι ήταν σε θέση να σημαδέψει.

Όταν συνελήφθη, ήταν πολύ σοκαρισμένη από το θάνατο του συντρόφου της και αρνήθηκε τη βοήθεια πολιτικών συντρόφων. Οι γονείς της τη συμβούλεψαν να πει ότι παρασύρθηκε από τον Ωντρύ, κι αυτό έκανε. Είπε ότι ήταν ερωτευμένη μαζί του και ότι έκανε αυτό που ήθελε εκείνος. Παρόλα αυτά, όταν συνελήφθη ένας σύντροφος με την κατηγορία ότι συμμετείχε σ'αυτή την ενέργεια, η Φλοράνς είπε ότι δεν ήταν μαζί τους και ότι ο τρίτος άνθρωπος ήταν αυτός που τους κάρφωσε. Στη δίκη κράτησε σωστή στάση, ακόμα κι αν έπαιξε το ρόλο της μικρής ερωτευμένης κοπέλας. Και για μένα είναι μια πολιτική κρατούμενη.

[...]

Σημειώσεις:

1. Πρόκειται για τον καταλανό αναρχικό Σαλβαντόρ Πουίγκ Αντίς που συνελήφθη το 1973 στη Βαρκελώνη σε ένοπλη συμπλοκή με αστυνομικούς, κατά την οποία ο ίδιος τραυματίστηκε σοβαρά κι ένας αστυνομικός σκοτώθηκε. Στις 9 Γενάρη του 1974, ο Πουίγκ Αντίς καταδικάζεται σε θάνατο από το στρατιωτικό δικαστήριο της Βαρκελώνης. Η υπόθεσή του αποτελεί την αιχμή ενός διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης στους φυλακισμένους ισπανούς επαναστάτες. Μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην εκτέλεση του Πουίγκ Αντίς γίνονται όχι μόνο στην Ισπανία, αλλά και στη Γαλλία, την Ιταλία, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο. Η κατάδική του σε θάνατο προκαλεί την κατακραυγή της "δημοκρατικής" Ευρώπης. Ηγέτες αριστερών κομμάτων της Γαλλίας και της Ιταλίας κάνουν διαβήματα στην ισπανική κυβέρνηση για απονομή χάριτος, χωρίς αποτέλεσμα.

Στις 2 Μάρτη του '74, ο Πουίγκ Αντίς εκτελείται. Ο εισαγγελέας του στρατοδικείου δηλώνει την πρόθεσή του να ζητήσει τη θανατική καταδίκη και για άλλους δυο φυλακισμένους επαναστάτες, μέλη του Ιβηρικού Κινήματος Απελευθέρωσης (M.I.L.), μιας ένοπλης αντιεξουσιαστικής ομάδας που αγωνιζόταν για την ανατροπή του δικτατορικού καθεστώτος στην Ισπανία. Είναι μέσα σε αυτές τις συνθήκες που συγκροτούνται οι G.A.R.I. (Groupes d'Action Revolutionnaires Internationalistes, Επαναστατικές Διεθνιστικές Ομάδες Δράσης) από ισπανούς και γάλλους αναρχικούς.

Στις 3 Μάη του 1974, οι G.A.R.I. απαγάγουν τον Μπαλτασάρ Σουάρες, διευθυντή της Τράπεζας του Μπιλμπάο στο Παρίσι. Σε ανακοίνωσή τους στον τύπο, δηλώνουν τους λόγους που τους ώθησαν στη συγκεκριμένη ενέργεια: "Μετά την εκτέλεση του Σαλβαντόρ Πουίγκ Αντίς, φάνηκε η αναποτελεσματικότητα όλων των ειρηνιστικών διαδηλώσεων. Γι αυτό το λόγο, μπροστά στον κίνδυνο νέων εκτελέσεων επαναστατών αγωνιστών και για να αντιμετωπίσουμε το κύμα άγριας καταστολής ενάντια στο ισπανικό επαναστατικό κίνημα, ιδιαίτερα στην Καταλονία και τη Χώρα των Βάσκων, αποφασίσαμε να περάσουμε στη δράση για να πολεμήσουμε το δικτατορικό καθεστώς του Φράνκο, καθώς και όλες τις συνένοχες δημοκρατικές κυβερνήσεις. Είμαστε πεπεισμένοι ότι, απέναντι στην τρομοκρατία της εξουσίας, μια από τις πιο αποτελεσματικές μορφές αγώνα είναι η άμεση επαναστατική δράση και είμαστε αποφασισμένοι να αναπτύξουμε τον αγώνα μας για την απελευθέρωση της Ισπανίας, της Ευρώπης και του Κόσμου".

Στις 22 Μάη, ο Σουάρες αφήνεται ελεύθερος, μετά από δέσμευση των ισπανικών αρχών ότι δεν θα προχωρήσουν σε νέες θανατικές καταδίκες αγωνιστών, όπως και έγινε. Το αμέσως επόμενο διάστημα, δεκάδες ισπανοί και γάλλοι αναρχικοί συλλαμβάνονται και φυλακίζονται στις δυο χώρες, ως μέλη των G.A.R.I. Στην περίοδο που ακολουθεί, μέχρι το θάνατο του Φράνκο και την πτώση της δικτατορίας στην Ισπανία το 1975, οι G.A.R.I., καθώς και άλλες αντιεξουσιαστικές ομάδες πραγματοποιούν αναρίθμητες βομβιστικές επιθέσεις σε ισπανικά προξενεία, τράπεζες, εταιρείες ισπανικών συμφερόντων στη Γαλλία και το Βέλγιο.

2. C.A.R.L.O.S. (Coordination Autonome Radicalement en Lutte Ouverte contre la Societe): Αυτόνομος Συντονισμός Ριζικά σε Ανοιχτό Αγώνα ενάντια στην Κοινωνία. Την ίδια περίοδο, γίνονται επίσης πολλές βομβιστικές ενέργειες σε γερμανικά κτίρια, μετά τη δολοφονία των φυλακισμένων αγωνιστών της RAF, Ούλρικε Μάινχοφ, Αντρέας Μπάαντερ, Γκούντρουν Έσλιν και Καρλ Γιαν Ράοπε.

3. Ο Ζωρζ Μπές εκτελείται στις 17 Νοέμβρη του 1986 από το "κομμάντο Πιέρ Οβερνέ" της Action Directe. Ο Πιέρ Οβερνέ ήταν ένας αγωνιστής της οργάνωσης Προλεταριακή Αριστερά, ο οποίος δολοφονήθηκε το 1972 στη διάρκεια εργατικής διαδήλωσης, έξω από το εργοστάσιο της Ρενώ από φύλακες της επιχείρησης. 11 χρόνια αργότερα, οι εργάτες της Ρενώ Βιλβόρντ, μετά την ανακοίνωση κλεισίματος της εταιρείας, βγάζουν αφίσα με φωτογραφία του μετέπειτα προέδρου της Ρενώ, η οποία γράφει: "Ο Μπές ήταν ο πρώτος, ποιος θα είναι ο επόμενος;"

4. Στις 15 Σεπτεμβρίου του 1984, οι φυλακισμένοι αγωνιστές Ρεζίς Σλεσέρ, Κλώντ Αλφέν, Νικολά Αλφέν, Βιτσέντσο Σπάνο και Ελυέτ Μπές, αποφασίζουν να ξεκινήσουν απεργία πείνας, διεκδικώντας την κατάργηση της απομόνωσης, την αναγνώρισή τους ως πολιτικών κρατούμενων και τη συνένωση όλων των φυλακισμένων επαναστατών, ανεξαρτήτως φύλου και πολιτικής οργάνωσης, καθώς και τη συνένωση όλων κοινωνικών κρατούμενων επιθυμούν κάτι τέτοιο. Την ίδια μέρα, 100 κρατούμενες των φυλακών Fleury Merogis, όπου βρίσκεται η Ελυέτ Μπές, σε ένδειξη αλληλεγγύης, αρνούνται το φαγητό της φυλακής. Πολύ σύντομα, η εξέγερση των φυλακισμένων θα εξαπλωθεί σε πολλές φυλακές σε ολόκληρη τη Γαλλία (στο Loos, στη Lyon, στη Rennes...) με κύριο αίτημα την κατάργηση της απομόνωσης. Το κίνημα των φυλακών, το οποίο θα κρατήσει πάνω από ένα μήνα, θα πάρει πολλές και διαφορετικές μορφές (από την άρνηση του φαγητού της φυλακής και τις εναλλασσόμενες απεργίες πείνας μέχρι τις απεργίες πείνας διαρκείας και τη σύγκρουση με τις κατασταλτικές δυνάμεις που θα εισβάλλουν σε ορισμένες φυλακές) και θα έχει μεγάλο κοινωνικό αντίκτυπο σε όλη τη Γαλλία.

* Η ETA διέκοψε τελικά την εκχειρία, στις 3 Δεκέμβρη '99, αρχίζοντας ξανά τον ένοπλο αγώνα.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ
ΕΞΕΓΕΡΣΙΑΚΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ PIERLEONE PORCU
ΚΑΙ COSTANTINO CAVALLERI

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ, ΣΑΒΒΑΤΟ 10-7-99, 5:00 μμ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΣΙΑΚΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

Μια συζήτηση με τους Costantino Cavalleri και Pierleone Porcu

Costantino : Δεν γνωρίζω πόσα ξέρουν οι σύντροφοι σχετικά με την υπόθεση της δίκης Μαρίνι. Θα ξεκινήσω με την περιγραφή κάποιων γεγονότων τα οποία εγώ θεωρώ ότι είναι σημαντικό να ειπωθούν, παρόλο που κάποιοι σύντροφοι (εν. στην Ιταλία) μπορεί να μην τα έλαβαν σοβαρά υπόψη τους. Εγώ όμως τα θεωρώ σημαντικά, γι αυτό και θα ξεκινήσω από αυτά.

Το 1989 γίνεται μια πρώτη απαγωγή προσώπου, ενός βιομήχανου καφέ, του Μπελαρντινέλλι. Ο Μπελαρντινέλλι απήχθη από κάποιους προλετάριους στη Σαρδηνία και απελευθερώθηκε από μια ειδική μονάδα των караμπινιέρων, τους NOCS. Μετά την απελευθέρωσή του από τους караμπινιέρους, στο σημείο που κρατούνταν βρίσκεται αναρχικό έντυπο υλικό. Ο εισαγγελέας που χειρίζεται την υπόθεση της απαγωγής του Μπελαρντινέλλι ονομάζεται Βίνια, ένας εισαγγελέας που θα τον ξαναδούμε και στη συνέχεια.

Μετά την απελευθέρωση του Μπελαρντινέλι διαδίδεται μέσω του τύπου ότι υπάρχουν διασυνδέσεις ανάμεσα στους απαγωγείς και τους αναρχικούς, αλλά όχι ακόμα με ξεκάθαρο τρόπο.

Δέκα μέρες μετά την απελευθέρωση του Μπελαρντινέλι απαγάγεται ένα άλλο πρόσωπο, η Μιρέλα Σιλόκι, σύζυγος ενός βιομήχανου από την Πάρμα. Λίγες μέρες μετά την απαγωγή της Σιλόκι, τον Αύγουστο του 1989, εκρήγνυται ένα αμάξι σε μια συνοικία της Ρώμης. Στο αμάξι βρισκόταν ένα άτομο, του οποίου τα στοιχεία δεν μπορούν να εξακριβωθούν γιατί το πτώμα βρέθηκε διαμελισμένο.

Μέχρι το 1991 δεν γίνεται τίποτα γνωστό σχετικά με τη Σιλόκι, αν ζει, πού βρίσκεται κ.λπ. Στο τέλος του 1990 και τις αρχές του '91 αρχίζει να γίνεται λόγος για την πληρωμή των λύτρων και για το θάνατο της Σιλόκι.

Το 1991 συλλαμβάνεται σ' ένα διαμέρισμα στη Ρώμη ένας Σαρδηνός προλετάριος, ο Φρανσέσκο Πόρκου, ο οποίος στη συνέχεια γίνεται αναρχικός μέσα στη φυλακή. Την ίδια μέρα που συλλαμβάνεται ο Φρανσέσκο Πόρκου, στην ίδια πολυκατοικία σε ένα άλλο διαμέρισμα βρίσκονται κάποιοι άλλοι σύντροφοι, μεταξύ των οποίων η Ροζ Αν Σκρόκο και ο Ορλάντο Κάμπο, γεγονός που γίνεται γνωστό στους караμπινιέρους.

Στη συνέχεια συλλαμβάνεται σε σχέση με αυτή την υπόθεση ο αναρχικός Γκρεγκοριάν Γκαράτζιν, ένας Αρμένιος σύντροφος που ζούσε στη Ρώμη.

Το Μάιο του 1991, για πρώτη φορά μετά την απαγωγή της Σιλόκι, δίνεται συνέντευξη τύπου από έναν αξιωματικό της αστυνομίας, ο οποίος διευθύνει τις επιχειρήσεις. Αυτή η συνέντευξη τύπου δόθηκε μερικές μέρες αφού ανακαλύφθηκε από τους μπάτσους ποσότητα όπλων σε ένα υπόγειο πολυκατοικίας. Στο ίδιο υπόγειο βρίσκεται αναρχικό υλικό: εφημερίδες, περιοδικά, προκηρύξεις κ.λπ.

Για πρώτη φορά εκφράζεται δημόσια αυτό που θα γίνει γνωστό σαν «θεώρημα των Βίνια-Μαρίνι» και άλλων δικαστών. Αυτό το θεώρημα περιλαμβάνει την ανάπτυξη μιας υπόθεσης που μιλάει για την ύπαρξη μιας συμμορίας αναρχικών, Αρμένιων τρομοκρατών και απαγωγέων από τη Σαρδηνία.

Στο τέλος του Μάη του '91 συλλαμβάνεται και ο αναρχικός Ορλάντο Κάμπο. Ο Ορλάντο Κάμπο δεν συλλαμβάνεται για την υπόθεση Σιλόκι αλλά για μια ληστεία. Η κατηγορία για την απαγωγή της Σιλόκι του αποδίδεται και του γνωστοποιείται επίσημα το Σεπτέμβρη του 1991.

Η απάντηση από την πλευρά των αναρχικών σε σχέση με τις συλλήψεις του Κάμπο και του Γκαράτζιν είναι σχετικά περιορισμένη, εξαιτίας ακόμα και του γεγονότος ότι οι ίδιοι, τη στιγμή που συνελήφθησαν, δεν δήλωσαν ανοιχτά ότι είναι αναρχικοί.

Από αυτή τη στιγμή και έπειτα, σε τακτά χρονικά διαστήματα, δηλαδή κάθε τρεις - τέσσερις μήνες, προπαγανδίζεται μέσω του τύπου το θεώρημα των Βίνια-Μαρίνι, σχετικά με την ύπαρξη μιας οργανωμένης συμμορίας αναρχικών, τρομοκρατών, απαγωγέων από τη Σαρδηνία κ.λπ, χωρίς όμως να προκύψει μέχρι το 1996 σύλληψη άλλων αναρχικών, παρά μόνο συλλήψεις προλετάρειων από τη Σαρδηνία.

Το 1993 ο Ορλάντο Κάμπο επικοινωνεί με μια επιτροπή από αναρχικούς που υπήρχε στη Σαρδηνία, η οποία δεν αφορούσε μόνο τους πολιτικούς κρατούμενους, αλλά γενικά τους προλετάρειους κρατούμενους στη Σαρδηνία. Αυτή η επιτροπή κινητοποιείται και σχετικά με την υπόθεση της απαγωγής της Σιλόκι και παίρνει διάφορες πρωτοβουλίες σε συνεργασία και με άλλες ομάδες αναρχικών από όλη την Ιταλία.

Η πρόθεση της επιτροπής είναι να κινητοποιήσει το ενδιαφέρον κι άλλων αναρχικών συντρόφων, ώστε να μιλήσουν σε σχέση με αυτή την υπόθεση. Όχι μόνο ειδικά για τη σύλληψη του Ορλάντο Κάμπο, αλλά και γενικότερα για αυτή την υπόθεση, η οποία κατά τους συντρόφους της επιτροπής από τη Σαρδηνία δεν περιορίζεται στη σύλληψη ενός αναρχικού, αλλά έχει μια ευρύτερη σημασία.

Εξ' αρχής όμως προκύπτει μια ακατανοησία ανάμεσα στους συντρόφους από τη Σαρδηνία και τους συντρόφους από την υπόλοιπη Ιταλία, και ειδικά σε σχέση με ένα κείμενο για την υπόθεση Σιλόκι το οποίο κυκλοφόρησε για να συζητηθεί. Τελικά όμως εκδόθηκε μόνο από τους αναρχικούς της Σαρδηνίας και κυκλοφόρησε σε ολόκληρη την Ιταλία. Ο τίτλος αυτής της μικρής μπροσούρας ήταν «Νέα Ιερά Εξέταση και Κοινωνική Εξέγερση».

Τα λέω αυτά γιατί για μένα είναι σημαντικό το ότι το θεώρημα του Βίνια και στη συνέχεια το θεώρημα του Μαρίνι σχετικά με την ύπαρξη αυτής της οργανωμένης συμμορίας είναι η βάση πάνω στην οποία μετά αναπτύχθηκε αυτό που ονομάζουμε ιερά εξέταση ενάντια στους αναρχικούς και τους κοινωνικά εξεγερμένους.

Για τους αναρχικούς από τη Σαρδηνία γίνεται ξεκάθαρο μέχρι το 1993 ότι μέσα από αυτή την επιχείρηση, όχι μόνο από την πλευρά της δικαιοσύνης αλλά συνολικά από την πλευρά της κρατικής εξουσίας, μεταβάλλονται οι συσχετισμοί ανάμεσα στο κράτος και τα επαναστατικά κινήματα ή τους κοινωνικούς αγώνες στην Ιταλία.

Η πρώτη δίκη σε σχέση με την υπόθεση Σιλόκι γίνεται ανάμεσα στο 1993 και το 1994. Πρακτικά καταδικάζονται όλοι

Comitato di Solidarietà
con il Proletariato Prigioniero Sardo Deportato
Unione degli Anarchici Sardi

Nuova inquisizione e ribellione sociale

Il processo per il sequestro Silocchi

όσοι κατηγορούνται. Εφτά άτομα κατά τη διάρκεια της πρώτης δίκης καταδικάζονται σε ισόβια, ένας σε 30 χρόνια φυλακή και ο Ορλάντο Κάμπο σε 22 χρόνια φυλακή. Οι συνθήκες της δίκης είναι ίδιες με αυτές της ανάκρισης, με την έννοια ότι δεν υπήρξε κανενός είδους υλική απόδειξη που να δικαιολογεί οποιαδήποτε καταδίκη.

Το εφετείο γίνεται μεταξύ 1994-1995 και κατά τη διάρκειά του υπάρχει μια μικρή κινητοποίηση από την πλευρά των αναρχικών σε ολόκληρη την Ιταλία. Το εφετείο ουσιαστικά επικυρώνει τις ποινές που επιβλήθηκαν πρωτόδικα, με τη διαφορά ότι μία απ' τους κατηγορούμενους, η Ροζ Αν Σκρόκο, αθώνεται. Η δίκη πηγαίνει στο Ανώτατο Δικαστήριο που ακυρώνει την ποινή που επέβαλε το εφετείο. Έτσι το εφετείο ξαναγίνεται το Νοέμβρη του '98, όπου μεταβάλλονται κάπως οι ποινές. Ανάμεσα στις αλλαγές είναι και η αθώωση του Ορλάντο Κάμπο.

Στη διάρκεια όλης αυτής της περιόδου, ειδικά στα τέλη του '95, ειδοποιούνται 30 περίπου σύντροφοι να παρουσιαστούν για ανάκριση σχετικά με το θεώρημα Βίνια-Μαρίνι, για την ύπαρξη της οργανωμένης συμμορίας αναρχικών, Αρμένιων τρομοκρατών και Σαρδηνών προλεταρίων. Το καινούριο που υπάρχει σε αυτή την εξέλιξη είναι ότι στο μεταξύ έχουν ήδη γίνει συλλήψεις συντρόφων για τη ληστεία τράπεζας στο Τρέντο, το φθινόπωρο του '94. Σε σχέση με αυτές τις συλλήψεις έχει αρχίσει επίσης και μια επικοινωνία ανάμεσα σε αξιωματικούς των караμπινιέρων και σε μια Ιρανή, πρώην κοπέλα ενός από τους αναρχικούς συλληφθέντες, η οποία παίζει το ρόλο της μεταωημένης, έτσι ώστε να στηριχθεί το θεώρημα των Βίνια-Μαρίνι για την ύπαρξη αυτής της συμμορίας.

Το Σεπτέμβρη του '96 αποδίδονται κατηγορίες σε 65 άτομα, από τα οποία 50 είναι αναρχικοί. Βγαίνουν εντάλματα σύλληψης για 16 απ' αυτούς αλλά αρκετοί διαφεύγουν της σύλληψης και έτσι προφυλακίζονται λιγότεροι.

Μέχρι το Σεπτέμβρη του '96 το αναρχικό κίνημα είχε πάρει πολύ επιπόλαια το θεώρημα Βίνια-Μαρίνι. Αλλά μετά τις συλλήψεις ξεκινά μια συζήτηση ανάμεσα στους αναρχικούς, μια έντονη συζήτηση.

Αυτό που ακολούθησε τις συλλήψεις, έτσι όπως θα περιγραφεί στη συνέχεια, αφορά την οπτική και την άποψη των συντρόφων που σας μιλούν και όχι γενικότερα την οπτική των αναρχικών.

Ενώ ένα μέρος του αναρχικού κινήματος βλέπει τις συλλήψεις σαν μια πράξη καταστολής ενάντια στους αναρχικούς, για τους συντρόφους από τη Σαρδηνία το γεγονός των συλλήψεων έχει μια ευρύτερη σημασία. Ένα σημείο αδυναμίας, κατά την άποψή μου, όσον αφορά την ανάλυση που είχαν άλλοι σύντροφοι γύρω απ' την υπόθεση Μαρίνι, είναι ότι την περιορίζανε σε ένα τεχνικό επίπεδο δικαστικό. Ενώ υπήρχε από την πλευρά μας μια πρόθεση να γίνει μια συζήτηση ανάμεσα στους κατηγορούμενους που ήταν ελεύθεροι, που δεν είχαν προφυλακιστεί, και σε όσους αναρχικούς ενδιαφέρονταν για αυτή την υπόθεση, ένα άλλο μέρος των αναρχικών αρνούσανται αυτή την πρόταση για συζήτηση και δραστηριοποιούνταν μόνο όσον αφορά στο τεχνικό μέρος της δίκης, να βρουν δικηγόρους κ.λπ.

Τρεις μήνες μετά τις συλλήψεις, το Δεκέμβρη του '96, δύο σύντροφοι, ο Πίπο Στάζι και ο Γκρεγκόριαν Γκαράτζιν γράφουν ένα κείμενο που αφορά ακριβώς την κατάσταση που επικρατεί ανάμεσα στους αναρχικούς. Μπροστά σ' αυτή την καθυστέρηση του κινήματος να δραστηριοποιηθεί και κατά την άποψή μου ειδικά μετά την εμφάνιση κάποιων άρθρων στην αναρχική εφημερίδα Canenero, τα οποία αρνούσανται τη δυνατότητα ύπαρξης ένοπλων αναρχικών ομάδων, ο Π. Στάζι και ο Γκ. Γκαράτζιν δηλώνουν την επιθυμία τους να δώσουν ζωή σε μια ένοπλη οργάνωση που ονομάζουν Azione Rivoluzionaria Combattente (Μάχιμη Επαναστατική Δράση). Αυτό το κείμενο δημοσιεύεται σε διάφορα αναρχικά περιοδικά, στο Nihil και στη συνέχεια και στο Canenero, με τη διαφορά ότι στο τελευταίο συνοδεύεται από μια γιγαντιαίου μεγέθους κριτική από την πλευρά της συντακτικής ομάδας της εφημερίδας.

Από αυτή τη στιγμή και μετά προκύπτει μια τεράστια σύγχυση. Οι αντιθέσεις που υπάρχουν μέσα στο κίνημα δεν συζητιούνται πια, απλώς αντιπαρατίθενται η μία στην άλλη.

Αυτό είναι το τέλος της ιστορίας.

Η δίκη Μαρίνι ξεκινάει βρίσκοντας το αναρχικό κίνημα διαχωρισμένο στο εσωτερικό του, κατακερματισμένο και δίχως τη δυνατότητα συνεύρεσης και συνάντησης ώστε να γίνει μια συζήτηση πάνω στο πώς αντιμετωπίζεται αυτή η υπόθεση.

Pierleone : Μετά την περιγραφή για το πώς δομήθηκε η έρευνα Μαρίνι πρέπει να κά-
νουμε ένα συλλογισμό πάνω στο πώς δομήθηκε όχι μόνο αυτή καθεαυτή η έρευνα αλ-
λά και άλλες καταστάσεις ώστε να γίνει πιο ξεκάθαρη τόσο η συζήτησή μας όσο και ο
τρόπος που δρούμε και επεμβαίνουμε.

Όταν μέλος της εκδοτικής ομάδας του Provoazione και του Anarchismo από το
'76-'77, βρέθηκα αντιμετώπος με τη θέση αρκετών αναρχικών συντρόφων, γιατί ο εξε-
γερσιακός αναρχικός χώρος προέκυψε μέσα από τρεις πόλους.

Ο πρώτος είναι εκείνος που προήλθε από την προλεταριακή αυτονομία, η οποία πρό-
τεινε την υπέρβαση των δομών διαμεσολάβησης, όπως τα κόμματα και τα συνδικάτα,
μέσα στα εργοστάσια και τις συνοικίες, και προώθησε την αυτοοργάνωση. Αυτός ο χώ-
ρος βασίζεται πάνω σε θέσεις ελευθεριακές κομμουνιστικές.

Στην αρχή, όταν άρχισαν αυτές οι ιδέες να διαδίδονται, δεν είχαν παρουσιαστεί στο
εσωτερικό του κινήματος άτομα με εξουσιαστικές διαθέσεις. Αργότερα, στο εσωτερικό
του κινήματος που ήταν ελευθεριακό, ανατρεπτικό και που υποστήριζε τις άγριες α-
περγίες και την άμεση δράση, έχοντας ως θεωρητική αναφορά το βιβλίο του Βάνεγκεμ
“Από τις άγριες απεργίες στη γενικευμένη αυτοδιεύθυνση”, θα αρχίσουν να εισρέουν
μαζικά διάφορες μικρές πρώην μαρξιστικές/λενινιστικές ομάδες, οι οποίες υποστήριζαν
σαν θέση το πρόταγμα της εργατικής εξουσίας.

Η μαζική εισροή τέτοιων ομάδων θα αλλοιώσει αυτό το χώρο και θα γεννήσει την
οργάνωση που έγινε γνωστή με το όνομα Εργατική Αυτονομία. Οι θέσεις αυτού του
χώρου είναι οι θέσεις του Νέγκρι, όπως εκφράζονται στο “Η κυριαρχία και το Σαμπο-
τάζ”, και οι θέσεις του Σκαλτσόνε.

Οι θέσεις της Εργατικής Αυτονομίας είναι υπέρ της δημιουργίας ενός κόμματος. Ό-
χι τόσο ενός επίσημου κόμματος, όσο ενός κόμματος που θα γεννηθεί μέσα από το κί-
νημα, χωρίς επίσημους δεσμούς. Το κόμμα, σύμφωνα με αυτές τις θέσεις, θα έπρεπε να
δημιουργηθεί μέσα από την ηγεμονία που ασκεί η μικρή πολιτική πρωτοπορία στις μά-
ζες. Αυτή η πρωτοπορία θα έπρεπε να ερμηνεύσει τις ανάγκες και τα αιτήματα που εκ-
φράζονταν μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες και να μετατραπεί σε μια πολιτική και
πολιτιστική ηγεμονία.

Αυτές οι θέσεις που ήταν υπέρ της δημιουργίας κόμματος θα αντικρουστούν από
δύο περιοδικά. Το ένα είναι το Collegamenti (Διασυνδέσεις) και σ' αυτό εκφράζονταν
τόσο οι αυτόνομοι αναρχικοί όσο και οι συμβουλιακοί κομμουνιστές. Αυτοί θα προω-
θήσουν την ιδέα της αυτοχειραφέρνησης του προλεταριάτου χωρίς τη διαμεσολάβηση
άλλων οργανωτικών δομών, όπως είναι το συνδικάτο ή το κόμμα ή οι πολιτικές οργα-
νώσεις. Αυτή την τάση θα τη βρούμε και στο κίνημα του '77.

Τώρα θα εξετάσουμε ένα άλλο ρεύμα.

Η δεύτερη τάση γεννιέται μέσα από μια αυτόνομη συνέλευση ατόμων από αγώνες
που βρίσκονται σε εξέλιξη στο Βένετο αλλά και σε άλλες πόλεις της Ιταλίας, και θα δη-
μιουργήσει μια εφημερίδα που λέγεται «Ελευθεριακή Αριστερά». Η «Ελευθεριακή Αρι-
στερά», που ιδρύθηκε από τον Αλφρέντο Μπονάννο, θα γίνει αντικείμενο πολλών ερευ-
νών. Η εφημερίδα στο τέλος κλείνει και από αυτή την εμπειρία γεννιέται το περιοδικό
Anarchismo, το οποίο θα βρούμε μετά στη συνέλευση του '77.

Και τώρα θα δούμε το τρίτο ρεύμα, που είναι ο χώρος των καταστασιακών και της
ρίζοσπαστικής κριτικής. Ένα τμήμα αυτού του χώρου προέρχεται από εκείνους που

συμμετείχαν στα «Συμβούλια του Λουδ» στη Γένοβα από το '67 μέχρι το '69 και από τα οποία προέρχεται ο Τζιανφράνκο Φαίνα, ένας από τους ιδρυτές της Azione Rivoluzionaria¹.

Οι τρεις τάσεις που παρουσίασα τώρα, θα ριζώσουν και θα δημιουργήσουν μαζί αυτό που είναι γνωστό σε όλους σαν κίνημα του '77.

Στο περιθώριο όλων αυτών βρίσκεται μια μητροπολιτική συλλογικότητα: συνδεδεμένη με την αντίσταση, θα δημιουργήσει μετά αυτό το φαινόμενο που έγινε γνωστό ως Ερυθρές Ταξιαρχίες.

Το κίνημα του '77 αναπτύσσει μια θέση που είναι κοινή σε όλους όσους συμμετέχουν σε αυτό, παρόλο που ο καθένας την ερμηνεύει με διαφορετικό τρόπο. Η βασική θέση είναι το να συνδεθούν οι διακηρύξεις με το βίωμα, δηλαδή το άλμα στον ουρανό με την πρακτική. Σε αυτό το πλαίσιο περιλαμβάνονται τρεις έννοιες: εργοστάσιο, συνοικία, μητρόπολη. Δηλαδή, αντικείμενο κριτικής και αμφισβήτησης δεν γίνεται μόνο ο τρόπος παραγωγής αλλά κάθε πλευρά της κοινωνικής ζωής, το σχολείο, η συνοικία, η μητρόπολη, τα πάντα.

Μέσα σε αυτή την κοινωνική συνθήκη αναπτύσσονται διάφορες πρακτικές όπως οι αυτοεκπτώσεις, τα προλεταριακά ψώνια, το να μπαίνεις στα μαγαζιά και να τα αδειάζεις, η λεηλασία. Για να δώσω ένα παράδειγμα, πρόκειται για ενέργειες που μοιάζουν πολύ με εκείνες στην εξέγερση του Λος Άντζελες.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, σε μια δεδομένη στιγμή εμφανίζεται μια κρίση. Από τη μια παρουσιάζεται το φαινόμενο της αναδίπλωσης, δηλαδή πολύς κόσμος στρέφεται προς την ιδιωτέυση. Τα πιο εξεγερσιακά υποκείμενα θα αναπτύξουν άλλες πρακτικές.

Το '77 πραγματοποιείται μια μεγάλη συνέλευση του κινήματος στη Μπολόνια, στην οποία παρουσιάζονται δύο θέσεις. Η πρώτη θέση είναι των Ερυθρών Ταξιαρχιών και άλλων τμημάτων του κινήματος, που είχαν μια οπτική του ένοπλου αγώνα σύμφωνα με το μοντέλο που όλοι γνωρίζουμε: το μοντέλο της πρωτοπορίας του ένοπλου κόμματος. Η άλλη θέση ήταν εκείνη της ένοπλης εξέγερσης, που υποστηρίχτηκε από τους ελευθεριακούς και τους αναρχικούς. Τα περιοδικά όπου εμφανίζεται αυτή η θέση είναι το Anarchismo και τα τρία τεύχη του Insurrezione.

Από αυτή τη στιγμή, μετά την κρίση, σταματάει ο αγώνας σε μαζικό επίπεδο συνολικά και προκύπτει η υπόθεση Μόρο. Μέχρι τότε οι Ε.Τ. ήταν στο περιθώριο του κινήματος του '77. Με την απαγωγή του Μόρο οι Ερυθρές Ταξιαρχίες επιβάλλουν στο κίνημα να μιλήσει γι αυτό το γεγονός.

Η θέση του κινήματος μετά την απαγωγή είναι να μείνει ζωντανός ο Μόρο, να μην τον σκοτώσουν.

Ύστερα από την απαγωγή του Μόρο, δημιουργούνται πάρα πολλά ένοπλα σχήματα, τα οποία έρχονται σαν απάντηση στο μαζικό κύμα καταστολής που εκφράζεται με τις εισβολές και με το κλείσιμο γραφείων οργανώσεων και στεκιών, καθώς και με έρευνες σε συνοικίες και μαζικές συλλήψεις.

Εκείνη την περίοδο στην Ιταλία υπάρχουν δύο περιοδικά που δημοσιεύουν τις ανακοινώσεις όλων των ένοπλων οργανώσεων. Το ένα είναι απ' την πλευρά των μαρξιστών-λενινιστών και ονομάζεται Controinformazione (Αντιπληροφόρηση). Απ' την άλλη πλευρά, των αναρχικών, είναι το Anarchismo.

Παρατηρείται το φαινόμενο της δημιουργίας πάρα πολλών ένοπλων σχημάτων, τα οποία δεν δρουν απαραίτητα σε εθνικό επίπεδο, αλλά και σε τοπικό, μέσα σε μια πόλη ή μια περιοχή. Την ίδια εποχή, σαν απάντηση στην καταστολή, παρατηρείται και η δημιουργία επιτροπών αλληλεγγύης, οι οποίες δείχνουν έμπρακτη αλληλεγγύη στους συλληφθέντες, σ' αυτούς που βασανίζονται, που ανακρίνονται κ.λπ.

Αυτά συμβαίνουν περίπου το 1985. Οι οργανώσεις που ασχολούνται με την επαναστατική αλληλεγγύη -και είναι επαναστάτες οι σύντροφοι που συμμετέχουν σ' αυτές- είναι δύο ειδών. Από τη μια μεριά είναι επιτροπές ενάντια στην καταστολή που έχουν σχέση με τους επαναστάτες κομμουνιστές και απ' την άλλη μεριά μια οργάνωση, που δημιουργούν σύντροφοι, με το όνομα Αναρχικός Μαύρος Σταυρός και που εκδίδει και ένα δελτίο. Στο πλευρό αυτής της οργάνωσης βρίσκεται ένα αναρχικό συντονιστικό, σε εθνικό επίπεδο, ενάντια στην καταστολή και τον κοινωνικό έλεγχο. Αυτή η οργάνωση ασχολήθηκε κυρίως με τους αγωνιστές της Azione Rivoluzionaria καθώς και με άλλους αναρχικούς, οι οποίοι είτε δεν ήταν μέλη οργανώσεων είτε ήταν μέλη μικρότερων οργανώσεων.

Η Α.Ρ. ταυτίζεται με μια κουλτούρα που είναι κοινή σε όλους τους εξεγερσιακούς, σε όλους τους αναρχικούς, και έχει σαν σημείο αναφοράς τον Ντεμπόρ, τον Βάνεγκεμ καθώς και τους κλασικούς αναρχικούς. Αυτό που χαρακτηρίζει τον τρόπο οργάνωσης και δράσης της Α.Ρ. είναι κάτι που είναι κοινό σε όλους τους αναρχικούς: οι ομάδες συγγένειας, ομάδες άτυπες, μικροί πυρήνες με οριζόντια οργάνωση. Αυτή είναι η ιδέα της ένοπλης πάλης, το διάχυτο ένοπλο κοινωνικό αντάρτικο, που ιστορικά έχουν υιοθετήσει οι αναρχικοί. Όλες οι συζητήσεις που γίνονται μέσα στο κίνημα αφορούν πλέον μόνο την Α.Ρ.

Σε διεθνές επίπεδο, οι αναρχικές ομοσπονδίες δημοσιεύουν ένα κείμενο ενάντια στην τρομοκρατία. Στην Ιταλία, η FAI δημοσιεύει ένα κείμενο με τίτλο «Ένοπλος Αγώνας ή Μαζικός Αγώνας» που αφορά θέσεις γνωστές από καιρό και που όλοι γνωρίζουμε: μαζική δουλειά, συνδικαλισμός, αντίθεση σε κάποιου είδους ενέργειες.

Στον εξεγερσιακό χώρο αναπτύσσεται ένας συνεχής διάλογος με διαφορετικές εκτιμήσεις και σκέψεις για το πώς πρέπει να αντιμετωπιστούν ορισμένα γεγονότα. Μια από τις ενέργειες της Α.Ρ. είναι και η απόπειρα απαγωγής του εφοπλιστή Τίτο Νέρι. Γι αυτή την απόπειρα διεξήχθη μια από τις πολλές δίκες που έγιναν εκείνα τα χρόνια στο Λιβόρνο. Κατά τη διάρκεια αυτής της δίκης, το 1986, οι αγωνιστές της Α.Ρ. που είναι κρατούμενοι αποφασίζουν να διαλύσουν την οργάνωση. Μετά από αυτή την απόφαση αναπτύσσεται μια σειρά πολεμικών αντιπαράθεσεων που τις αφήνουμε κατά μέρος.

Κατά τη διάρκεια των δικών, πολλοί αγωνιστές της Α.Ρ. αρνούνται την ίδια τη διαδικασία της δίκης και την απόφαση. Σε αυτά τα πλαίσια αναπτύσσεται μια συζήτηση ανάμεσα στους πολιτικούς κρατούμενους στην Ιταλία. Μέσα από αυτή τη συζήτηση τίθεται το ζήτημα της απελευθέρωσης των κρατούμενων. Ταυτόχρονα, το ιταλικό κράτος δημιουργεί ένα νομικό πλαίσιο για να εξουδετερώσει την ένοπλη δράση στην Ιταλία. Πραγματοποιεί μια μεταρρύθμιση για το καθεστώς των φυλακών και των ποινών, η οποία είναι γνωστή με το όνομα Gozzini. Με ένα ειδικό διάταγμα θεσπίζει κάποιες ευεργετικές ρυθμίσεις για τους μετανοημένους, για εκείνους που συνεργάζονται με τη δικαιοσύνη. Όποιος μετανοεί, όποιος συνεργάζεται με τη δικαιοσύνη, όποιος στέλνει

**Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΥΝΟΡΑ
ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ Η ΑΝΑΡΧΙΑ...**

Η επίθεση των κρατών και των αφεντικών της Ευρώπης ενάντια στους εξεγερμένους, είναι μέρος ενός ευρύτερου σχεδίου για την κοινωνική υποδούλωση.

Στις 20 Οκτώβρη ξεκινά η δίκη 53 Ιταλών αναρχικών με την «κατηγορία» της «βίαιης ανατροπής της οικονομικής και πολιτικής τάξης του κράτους».

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ. ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΜΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΠΟΥ ΓΙΓΑΝΤΩΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΝΑΚΟΠΤΕΤΑΙ ΟΥΤΕ ΜΕ ΔΙΚΕΣ, ΟΥΤΕ ΜΕ ΔΙΩΣΕΙΣ, ΟΥΤΕ ΜΕ ΦΥΛΑΚΙΣΕΙΣ.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΝ
ΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ**

**ΔΗ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ**

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

στη φυλακή άλλους συντρόφους αποκτά μια νέα ταυτότητα από το κράτος και ανάλογα με το βαθμό σπουδαιότητας της συνεργασίας του παίρνει και ένα χρηματικό ποσό, που κυμαίνεται από τα πενήντα έως τα πεντακόσια εκατομμύρια λιρέτες (εφτά με εβδομήντα εκατομμύρια δραχμές).

Αυτή η πρώτη κρούση έχει σαν αντίκτυπο την αποδυνάμωση της υπεράσπισης των συντρόφων, γιατί εξαιτίας των μετανοημένων θα οδηγηθούν στη φυλακή και πολλοί δικηγόροι. Οι αποκαλύψεις ενός από τους μεγαλύτερους μετανοημένους, του Πέτσι, θα οδηγήσουν στην εν ψυχρώ εκτέλεση τεσσάρων μαχητών των Ερυθρών Ταξιαρχιών στη Γένοβα, οι οποίοι αποτελούσαν την κολώνα της οργάνωσης στην πόλη αυτή. Μετά από αυτό το γεγονός ο δικηγόρος των Ε.Τ., που ήταν ένας επαναστάτης κομμουνιστής, ο Ανάλντι, αυτοκτόνησε.

Πολλοί δικηγόροι, ανάμεσά τους και αναρχικοί όπως ο Φούγκα, θα μπουκ στην φυλακή εξαι-

τίας των αποκαλύψεων ενός μετανοημένου, του Παγκέλα. Πολλοί δικηγόροι του Soccorso Rosso -αριστερής οργάνωσης για την υποστήριξη των φυλακισμένων στην Ιταλία- θα οδηγηθούν επίσης στη φυλακή και άλλοι θα αναγκαστούν να βγουν στην παρανομία. Ένας από τους δικηγόρους που είχε βγει στην παρανομία είναι ο Σέρτζιο Σπατσάλι, ο οποίος είχε έρθει και στην Ελλάδα στις αρχές της δεκαετίας του '90 για να μιλήσει για τους πολιτικούς κρατούμενους. Αργότερα οι σύντροφοι στην Ιταλία έβγαλαν ένα βιβλίο με τον τίτλο «Όποιος ζήσει θα δει», που περιείχε τις εμπειρίες του ως συντρόφου που βοήθησε συντρόφους. Μετά από χρόνια φυγοδικίας, ο σύντροφος αποφάσισε να βγει από το προσκήνιο της καθημερινής φυλακής αυτοκτονώντας.

Αυτή η κατάσταση θα προκαλέσει μεγάλη κρίση στις οργανώσεις του κινήματος. Το κράτος στη συνέχεια επεξεργάζεται μια νέα δυνατότητα συνεργασίας με τη δικαιοσύνη, που θα πάρει το όνομα "διαχωρισμός". Θα δημιουργήσει μέσα στις φυλακές τους λεγόμενους ομοιογενείς χώρους, στους οποίους θα βρίσκονται οι κρατούμενοι ανάλογα με τη στάση τους απέναντι στο κράτος. Ο πιο γνωστός από αυτούς τους χώρους ήταν ο «χώρος των 51» στις φυλακές Ρεμπήμα της Ρώμης. Υπάρχουν επίσης κι άλλοι τέτοιοι χώροι στο Μπέργκαμο, στο Τορίνο και σε άλλες φυλακές.

Το κράτος, προκειμένου να ευνοήσει τη σταδιακή έξοδο των διαχωρισμένων από τη φυλακή, θέτει τους εξής όρους: αποκήρυξη του ένοπλου αγώνα, αναγνώριση ότι επρόκειτο για λάθος επιλογή και ομολογία όλων των ενεργειών στις οποίες συμμετείχαν. Με την αποδοχή αυτών των όρων άρχιζε η διαδικασία εξόδου των διαχωρισμένων από τη φυλακή.

Ένας χώρος λιγότερο ή περισσότερο αξιοπρεπής στέλνει από τη Γαλλία την πρόταση της αμνηστίας, σύμφωνα με την οποία ζητούν να επιστρέψουν στην Ιταλία όλοι οι φυγόδικοι στο εξωτερικό, με αντάλλαγμα την εγκατάλειψη από την πλευρά του κινήματος του ένοπλου αγώνα και της συγκρουσιακότητας απέναντι στο κράτος.

Το αναρχικό κίνημα στην Ιταλία, που στηρίζει το εθνικό συντονιστικό, είναι ενάντια στην αμνηστία, το διαχωρισμό και τη μεταμέλεια και ακόμη και οι πιο μετριοπαθείς τάσεις του παίρνουν μια θέση συνολική ενάντια στο κράτος. Αμέσως μετά το εθνικό συντονιστικό, ο Μαύρος Σταυρός διαλύεται και σταματά η έκδοση του δελτίου. Ταυτόχρονα ξεκινά μια συζήτηση στον εξεγερσιακό χώρο στην Ιταλία. Στο χώρο των εξεγερσιακών επικρατεί η λογική των μικρών ενεργειών: επίθεση ενάντια στις δομές του κράτους και του κεφάλαιου, μικρές ή μεγάλες, διάχυτες σε όλες τις περιοχές και με τρόπους εύκολα οικειοποιησίμους από τον καθένα.

Αυτή η θεωρία θα γίνει γνωστή σαν θεωρία των μικρών ενεργειών, σαμποτάζ κ.λπ. και θα προβληθεί μέσα από το Anarchismo. Πάνω στη βάση αυτού του άτυπου-αφορμαλιστικού εξεγερσιακού σχεδίου γεννιέται ένα έντυπο με το όνομα Provocazione. Εκεί σημειώνονται όλες οι επιθέσεις που έγιναν είτε ανώνυμα είτε με κάποιο όνομα.

Από εκείνη τη στιγμή, ένας δικαστής της Φλωρεντίας, ο Πιερλουίτζι Βίνια, που είχε αναλάβει παλιότερα τις έρευνες ενάντια στην Azione Rivoluzionaria και την Prima Linea -μαρξιστική/λενινιστική οργάνωση που υπήρχε τη δεκαετία του '70-, ένας ειδικός της τρομοκρατίας, παίρνει στα χέρια του όλες τις έρευνες που αφορούν τους αναρχικούς. Η νέα έρευνα που ανοίγει αφορά επιθέσεις στους πυλώνες υψηλής τάσης της Υπηρεσίας Ηλεκτρισμού της Ιταλίας. Αυτή η έρευνα κλείνει ύστερα από τρία χρόνια χωρίς αποτελέσματα, παρόλη την εμπάθεια που έδειξε ο δικαστής. Ταυτόχρονα γίνονται παράλληλες έρευνες οι οποίες όμως, επειδή αφορούν γεγονότα χωρίς ιδιαίτερη σημασία και επειδή δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα, κλείνουν.

Το 1989 συμβαίνει ένα νέο γεγονός: η σύλληψη δύο συντρόφων, του Αλφρέντο Μπονάννο και του Πίπο Στάτζι για μια ληστεία στο Μπέργκαμο. Από εκείνη τη στιγμή οι δικαστές ξαναπάνουν δουλειά εναντίον των αναρχικών. Η έρευνα γίνεται στο παρασκήνιο χωρίς να παίρνει μεγάλη δημοσιότητα. Συντονίζεται από το Υπουργείο Εσωτερικών και τον Βίνια, που έχει και την ευθύνη της έρευνας. Για δύο χρόνια δεν γίνεται τίποτα γνωστό σε σχέση μ' αυτήν - είναι σαν να μη συνέβαινε τίποτα.

Το 1991 γίνεται μια ληστεία. Ο Αλφρέντο Μπονάννο μόλις είχε βγει από τη φυλακή. Στην πόλη Λατίνα, ο Κάρλο Τεσέρι και ο Χορστ Φαντατοσίνι που ήταν φυγόδικοι, συλλαμβάνονται σε ένα διαμέρισμα και τους αποδίδεται κατηγορία για μια ληστεία. Αναγνωρίζονται ως οι αυτουργοί της ληστείας και η αστυνομία υποθέτει πως αυτός που οδηγούσε το αμάξι ήταν ο Ορλάντο Κάμπο, ένας άλλος αναρχικός. Πρώτα προφυλακίζεται και ύστερα του επιβάλλεται κατ' οίκον περιορισμός επειδή δεν υπήρχαν στοιχεία εναντίον του. Αυτό το μέτρο παραξενεύει τόσο τον ίδιο όσο και τους συντρόφους.

Ένας αστυνομικός διευθυντής, ο Ιμπρότα, αρχίζει σε όλη την Ιταλία μια μεγάλη κλίμακας αστυνομική επιχείρηση στο πλαίσιο της οποίας γίνονται έρευνες στις συντακτικές ομάδες των περιοδικών Anarchismo και Provocazione σε τρεις πόλεις: το Παλέρμο, την Κατάνια και το Μιλάνο. Αυτές οι έρευνες δεν αποδίδουν τίποτα. Όλες αυτές οι πιέσεις εις βάρος των δύο περιοδικών καταλήγουν σε μια αποτυχία, αλλά κρατούνται και φυλακίζονται οι αναρχικοί Γκαράτζιν, Κάμπο και Πόρκου.

Ο Λουίτζι Ντιπλάς, ένας αναρχικός, σκοτώθηκε μέσα σ' ένα αμάξι κατά τη διάρκεια έκρηξης. Σύμφωνα με τη θέση της αστυνομίας, εκείνη τη στιγμή προσπαθούσε να τοποθετήσει το αμάξι δίπλα στην Αστυνομική Διεύθυνση της Ρώμης με σκοπό να το ατινάζει.

Και πάλι σύμφωνα με την αστυνομία, το αμάξι που χρησιμοποιήθηκε για την απαγωγή της Σιλόκι ήταν του Ορλάντο Κάμπο. Ο Κάμπο είχε δηλώσει ότι το αμάξι του είχε κλαπεί και με βάση τη δήλωση κλοπής η αστυνομία καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το αμάξι του ήταν αυτό που χρησιμοποιήθηκε στην απαγωγή της Σιλόκι. Με αυτή την κατηγορία τον αναμειγνύουν στην υπόθεση της απαγωγής.

Αυτά τα γεγονότα ανοίγουν το δρόμο στην υπόθεση Μαρίνι που περιέγραψε πριν ο Costantino. Δεν ξεκινά το '94, αλλά ουσιαστικά, τα γεγονότα που αναφέραμε, αποτελούν το προοίμιο της. Αυτή η κοπέλα, η Ιρανή², που εμφανίστηκε ως μετανοημένη το '94, δεν είχε καμία σχέση με τον αναρχικό χώρο, απλώς συνδεόταν με έναν σύντροφο χωρίς να συμμετέχει η ίδια στο κίνημα. Κι όλα αυτά που λέει είναι το υπόβαθρο πάνω στο οποίο στηρίχτηκε η υπόθεση των συλλήψεων, η δίκη Μαρίνι κ.λπ.

Συνεπώς, η θέση που υποστηρίζαμε και ως αναρχικοί από τη Σαρδηνία αλλά και ως συντάκτες των περιοδικών Anarchismo και Pronocazione και ως εξεγερσιακοί γενικότερα, με βάση όλα αυτά τα δεδομένα, ήταν παραπάνω από σωστή.

Η πρόταση από τη Σαρδηνία για μια ανοιχτή συζήτηση των αναρχικών, είτε αυτών που διώκονταν για την υπόθεση Μαρίνι είτε γενικότερα των εξεγερσιακών αναρχικών που ενδιαφέρονταν να συζητήσουν - πρόταση η οποία απορριπτόταν από ένα άλλο τμήμα των αναρχικών είτε για λόγους προσωπικούς είτε γιατί εμπλέκονταν και οι ίδιοι μέσα στην έρευνα και δεν ήθελαν να κάνουν μια ανοιχτή συζήτηση σε σχέση μ' αυτήν -, θεωρώ ότι ήταν η πιο σωστή. Γιατί αυτή η πρόταση δεν έμεινε απλώς στο γεγονός των συλλήψεων σε σχέση με τη ληστεία στο Τρέντο, αλλά τοποθετούσε την όλη υπόθεση Μαρίνι σε ένα ευρύτερο πλαίσιο που αφορούσε και συντρόφους που είχαν συλληφθεί από το '91 για την υπόθεση Σιλόκι ή για παλιότερες υποθέσεις, και δεν έβλεπε την κάθε υπόθεση απομονωμένη από τις άλλες αλλά έδειχνε τον τρόπο που συνδέονταν μεταξύ τους.

Πολλοί αναρχικοί αρνήθηκαν να συμμετάσχουν σε αυτή τη συζήτηση επειδή κάποιιοι από τους συλληφθέντες κατηγορούνταν για αδικήματα όπως η απαγωγή. Και η συζήτηση γύρω από την υπεράσπιση ανθρώπων που κατηγορούνταν για απαγωγή θεωρείτο ταμπού για κάποιους αναρχικούς.

Η υπόθεση Μαρίνι ουσιαστικά αποτέλεσε μια συρραφή μεμονωμένων περιστατικών. Έτσι, π.χ. οι σύντροφοι που κατηγορούνταν για την απαγωγή της Σιλόκι, μέσα στα πλαίσια της έρευνας Μαρίνι πρέπει να απαντήσουν και για το αδίκημα της ένοπλης συμμορίας.

Costantino : Θέλω να μιλήσω για τις ρήξεις που υπήρχαν στο εσωτερικό του αναρχικού κινήματος και να πω ποια ήταν πραγματικά η σημασία τους.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, το κράτος είχε οπλιστεί με τα απαραίτητα εργαλεία για να αντιμετωπίσει ένα συγκεκριμένο είδος ένοπλης πάλης. Βρέθηκε όμως απροετοίμαστο να αντιμετωπίσει την εξεγερσιακή δράση, έτσι όπως την περιέγραψε προηγουμένως ο Pierleone. Δηλαδή ήταν ανίκανο να αντιμετωπίσει μέσα στα πλαίσια μιας αντιτρομοκρατικής δράσης, τη σύγκλιση μεταξύ των αναρχικών εξεγερσιακών και των πιο ριζοσπαστικών στοιχείων που αναδείχθηκαν από την κοινωνία, και που είχαν σαν στόχο την κρατική τάξη και την κοινωνική διαχείριση, όπως έχει σήμερα.

Το γεγονός ότι στο εσωτερικό της λεγόμενης αντιτρομοκρατικής δράσης -και θα εξηγήσω στη συνέχεια τι σημαίνει αυτός ο όρος για το κράτος- παρουσιάζονται, στα πλαίσια της συρραφής Μαρίνι, και κάποιοι Σαρδηνοί απαγωγείς, σημαίνει ότι το κράτος αρχίζει να δημιουργεί μια νέα οπτική για την πάλη ενάντια στην τρομοκρατία.

Είναι ουσιαστικό να καταλάβουμε καλά ότι αυτή η έννοια της τρομοκρατίας -και κατά συνέπεια κι αυτή της αντιτρομοκρατίας- είναι μια ιδέα που το κράτος χρησιμοποιεί για να καταδείξει τους επαναστάτες συντρόφους και αυτούς που δρουν με τρόπο ριζοσπαστικό, αποδίδοντάς τους ότι τρομοκρατούν την κοινωνία και όχι αποκλειστικά την αστική τάξη και τον καπιταλισμό.

Λάβετε υπόψη ότι έχουν περάσει σχεδόν δέκα χρόνια από την απαρχή της δίκης Μαρίνι και συνεπώς από τότε που διατυπώθηκε για πρώτη φορά το θεώρημα Βίνια. Δεν έχει υπάρξει ποτέ άλλη περίπτωση που να μεσολαβεί μια δεκαετία ανάμεσα στην έναρξη μιας έρευνας και στην κατάληξη της -ή τουλάχιστον την απόδοση κατηγοριών και την έναρξη της πρώτης δίκης, γιατί κανείς δεν ξέρει πότε θα τελειώσει, υπάρχει και το εφετείο, προσφυγή στον Άρειο Πάγο κ.λπ. Μέσα σ' αυτά τα δέκα χρόνια δημιουργήθηκε

από το κράτος μια εικονική πραγματικότητα, δηλαδή ο μετασχηματισμός της έννοιας της ένοπλης πάλης σε τρομοκρατία, η ταύτιση των δύο εννοιών μεταξύ τους: ένοπλη πάλη ίσον τρομοκρατία, τρομοκράτες ίσον αυτοί που, χρησιμοποιώντας βίαια μέσα, τρομοκρατούν τον πληθυσμό αδιακρίτως. Και αυτό δεν είναι η πραγματικότητα, είναι μια εικονική πραγματικότητα, γιατί οι αναρχικοί και οι επαναστάτες επιτίθενται στο κράτος και τους θεσμούς, δεν στοχεύουν στο να τρομοκρατήσουν τον πληθυσμό. Και μόνο στη διάρκεια ενός τέτοιου χρονικού διαστήματος θα μπορούσε να συμβεί αυτός ο μετασχηματισμός.

Ενώ το κράτος είχε οπλιστεί για να αντιμετωπίσει τις Ερυθρές Ταξιαρχίες, δηλαδή μια μορφή ένοπλου κόμματος, ήταν απολύτως απροετοίμαστο στην αντιμετώπιση της ένοπλης πάλης που διεξήγαγαν ομάδες διασκορπισμένες μέσα στο κοινωνικό πεδίο, οι οποίες έκαναν μικρές ενέργειες σαμποτάζ, μικρές επιθέσεις ενάντια σε πυλώνες ηλεκτρικής ενέργειας και όχι ενέργειες όπως η απαγωγή του Μόρο που απαιτούσε μια οργάνωση στρατιωτικού τύπου και που λίγοι καταφέρνουν να κάνουν.

Ενώ οι ενέργειες καθαρά στρατιωτικού τύπου -όπως μπορεί να είναι η απαγωγή του Μόρο - τρομάζουν τον κόσμο, επειδή δεν μπορεί ο καθένας να πραγματοποιήσει κάτι τέτοιο, είναι μακριά από τις δυνατότητές του, αντίθετα οι μικρές ενέργειες σαμποτάζ είναι κάτι που ο καθένας μπορεί να πραγματοποιήσει· ακόμα και κάποιος, για παράδειγμα, που είναι εξοργισμένος επειδή του έχουν κόψει μια κλήση για τροχαίο. Επομένως, αυτές οι μικρές ενέργειες σαμποτάζ αποτελούν ένα διαφορετικό ερέθισμα και μια μεθοδολογία επίθεσης διάχυτη μέσα στο κοινωνικό πεδίο, εντελώς διαφορετική από αυτή της κατεύθυνσης του ένοπλου κόμματος.

Για να καταλάβουμε γιατί αυτές οι ενέργειες προκαλούν τέτοιο φόβο, θα πρέπει να εξετάσουμε το πώς συντελέστηκαν δομικές αλλαγές όλο αυτό το διάστημα στο εσωτερικό του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και διανομής.

Η εφαρμογή της σύγχρονης τεχνολογίας στον τρόπο παραγωγής λειτούργησε με τέτοιο τρόπο ώστε το παραδοσιακό εργοστάσιο -δηλαδή ο παραδοσιακός καπιταλισμός- να κατακερματιστεί σε μικρότερα κέντρα παραγωγής, πιθανόν εξειδικευμένα σε έναν μόνο τομέα, διασκορπισμένα σε διαφορετικές γεωγραφικές περιοχές. Έτσι, ενώ μια εργοστασιακή μονάδα, στην οποία ήταν συγκεντρωμένοι 50.000 εργάτες, μπορούσε να προστατευθεί από ένα στρατό, κανένας στρατός στον κόσμο δεν μπορεί να εγχηθεί την ασφάλεια μικρών εργοστασιακών κέντρων, εξειδικευμένων στην παραγωγή ενός μόνο πράγματος. Η ύπαρξη αυτών των μικρών κέντρων παραγωγής είναι δυνατή μόνο με τη γενική συναίνεση του πληθυσμού. Γιατί αν αυτή δεν υπάρχει, ο καθένας μπορεί να τους επιτεθεί, γιατί για να τα προστατέψουν θα χρειαζόνταν εκατομμύρια αστυνομικούς.

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ EDOARDO MASSARI

ΒΡΕΘΗΚΕ ΚΡΕΜΑΖΙΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΚΕΛΙ ΤΟΥ
ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΒΑΛΑΕΤΤΕ ΤΟΥ ΤΟΡΙΝΟ ΣΤΙΣ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ 1998
ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

«Να ζεις έξω από τους νόμους που υποδουλώνουν, έξω από τους αυστηρούς κανόνες, έξω ακόμη κι από τις θεωρίες που διατυπώνονται για τις επερχόμενες γενιές. Να ζεις χωρίς να πιστεύεις στην αυταπάτη του επίγειου παράδεισου. Να ζεις το παρόν πέρα από την αυταπάτη των μελλοντικών κοινωνιών. Να ζεις και να ψηλώσεις την ύπαρξη της αγρίας χαράς του κοινωνικού ποδέμου. Και περισσότερο από μια πνευματική κατάσταση - είναι ένας τρόπος του να είσαι, τώρα αμέσως.»

Edoardo Massari - Baleno (Αστροπύ)

K & P

Βλέπετε τη διαφορά που υπάρχει με το σύνθημα των Ε.Τ που ήταν “επίθεση στην καρδιά του κράτους”. Στη σημερινή κατάσταση, ποια είναι η καρδιά του κράτους, ποια είναι η καρδιά της οικονομίας; Υπάρχουν αυτά τα άπειρα κέντρα παραγωγής διασκορπισμένα μέσα στην κοινωνία, επομένως δεν υπάρχει μία καρδιά. Η καρδιά είναι η κοινωνία.

Γι’ αυτό είναι απολύτως απαραίτητο για το κράτος να διαλύσει εκείνη την επαναστατική μεθοδολογία που δεν αναζητά πια την καρδιά του κράτους, αλλά στρέφεται σε μικρές επιθέσεις ενάντια στα κατακερματισμένα κέντρα του καπιταλισμού που είναι διασκορπισμένα μέσα στην κοινωνία.

Η επιχείρηση Βίνια-Μαρίνι στοχεύει στο να εγκληματοποιήσει αυτή τη μεθοδολογία, ορίζοντάς τη σαν τρομοκρατία. Και για να μπορέσει να δημιουργήσει αυτή την εικονική πραγματικότητα, την τρομοκρατία, θα συνδέει άμεσα με την απαγωγή προσώπων.

Αυτό δεν είναι τυχαίο. Σε άλλες χώρες θα μπορούσε να γίνει με διαφορετικό τρόπο, αλλά στην Ιταλία, τα τελευταία δέκα χρόνια, υπήρχε μια πολύπλευρη καμπάνια που έπαιξε πρωτοφανή καταλυτικό ρόλο στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης, μια καμπάνια ενάντια στις απαγωγές. Η κοινωνία είχε ήδη καταδικάσει στη συνείδησή της την απαγωγή ως το χειρότερο έγκλημα. Το χειρότερο έγκλημα δεν είναι η εκμετάλλευση, αλλά η απαγωγή. Και για να καταλήξω, το ότι αποδίδεται σε συντρόφους η κατηγορία της απαγωγής προσώπων, για μένα δεν σημαίνει τίποτα. Το αν οι σύντροφοι τη διέπραξαν ή όχι, δεν έχει καμία σημασία στα πλαίσια αυτής της ανάλυσης. Το να ασχοληθείς με τη δίκη Μαρίνι, το να ασχοληθείς με τη φυλάκιση του Γκαράτζιν, του Ορλάντο Κάμπο -πράγμα που οι Ιταλοί σύντροφοι αρνήθηκαν να κάνουν- δεν έχει τη σημασία του να σταθείς ή όχι αλληλέγγυος με ένα συγκεκριμένο σύντροφο, αλλά του ότι μπορείς ή όχι να καταλάβεις το πώς διαμορφώθηκε το κατασταλτικό σχέδιο του κράτους στην πάροδο του χρόνου.

-ΓΓ: Όταν στάλθηκε στο Canepero το κείμενο των Γκαράτζιν και Στάζι, κάποιος αναρχικός απάντησε ότι οι αναρχικοί δεν μπορούν να δημιουργήσουν μια ένοπλη οργάνωση. Ποια είναι η θέση σου γι αυτό;

Pierleone : Αυτοί οι οποίοι βγάζουν το έντυπο έχουν κάποιες ευθύνες. Αυτές οι ευθύνες προκύπτουν από το πώς παρουσιάζουν τους άλλους συντρόφους, από την αξιοπιστία τους, την εμπιστοσύνη που εμπνέουν, τον τρόπο με τον οποίο επικοινωνούν. Ο σωστός τρόπος με τον οποίο θα έπρεπε η συντακτική ομάδα μιας εφημερίδας να αντιμετωπίζει μια ανακοίνωση που λαμβάνει, είναι να την δημοσιεύσει χωρίς σχόλια, στο βαθμό που αποτελεί μια πληροφορία. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να υπάρχει κριτική. Αλλά ο τρόπος με τον οποίο απαντούν στο κείμενο, δεν μπορεί να είναι προσβλητικός για τους συντρόφους που το συνέταξαν, να τους παρουσιάζει ως ηλίθιους, ως ανίκανους να σκέφτονται και να αντιλαμβάνονται την πραγματικότητα. Αυτή η στάση με οδήγησε στο να γράψω μια πολύ σκληρή απάντηση στους συντρόφους του Canepero, όχι όσον αφορά στο περιεχόμενο του κειμένου, αλλά για τον τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρθηκαν στους άλλους συντρόφους.

Αυτό ήταν το πρώτο σημείο. Το δεύτερο σημείο είναι ότι αυτοί οι σύντροφοι -που είναι και πολύ καλοί σύντροφοι- άφησαν τον εαυτό τους να παρασυρθεί από τον πανικό. Γιατί ο τρόπος με τον οποίο είδαν την έρευνα Μαρίνι βασιζόταν στην αντίληψή τους ότι κάποια πράγματα οι σύντροφοι δεν μπορούν να τα υποστηρίξουν. Συνεπώς, έκαναν μια γενίκευση μέσω ενός κώδικα συμπεριφοράς και όποιος δεν ανταποκρινόταν σε αυτό τον κώδικα, σε αυτό τον δεκάλογο, κατά τη γνώμη τους ήταν κάτι άλλο και όχι αναρχικός. Κάτι το οποίο δεν θα ήθελα να δω είναι η ύπαρξη αναρχικών νομοθετών.

Ερ. : Ποια είναι η γνώμη σου πάνω στα ζητήματα που έθετε το κείμενο, για παράδειγμα η μέθοδος του ένοπλου αγώνα;

Είμαι εξεγερσιακός, δεν συμμετέχω σε καμιά νόμιμη, επίσημη πολιτική δραστηριότητα και ούτε με ενδιαφέρει να συμμετέχω σε καμιά διαδικασία στα πλαίσια της δικαιοσύνης. Βρίσκομαι σε πόλεμο. Είμαι υπέρ του ένοπλου κοινωνικού αντάρτικου, αυτού που ιστορικά έχει εκφραστεί από όλους τους αναρχικούς, οι οποίοι πρακτικά έδρασαν έτσι, από τη συμμορία Μαλτέζε (τη συμμορία των Μαλατέστα, Καφιέρο κλπ.) μέχρι τα πιο πρόσφατα γεγονότα. Γι αυτό πιστεύω ότι πρέπει να επιτιθόμαστε σε ανθρώπους και θεσμούς χωρίς να αποκλείουμε κανένα στόχο.

Costantino : Δεν συμφωνώ σε όλα με τον Piero ή με τους υπόλοιπους αναρχικούς συντρόφους από τη Σαρδηνία. Ο Piero αφήνει αόριστο τον τρόπο με τον οποίο ασκείται το αναρχικό αντάρτικο.

Θα ήθελα να πω σχετικά με την πρακτική της ένοπλης πάλης ότι δεν συμμερίζομαι τη σύγχυση που διακατέχει τους συντάκτες του Canepeno, σύμφωνα με την οποία κάθε υποθετική σύσταση ένοπλης ομάδας από την πλευρά των αναρχικών συμπίπτει με μια στρατιωτική οργάνωση τύπου Ερυθρών Ταξιαρχιών.

-ΙΔ : (Ερώτηση για την πρόσφατη εκτέλεση του καθηγητή Ντ' Αντόνα³ που η ευθύνη της ανελήφθη από τις Ε.Τ. και για τα σενάρια που εμφανίστηκαν στον Τύπο και εμπλέκουν και αναρχικούς σε αυτήν.)

Costantino: Το γνωρίζω πολύ καλά, έκαναν και μια έρευνα στο σπίτι μου.

Δεν μου κάνει εντύπωση το γεγονός ότι το κράτος ενεργεί έτσι. Όμως, το γεγονός ότι αναρχικοί σύντροφοι δεν καταλαβαίνουν και ταυτίζουν την έννοια μιας ένοπλης αναρχικής ομάδας με εκείνη του ένοπλου κόμματος, αυτό μου φαίνεται αδιανόητο. Και αυτό είναι που κατάλαβα από τη θέση του Canepeno, δηλαδή την ταύτιση κάθε υποθετικής σύστασης ένοπλης ομάδας από την πλευρά των αναρχικών με το μη αναρχικό ένοπλο κόμμα.

Θέλω να πω το εξής: ο Ντουρούτι και ο Ασκάσο δεν ήταν καμιά αδελφότητα Φραγκισκανών μοναχών. Ήταν ή δεν ήταν μια ένοπλη συμμορία; Εκτός αν δεν ήταν ούτε και αυτοί αναρχικοί, εφ' όσον κάθε μορφή σύστασης ένοπλης συμμορίας ταυτίζεται με μη αναρχικούς!

-ΙΕ : Θα ήθελα να ρωτήσω πώς αντιμετωπίζεται αυτή τη στιγμή από τους αναρχικούς η καταστολή στην Ιταλία, που αιχμή της είναι η υπόθεση Μαρίνι. Πώς απαντιέται η καταστολή του κράτους, πώς αντιλαμβάνονται οι ίδιοι την αλληλεγγύη με τους διωκόμενους και τους φυλακισμένους αγωνιστές αλλά και γενικότερα με όλους τους αναρχικούς.

Pierleone: Για να δούμε πώς αντιμετωπίζεται η καταστολή, πρέπει να εξετάσουμε πρώτα ποιά είναι η θέση της δικαστικής εξουσίας και ποιά είναι η κατάσταση στις φυλακές. Αυτά τα δύο εξελίσσονται σαν δύο παράμετροι.

Σήμερα, στις δικαστικές αίθουσες της Ιταλίας δεν ισχύει ο ιταλικός ποινικός κώδικας. Ισχύει ο κώδικας κοινωνικής ασφάλειας. Δηλαδή, αυτή τη στιγμή η δικαιοσύνη δεν δικάζει το αδίκημα αυτό καθαυτό και δεν αποδίδει μια ποινή π.χ. δύο ή τριών χρόνων σύμφωνα με τον ποινικό κώδικα, αλλά στην ουσία δικάζει τη στάση, τη συμπεριφορά του κατηγορούμενου απέναντι στη δικαιοσύνη. Αυτή η συμπεριφορά απέναντι στη δικαιοσύνη είναι που δικάζεται και μπορεί να έχει διαφορετική ανταπόκριση και στο επίπεδο της ποινής. Μπορεί να υπάρχουν διαφορετικές ποινές ανάλογα με τη συμπεριφορά. Αλλά ακόμα και αν υπάρξει η ίδια ποινή -π.χ. δύο χρόνια- σε δύο κατηγορούμενους για κάποιο ποινικό αδίκημα, και ο ένας έχει μια δουλοπρεπή στάση ενώ ο άλλος έχει μια αξιοπρεπή στάση, δηλαδή δεν σκύβει το κεφάλι, τότε για τον ένα τα δύο χρόνια θα είναι σε κατ' οίκον περιορισμό και για τον άλλον μέσα σε ειδικές φυλακές.

Ο εγκλεισμός στην Ιταλία δεν είναι ο ίδιος για όλους τους κρατούμενους. Εξαρτάται από το αν ο υπόδικος αποδέχεται το κρατικό σχέδιο ελέγχου και επανένταξης.

Όλα τα μέτρα που γεννήθηκαν στα πλαίσια της σύγχρονης κατασταλτικής στρατηγικής του κράτους έχουν εξάγει τη φυλακή, τον εγκλεισμό, μέσα στην ίδια την κοινωνία. Και βρισκόμαστε πια στην κοινωνία των φυλακών.

Εάν κάποιος είναι εξαρτημένος, για να μην βρεθεί μέσα στις κανονικές φυλακές ή για να βγει από τη φυλακή, πρέπει να υποβληθεί σε ένα συγκεκριμένο θεραπευτικό πρόγραμμα που ονομάζεται «θεραπευτική κοινότητα». Αυτή είναι μια δομή εγκλεισμού η οποία βρίσκεται μέσα στην κοινωνία. Ένα άλλο μέτρο εγκλεισμού, που δεν ισχύει το ίδιο για όλους, είναι ο κατ' οίκον περιορισμός. Μέσω αυτού του μέτρου ελέγχονται ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα, ολόκληρες πολυκατοικίες, ακόμα και όσοι ζούνε μέσα σ' αυτές, στα πλαίσια μιας διαδικασίας μετατροπής της κοινωνίας σε φυλακή.

Για τους εξεγερμένους υπάρχει ένα ειδικό κύκλωμα μέσα στις φυλακές. Δεν υπόκειται στην ίδια μεταχείριση στην οποία υπόκεινται όσοι είναι στο κύκλωμα των κανονικών φυλακών. Αυτοί οι ειδικοί κρατούμενοι, που ονομάζονται άκαμπτοι -και είναι εχθρικοί προς κάθε κρατικό μηχανισμό, προς τους νόμους κ.λπ.- είναι εκείνοι που υποδεικνύονται συνήθως ως τρομοκράτες, ανυπότακτοι, είτε είναι ποινικοί είτε είναι πολιτικοί. Πάντως για μας και οι δύο είναι κοινωνικοί κρατούμενοι και αυτός είναι ο ακριβής όρος που χρησιμοποιούμε.

Παίρνοντας υπόψη μας αυτό το πλαίσιο, προκειμένου να αντιμετωπίσουμε την καταστολή, πρέπει να κάνουμε δύο πράγματα.

Πρώτον, πρέπει να θεωρήσουμε ότι δεν υπάρχει ένας ουδέτερος χώρος στον οποίο ο καθένας μας μπορεί να αφήσει τα όπλα και να συνδιαλλαγει με το κράτος. Συνεπώς, απέναντι στη δικαιοσύνη, η σχέση δεν μπορεί παρά να είναι συγκρουσιακή, πολεμική. Αυτή την επιλογή πρέπει να την κάνουν οι ίδιοι οι σύντροφοι.

Δεύτερον, πρέπει να κρίνουμε ποιός έχει προτεραιότητα, ο δικηγόρος ή οι σύντροφοι. Εγώ πιστεύω ότι πρώτοι έρχονται οι σύντροφοι και το κίνημα, γιατί αυτοί είναι που θα αποφασίσουν το τί θα γίνει.

Η πρώτη απάντηση πρέπει να είναι η δημιουργία ενός εδάφους στο οποίο θα είναι δυνατόν να υπάρχει μια συζήτηση, να αντιπαράθονται οι απόψεις. Κι αυτή η αντιπαράθεση πρέπει να γίνεται πάνω σε ορισμένα σημεία που είναι τα πιο αποφασιστικά, τα πιο σημαντικά, τα οποία περιλαμβάνουν ως στόχο την πρακτική αντιμετώπιση των άμεσων υλικών αναγκών για την απελευθέρωση.

Αυτά τα τρία σημεία είναι τα εξής: το να αναμειξουμε όλους τους προλετάριους στην επίθεση ενάντια στις φυλακές και ενάντια σε όλα τα κατασταλτικά μέτρα που αναπτύσσονται στο εσωτερικό τους καθώς και στην επίθεση ενάντια στις εταιρείες που αναλαμβάνουν την κατασκευή των φυλακών. Να οργανωθούμε ώστε να μην πληρώνουμε τα δικαστικά έξοδα και να διαδίδουμε την πρακτική της ελευθερίας και, τρίτο και τελευταίο, να καταδείξουμε τους μπάτσους, τους δεσμοφύλακες, τους δικαστές ως

ξένο σώμα για την κοινωνία, ως άτομα που κάνουν μια άθλια, ποταπή δουλειά. Δηλαδή μια κοινωνική στρατηγική που θα βάλει σε κίνηση τη σύγκρουση με τις συνθήκες εγκλεισμού που βιώνει όλος ο κόσμος. Θα πρέπει να δημιουργηθεί, από την πλευρά των συντρόφων, μια δομή υλικής υποστήριξης των προλεταρίων (απέναντι σε εξώσεις, δικαστικές διώξεις κ.λπ.) και κοινής αντιμετώπισης των καθημερινών προβλημάτων.

Για μένα λοιπόν η αλληλεγγύη είναι ένα μόνο πράγμα: να οργανωθούμε πάνω σ' αυτές τις άμεσες όψεις της ζωής και να είμαστε συνένοχοι στην ανατροπή του υπάρχοντος.

-IE : Ποια είναι η απάντηση των αναρχικών απέναντι στην καταστολή;

Pierleone: Αυτή τη στιγμή η απάντηση των αναρχικών είναι μεμονωμένες ενέργειες (σαμποτάζ, επιθέσεις, μοίρασμα προκηρύξεων), χωρίς να υπάρχει ένα σημείο στο οποίο όλες αυτές οι ενέργειες να συναντιούνται. Η σύγκρουση δεν διεξάγεται ανάμεσα σε μας και το κράτος ή ανάμεσα στον καθένα από μας ξεχωριστά και το κράτος. Η σύγκρουση πρέπει να γίνεται ανάμεσα σε μας, δηλαδή την κοινωνία, και στις συνθήκες που επιβάλλει η υπάρχουσα κατάσταση.

Μια υλική απάντηση που δόθηκε στο Τορίνο για το θάνατο του Baleno⁴ ήταν η επίθεση σε όλα τα συστήματα ελέγχου στο δρόμο εκ μέρους των συντρόφων. Τώρα, πρέπει να διερευνήσουμε ποια είναι η δυνατότητα απάντησης του καθένα μας στα υλικά ζητήματα που έχουμε μπροστά μας, όπως το ζήτημα των μεταναστών ή οι συνθήκες του κοινωνικού εγκλεισμού, αφήνοντας κατά μέρος την εμπιστοσύνη σε αυτούς που τρέφουν συμπάθεια στη νομιμότητα και λειτουργούν ακόμα μέσα σ' αυτήν. Να μην έχουμε εμπιστοσύνη στα νόμιμα μέσα, αλλά να ανοίξουμε μόνοι μας το δρόμο ενάντια στο κράτος. Να υπολογίζουμε μονάχα στη δύναμή μας και να κάνουμε συμμετοχούς σε αυτόν τον αγώνα όλους όσους έχουν πραγματικό συμφέρον από αυτόν, κι αυτοί είναι οι ίδιοι που καθημερινά ξυλοκοποούνται στα κρατητήρια, στα αστυνομικά τμήματα κ.λπ.

Costantino: Έτσι όπως βλέπω εγώ τα πράγματα, η θέση που εξέφρασε ο Pierleone είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί εφόσον οι σύντροφοι μπορέσουν να δημιουργήσουν αυτό το εδαφος συζήτησης, αντί να βάζουν σε προνομακική θέση τη συζήτηση και τη σχέση τους με τους δικηγόρους. Το σημαντικό κατά τη γνώμη μου δεν είναι το αν κάποιος βάζει ή δεν βάζει δικηγόρο, τουλάχιστον στις δίκες αυτού του είδους. Γιατί αυτές οι δίκες είναι ο καρπός αυτής της κατασταλτικής διαδικασίας, του περάσματος από μια παλιότερη σε μια νέα κατασταλτική επίθεση.

Αυτή η συνάντηση μεταξύ των συντρόφων δεν πραγματοποιήθηκε, γιατί κάποιοι σύντροφοι δεν την ήθελαν. Επομένως, σε σχέση με το πώς αντιμετωπίζεται η καταστολή, εγώ προσωπικά έχω αποτραβηχτεί τελείως σε σχέση με τη δίκη Μαρίνι αυτή καθαυτή. Με την έννοια του ότι, από τη στιγμή που δεν υπάρχει η δυνατότητα συζήτησης ανάμεσα στους συντρόφους για το τί σημαίνει αυτού του είδους η νέα κατασταλτική επιχείρηση, δεν με αφορά να κάνω μια κουβέντα για το πόσα χρόνια ποινής θα μπορούσα να γλιτώσω βάζοντας καλύτερο δικηγόρο. Αυτή η κουβέντα σε σχέση με τις ποινές είναι κουβέντα με κάποιο δικηγόρο και όχι με τους συντρόφους. Με τους συντρόφους θέλω να ανατρέψω το υπάρχον, να αντιπαρατεθώ στην υπόθεση Μαρίνι μέσα από τις φυλακές, μέσα στο δικαστήριο και έξω στην κοινωνία. Γιατί, όπως είπε και πριν ο Pierleone, οι συνθήκες του εγκλεισμού έχουν πλέον διαχυθεί μέσα σε ολόκληρη την κοινωνία.

Το να αντιπαράθεσαι στην υπόθεση Μαρίνι σημαίνει το να εντοπίζεις αυτές τις διασκορπισμένες παραγωγικές μονάδες για τις οποίες μιλήσαμε πριν, γιατί η καταστολή συντελείται ακόμα και μέσα από αυτές, γιατί αυτές είναι ο νέος τρόπος που επεμβαίνει το κράτος. Αν υπήρχε αυτή η συζήτηση, στην οποία κάθε σύντροφος θα μπορούσε να μάθει τις προθέσεις του άλλου, θα ήταν δυνατό να συναρμονιστούν οι όροι, οι τρόποι αντιμετώπισης αυτής της επίθεσης. Τώρα όμως αυτό δεν μπορεί να συμβεί, γιατί εγώ δεν ξέρω τι σκέφτεται ο σύντροφος που αρνήθηκε να συζητήσει μαζί μου, αλλά προτίμησε να μιλήσει με το δικηγόρο του. Και το ότι μιλάει με το δικηγόρο του, εμένα δεν μου λέει τίποτα.

Αν εγώ και ο Piero αποτελούσαμε αυτή την ένοπλη ομάδα -η οποία σύμφωνα με τους άλλους αναρχικούς δεν μπορεί να υπάρχει- και αποφασίζαμε να κάνουμε κάποιες ενέργειες σχετικά με την υπόθεση Μαρίνι, πώς θα μπορούσαμε να τις κάνουμε από τη στιγμή που οι άλλοι αναρχικοί θεωρούν ότι μια τέτοια ομάδα δεν μπορεί να υπάρχει; Αν οι ίδιοι οι σύντροφοι αναρχικοί μάς λένε ότι τέτοιες ενέργειες δεν είναι αναρχικές και ότι για να είμαστε αναρχικοί σύντροφοι πρέπει να ερχόμαστε σε επικοινωνία με τους δικηγόρους και μόνο απέναντι στο δικαστή, τι διάλογο απάντηση μπορεί να είναι αυτή;

Pierleone: Αυτό που ενδιαφέρει εμένα δεν είναι καθόλου η υπόθεση Μαρίνι, αλλά η δημιουργία ομάδων επαναστατικής κοινωνικής πίεσης, βασισμένων στο γεγονός της επίθεσης ενάντια στις μορφές της πραγματικής καταστολής μέσα στην κοινωνία. Αυτό για μένα σημαίνει κοινωνική πρακτική. Το λέω αυτό γιατί εμένα κανένας εισαγγελέας δεν μπορεί να μου αλλάξει τη ζωή.

Z : Είναι λογικό να λέμε ότι δεν μας ενδιαφέρει στενά, αυτή καθαυτή, η υπόθεση Μαρίνι: γιατί προφανώς το κράτος εξαπολύει μια συνολικότερη επίθεση πάνω στον ευρύ χώρο των εξεγερσιακών, και που σαν αιχμή της έχει το θεώρημα Μαρίνι: πάνω στο οποίο όμως επενδύει και προφανώς επιδιώκει κάποια αποτελέσματα. Εάν αυτά τα αποτελέσματα επιτευχθούν από την πλευρά του κράτους, έτσι όπως τα επιδιώκει, αυτά βέβαια δεν θα είναι προς όφελος της ανάπτυξης αυτού του κοινωνικού αγώνα και του κινήματος που λέει ο Piero.

Δηλαδή, από την εξέλιξη κάθε φορά μιας κατασταλτικής επίθεσης του κράτους και από τη δυνατότητα να απαντήσεις σε αυτήν -δηλαδή να ανταποδώσεις τα χτυπήματα που δέχονται- εξαρτάται η ίδια η ανάπτυξη του κινήματος. Δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι μπορούμε να κοιτάξουμε πώς θα αναπτύξουμε το κίνημα αγνοώντας τις επιθέσεις που γίνονται α-

πέναντι σε συντρόφους, και μάλιστα μαζικά... Γιατί δεν βλέπω να διαχωρίζονται πουθενά αυτά τα δύο ζητήματα. Αντιθέτως βλέπω ότι, απ' τη δυνατότητα να απαντήσουμε ή όχι στις κατασταλτικές επιθέσεις του κράτους, και από το πώς απαντάμε, εξαρτάται ευρύτερα το πόσο αξιόπιστοι είμαστε τόσο απέναντι σε αυτούς που απευθυνόμαστε στην κοινωνία όσο και μεταξύ μας...

Εδώ και είκοσι χρόνια περίπου, και παραπάνω, μπορούμε να δούμε γύρω μας, και χωρίς λεπτομερή ανάλυση, βαθιές αλλαγές σε όλους τους τομείς -στην κουλτούρα, την εκπαίδευση, την εργασία-, οι οποίες καταλήγουν σε τελική ανάλυση σε μια βαθιά και ριζική αλλαγή αυτού που ήταν το κράτος και αυτού που ήταν το κεφάλαιο. Σημαντικό ρόλο σε αυτή την αλλαγή παίζει, όπως είπαμε προηγουμένως, η ραγδαία ανάπτυξη αυτού που ονομάζουμε υψηλή τεχνολογία και οι εφαρμογές της σε όλα τα επίπεδα της ζωής: στην παραγωγή, την κατανάλωση, την καθημερινή ζωή.

Η κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο, σε κάθε της μορφή όπως εμφανίζεται μέσα από αυτές τις ραγδαίες αλλαγές του κρατικού μηχανισμού, της πολιτικής οργάνωσης της κοινωνίας κ.λπ., δεν θα μπορούσε να βασιστεί μόνο στη συναίνεση του πληθυσμού.

Γιατί τα αποτελέσματα αυτής της ραγδαίας αλλαγής της κυριαρχίας την τελευταία εικοσαετία είναι τα ίδια που υπήρχαν πριν και χειρότερα, τόσο ποιοτικά όσο και ποσοτικά. Επομένως, η καταστολή, στις διάφορες μορφές της -από τον έλεγχο και την παρακολούθηση των δραστηριοτήτων του καθενός μας και ολόκληρων κοινωνικών ομάδων μέχρι τη φυσική βία ή την δικαστική τιμωρία και τον εγκλεισμό-, είναι απαραίτητο στοιχείο της νέας μορφής κυριαρχίας όπως αναδύεται. Έτσι λοιπόν, δεν μπορούμε να κατανοήσουμε το τί σημαίνει ακριβώς η καταστολή μέσα από τα απομονωμένα της επεισόδια στην καθημερινότητα ή πάνω στον καθένα αγωνιστή ξεχωριστά, αλλά σαν μια συνολική στρατηγική για το πρόωγμα και την εμπέδωση της νέας μορφής κυριαρχίας.

Από αυτή την άποψη βλέποντας τώρα την υπόθεση Μαρίνι και το θεώρημα της ORAI, μπορεί όντως να είναι μια συρραφή διαφόρων γεγονότων -όπως η απαγωγή της Σιλόκι, η ληστεία στο κοσμηματοπωλείο, η ληστεία στο Τρέντο, οι καταστροφές των πυλώνων- καθώς επίσης και καταστάσεων -όπως οι καταλήψεις σαν το Asilo, οι εκδοτικές ομάδες σαν το Anarchismo κ.ο.κ.- αλλά και εκ του αποτελέσματος που έχει όλη αυτή η μεθοδολογία αποδεικνύεται ο σκοπός της: ότι είναι μια συνολική επίθεση του ιταλικού κράτους απέναντι στους εξεγερσιακούς αναρχικούς, είτε αυτοί έχουν συμμετάσχει σε κάποια απ' αυτές τις ενέργειες είτε όχι, (...) εφόσον είτε γνωρίζονται με αυτούς που έχουν συμμετάσχει, είτε συνδέονται μεταξύ τους με άλλους δεσμούς πολιτικούς ή κοινωνικούς, όπως με τους Σαρδηνοίς προλετάριους που κατηγορούνται ότι απήγαγαν την Σιλόκι.

Σε τελική ανάλυση, στον κύκλο αυτής της κατασταλτικής επίθεσης, βρίσκεται το σύνολο των εξεγερσιακών αναρχικών, είτε διώκονται άμεσα οι ίδιοι είτε γιατί το αποτέλεσμα της καταστολής πάνω στους συντρόφους τους έχει αποτέλεσμα και πάνω σε αυτούς. Στο στόχαστρο βρίσκονται λοιπόν οι εξεγερσιακοί αναρχικοί καθώς και οι πολιτικές ή κοινωνικές σχέσεις τους με κρατούμενους, με προλετάριους, με «τρομοκράτες» κ.λπ., δηλαδή το σύνολο όσων επιμένουν να αντιστέκονται στη νέα κυριαρχία που αναδύεται.

Επομένως, η κρατική δίωξη αφορά ολόκληρο το κίνημα της κοινωνικής αντίστασης και αποτελεί ένα εργαλείο εκδίκησης για όσους έδρασαν, ένα εργαλείο τρόμου για όσους ήταν πλησίον σ' αυτούς και ένα εργαλείο παραδειγματισμού και εκφοβισμού συνολικά της κοινωνίας για το τί θα σημαίνει η όποια σχέση με ανθρώπους και δραστηριότητες της αντίστασης. Κι ας σημειωθεί ότι κάτω από το θεώρημα της ORAI, δηλ. της Αναρχικής Επαναστατικής Οργάνωσης, βρίσκονται και μια σειρά από καταστάσεις που δεν είναι κατ' ανάγκη και μέρος του ποινικού κώδικα (ή τουλάχιστον του αντιτρομοκρατικού) γιατί το θεώρημα Μαρίνι υποδεικνύει τελικά πως εκτός από αυτούς που δρουν εκτός νόμου (όπως η απαγωγή, οι ληστείες, τα σαμποτάζ) τρομοκράτες επίσης είναι και όσοι συσχετίζονται μαζί τους μέσα από άλλες δραστηριότητες -νόμιμες σε εισαγωγικά ή όχι, δεν έχει ιδιαίτερη σημασία: όπως περιοδικά, καταλήψεις, ραδιοφωνικούς σταθμούς... Δηλαδή ΟΛΟΙ !

Είναι λοιπόν ένα εργαλείο εκδίκησης, τρόμου και εκφοβισμού.

Και δεν βλέπω πώς θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί όλη αυτή η κατασταλτική επίθεση και οι αιχμές της (...) αν ο κάθε σύντροφος τη βλέπει αποκλειστικά και μόνο από τη θέση που τον έβαλε το κράτος ως διωκόμενο με βάση ένα συγκεκριμένο επεισόδιο της (...) και όχι ως τέτοιος που είναι, δηλαδή αναρχικός εξεγερμένος, αντιλαμβανόμενος ποια είναι η θέση του απέναντι στο κράτος και την καταστολή συνολικότερα και όχι μόνο μέσα στην κάθε συγκεκριμένη υπόθεση.

Ενώ δηλαδή η κρατική καταστολή έχει ένα κέντρο και μια ενιαία απεύθυνση απέναντι στο σύνολο των αναρχικών, και κατά συνέπεια σε ολόκληρη την κοινωνία, ο κατακερματισμός της σε μια σειρά από υποθέσεις και η αποσπασματική απάντηση των συντρόφων με βάση απλώς και μόνο τη θέση που έχει ο καθένας μέσα στις δικογραφίες, προφανώς σημαίνει και μια κατατεμαχισμένη οπτική της (της καταστολής). Ο καθένας μιλάει για εκείνο το σημείο της καταστολής που υφίσταται ο ίδιος ή που τον αφορά ως τέτοιο. Έτσι η καταστολή έχει το πρώτο αποτέλεσμα: τον κατακερματισμό και τον διαχωρισμό των συντρόφων.

Και τελειώνω με αυτή τη σκέψη που έκανα πριν, πως δεν είναι σωστό να κατακερματίζεις την καταστολή με βάση απλώς την υποκειμενική σου θέση μέσα σε αυτή, θέση άλλωστε που στην έδωσε το κράτος μέσα από συγκεκριμένες διώξεις εισαγγελέων, λέγοντας ότι εάν δεχτούμε πως έτσι είναι τα πράγματα, τότε θα έπρεπε να πούμε κι ότι εδώ στην Ελλάδα δεν θα έπρεπε να μας ενδιαφέρει η καταστολή στην Ιταλία επειδή είναι μια ιταλική υπόθεση... Όμως η καταστολή δεν είναι καθόλου μια ιταλική υπόθεση, με βάση το αρχικό σχήμα που ανέφερα για την ανάδυση της κυριαρχίας.

Αντίθετα, πιστεύω ότι η καταστολή σαν δομικό στοιχείο της κυριαρχίας, έτσι όπως αναδύεται όχι μόνο στην Ιταλία, αλλά πανευρωπαϊκά και παγκόσμια, μας αφορά όλους, καθώς και η ιδιαίτερη έκφρασή της σε κάθε χώρα. Και τηρουμένων των αναλογιών, παρ' όλη την ιταλική ιδιαιτερότητα, πιστεύω πως, αναλόγως με το πώς θα εξελιχθεί, η υπόθεση Μαρίνι μπορεί να αποτελέσει και πιλοτική, πειραματική εκδοχή μιας αυριανής καταστολής σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Για να καταλήξω, πιστεύω ότι εδώ στην Ελλάδα όχι μόνο μας ενδιαφέρει γενικότερα η υπόθεση Μαρίνι, αλλά μας ενδιαφέρει και ειδικότερα γιατί θα πρέπει να προετοιμαζόμαστε ίσως και για μια ελληνική εκδοχή της...

Αρα, εκείνο το έδαφος συζήτησης για το οποίο μιλήσανε οι σύντροφοι -ένα έδαφος συζήτησης που συμπεριλαμβάνει και την υλική του διέξοδο σε δράσεις και πρακτικές, διαφορετικά δεν θα είχε νόημα καθώς θα ήταν μια ακαδημαϊκή συζήτηση- δεν αφορά απλώς τους κατηγορούμενους και τους διωκόμενους με βάση την υπόθεση Μαρίνι, αλλά συνολικά τους εξεγερσιακούς στην Ιταλία, και ταυτόχρονα τους αναρχικούς στην Ελλάδα και την Ευρώπη και ακόμη παραπέρα. Αρα λοιπόν, χρειαζόμαστε ένα έδαφος συζήτησης από το οποίο να απορρέουν πρακτικές σε όλη την έκταση του χώρου που ονομάζουμε Μεσόγειο, την Ευρώπη κι ακόμη ευρύτερα.

Για το πώς θα αντιμετωπίσουμε (...) τις επιθέσεις που κάνει το κράτος και το πως θα αντεπιθεθούμε στο συνολικό πρόγραμμα της κυριαρχίας του. Όχι μόνο στις κατασταλτικές επιθέσεις, που είναι ένα εργαλείο συγκεκριμένο, αλλά και στο σύνολο της νέας κυριαρχίας όπως αυτή αναδύεται σήμερα.

Πολλοί σύντροφοι, και από τους κατηγορούμενους στην υπόθεση Μαρίνι, μπορεί να εξακολουθήσουν να έχουν αυτή την τακτική που είπανε προηγουμένως οι σύντροφοι, να έχουν κλειστεί στα δικηγορικά γραφεία ή στα νομικά χαρακτηριστικά της κάθε υπόθεσης χωριστά. Παρ' όλα αυτά πιστεύω πως η διαμόρφωση ενός τέτοιου χώρου συζήτησης, μέσα από τον οποίο παράγονται πρακτικές αλληλεγγύης, αντιπληροφόρησης ή και συγκεκριμένης δράσης, δεν θα αφήσει κανέναν ανεπηρέαστο.

Κι αν η υπόθεση Μαρίνι και όλες οι υποθέσεις Μαρίνι ήταν αρκετές για να αντιμετωπίσουν έναν αγώνα στην προηγούμενη του φάση, αυτή της προηγούμενης δεκαετίας, μέσα από την ανάπτυξη αυτού του χώρου και του εδάφους, για το οποίο μπορούμε να μιλήσουμε και πιο συγκεκριμένα, δεν θα μπορεί να τον αντιμετωπίσει το ίδιο. Θα χρειαστεί μια άλλη υπόθεση για να τον αντιμετωπίσει, μια πανευρωπαϊκή ίσως "υπόθεση Μαρίνι"...

Ένα παράδειγμα: Όταν όλα τα ευρωπαϊκά δικαστικά συστήματα θα ομογενοποιηθούν, όταν όλες οι ποινές, όλες οι μορφές διαχείρισης θα ομογενοποιηθούν, δεν θα υπάρχει ένας χώρος στον οποίο να πιστεύει κάποιος ότι μπορεί να διαφύγει.

Ο ευρωπαϊκός νομικός χώρος ήδη υπάρχει. Το δικαίωμα ασύλου έχει ήδη περιοριστεί, δεν υπάρχει χώρος που να μπορεί κανείς να καταφύγει.

Τότε, η ζωή των συντρόφων θα εξαρτάται από το πόσα ερείσματα θα έχουμε στο κοινωνικό περιβάλλον και από το πόσο νερό θα έχουμε για να κολυμπήσουμε. Εμείς πρέπει να δημιουργήσουμε αυτό το νερό. Αυτό με κάθε έννοια. Αν έχουμε αυτή την αντίληψη μπορούμε να προχωρήσουμε μαζί.

Z : Εδώ θέλω να πω κάτι που δεν το αναφέρουν οι ίδιοι οι σύντροφοι, ίσως γιατί δεν είναι ακριβώς το θέμα της κουβέντας μας. Αλλά αν δεν έχουν αντίρρηση εγώ θα ήθελα να το αναφέρω και από κει και πέρα είναι στη δική τους εκτίμηση αν μπορούμε να συζητήσουμε γι αυτό, έστω και για πρώτη φορά.

Όλα τα προβλήματα για τα οποία μιλάμε είναι κατά βάση πρακτικά και όχι αποκλειστικά θεωρητικά. Άρα, αυτό το οποίο αναφέρεται εδώ ως χώρος συζήτησης, τουλάχιστον σαν χώρος συζήτησης που ξεπερνά τα σύνορα των κρατών μέσα στα οποία ζούμε διαχωρισμένοι, και που δεν μπορεί παρά να αποσκοπεί στο να δώσει πρακτικές απαντήσεις ή ευκαιρίες στα πρακτικά προβλήματα της αντίστασης και της αλληλεγγύης πέρα από τα σύνορα, πιθανότατα σχετίζεται -ή έτσι τουλάχιστον το αντιλαμβάνομαι εγώ- με μια πρόταση που έχουν διατυπώσει εδώ και πάρα πολλά χρόνια οι σύντροφοι από τη Σαρδηνία -και που δύο απ' αυτούς είναι εδώ- για την ανάπτυξη, τη δημιουργία μιας Διεθνούς των Εξεγερσιακών ενός "δικτύου" ή "οργάνωσης", αυτό είναι ένα ζήτημα συζήτησης (το πώς προκύπτει δηλαδή Διεθνώς).

Αυτή η πρόταση υπάρχει από τις αρχές της δεκαετίας και νομίζω ότι με την παρουσία τους εδώ, με την εξέλιξη της υπόθεσης Μαρίνι και με τις προϋποθέσεις που δημιούργησε η συνάντησή μας για την υπόθεση του Νίκου Μαζιώτη, είναι ο κατάλληλος χρόνος για να τοποθετηθεί, να ακουστεί, να συζητηθεί.

Και για να μην γίνει καμιά παρεξήγηση, δεν μιλάμε για έναν χώρο διεθνούς συνάντησης για το πώς θα αντιμετωπίζουμε κατασταλτικά επεισόδια ή υποθέσεις, όπως του Μαρίνι ή του Μαζιώτη ή της Μάλαγα, αλλά αναφέρθηκα σε αυτά γιατί δημιούργησαν τις υλικές προϋποθέσεις, την ευκαιρία να συναντηθούμε και να μιλήσουμε για το πώς μπορούμε να δώσουμε μια προοπτική στη συνάντησή μας, όταν θα χωρίσουμε και δεν θα βλέπομαστε πια, αλλά μπορούμε παρόλ' αυτά να δράσουμε μαζί ή εν πάση περιπτώσει μπορούμε να μεταφέρουμε ο ένας στον άλλο την εμπειρία της δράσης του και να μοιραστούμε αυτό τον αγώνα ενάντια στην κυριαρχία. Έτσι αντιλαμβάνομαι μια τέτοια συζήτηση.

(...)

ΙΣΤ : Η υπόθεση της Ιταλίας και η υπόθεση Μαζιώτη είναι διαφορετικές. Οπότε πώς μπορούμε να μιλήσουμε και να κινηθούμε από κοινού γιά αυτές;

Z : Να ξεκαθαρίσω πάλι ένα πράγμα γιατί τελικά δεν αποφεύχθηκε κάποια παρεξήγηση.

Η υπόθεση Μαρίνι και η υπόθεση Μαζιώτη είναι δύο διαφορετικές υποθέσεις. Υπάρχει ένας κοινός παρανομαστής όσον αφορά το κεφάλαιο κρατική καταστολή, όπως το ανέφερα πριν, αλλά προφανώς μιλάμε για δύο διαφορετικές υποθέσεις. Όχι απλώς γιατί είναι σε δύο διαφορετικές χώρες, αλλά γιατί είναι όντως διαφορετικές υποθέσεις, έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά. Δεν έχουμε ακόμα στην Ελλάδα μια υπόθεση Μαρίνι.

Άρα δεν μιλάμε για μια πρόταση που αφορά το πώς θα αντιμετωπίσουμε αυτές τις δύο υποθέσεις και μάλιστα από κοινού. Καθώς επίσης υπάρχει το γεγονός ότι με πολλούς διαφορετικούς τρόπους μπορεί να αντιμετωπιστεί το ζήτημα των δύο αυτών υποθέσεων. Δηλαδή, με διαφορετικούς τρόπους αντιμετωπίστηκε η υπόθεση Μαζιώτη, από πολλούς διαφορετικούς συντρόφους, και το ίδιο συνέβη και στην Ιταλία.

Επίσης, η καταστολή δεν είναι παρά ένα από τα ζητήματα που αντιμετωπίζουν οι αναρχικοί, καθώς υπάρχουν και μια σειρά άλλα ζητήματα. Οπότε, η πρόταση για τη Διεθνή, έτσι όπως την έχω καταλάβει εγώ, δεν αφορά την αντιμετώπιση της υπόθεσης Μαζιώτη ή της υπόθεσης Μαρίνι, ούτε καν την υπόθεση της καταστολής, αλλά γενικά το ζήτημα της δράσης των εξεγερσιακών αναρχικών ενάντια στην νέα κυριαρχία, έτσι όπως αναδύεται μέσα από την αναδιάρθρωση της εξουσίας, των εξουσιαστικών μηχανισμών και του κεφαλαίου.

Αρα λοιπόν, αν εγώ μίλησα για την υπόθεση Μαρίνι και την υπόθεση Μαζιώτη, είναι γιατί η συνάντησή μας γύρω από αυτές τις υποθέσεις, η συζήτησή μας αλλά και οι πρακτικές μας γι' αυτές, δημιούργησαν ορισμένες προϋποθέσεις για να συζητήσουμε και κάτι περισσότερο από αυτές τις υποθέσεις. Κι αυτό το περισσότερο είναι ένα έδαφος συζήτησης, ανάπτυξης δεσμών συντροφικότητας ακόμα και συνεργασίας, σε ένα επίπεδο πανευρωπαϊκό, εκείνων των συντρόφων που δεν συμμετέχουν και δεν λύνουν το ζήτημα της αναρχίας μέσα στα συνδικάτα και τις ομοσπονδίες. Και νομίζω πως, σε γενικές γραμμές, αυτή είναι η πρόταση των συντρόφων. Αρα λοιπόν αναφέρθηκα σε αυτές τις δύο υποθέσεις μόνο και μόνο γιατί ξεκινώντας απ' αυτές συγκεκριμένα συναντηθήκαμε και μιλάμε. Αλλά μπορούμε να μιλήσουμε και για κάτι περισσότερο απ' αυτό για το οποίο ξεκινά κάθε φορά μια συνάντησή μας. Για να δώσουμε μια ευρύτερη προοπτική σ' αυτή τη συνάντησή μας.

Pierleone: Με βάση αυτά που είπαμε διαπιστώσαμε ότι υπάρχουν κάποια σημεία συμφωνίας σχετικά με τη δράση μας, σχετικά με το πώς αντιμετωπίζουμε κάποιες καταστάσεις.

Το σχέδιο της Αντιεξουσιαστικής Εξεγερτικής Διεθνούς δεν είναι κάτι που υπάρχει αυτή τη στιγμή. Υπάρχει μονάχα το γεγονός ότι έγιναν κάποιες αναλύσεις, προτάθηκε ενδεικτικά ένας σκελετός του τί σημαίνει άτυπη οργάνωση, τί είναι εξεγερσιακό, τι είναι μια Διεθνής.

Αυτά είναι τα σημεία πάνω στα οποία κάποιος μπορεί να συζητήσει. Σ' αυτά τα σημεία εμπλεκόμαστε, συμμετέχουμε όλοι. Στη σημερινή συζήτηση θίξαμε το σκελετό, θέσαμε το περιεχόμενο. Αυτό το βήμα που κάνουμε τώρα δεν πρέπει να μας οδηγήσει στο να σκεφτόμαστε τη Διεθνή σαν κάτι δεδομένο. Αλλά πρέπει να την βλέπουμε σαν μια διαδικασία στην οποία η σημερινή συζήτηση είναι ένα ψήγμα, ένα κομμάτι. Πιθανώς από άλλους χώρους θα έρθουν άλλες προτάσεις, άλλες συνεισφορές. Πρέπει να ξεκινάμε από μια ακριβή αντίληψη ότι, προκειμένου να προχωρήσει η διαδικασία, η οποία μπήκε σε κίνηση με αυτή τη συζήτηση, θα πρέπει να έρθουν και από αλλού συνεισφορές. Η σημερινή και άλλες δραστηριότητες θα μας δείξουν το αν θα μπορέσουμε να επιτύχουμε τη δημιουργία αυτής της Διεθνούς.

Έτσι όπως έχουν τα πράγματα σήμερα, γνωρίζουμε μόνο τη σημασία που έχει η αφορμαλιστική οργάνωση, η κοινωνική πρακτική, η υποκειμενικότητα, η συνέπεια ανάμεσα σ' αυτά που λέμε και σ' αυτά που κάνουμε. Γνωρίζουμε το τί σημαίνει η διάθεση για εξέγερση που νιώθουμε. Το πώς θα ενώσουμε αυτά τα κομμάτια, είναι ένα καθήκον το οποίο μας περιμένει στο μέλλον, άσχετα με το αν τελικά θα καταφέρουμε να κάνουμε αυτό το επόμενο βήμα. Να γιατί η Αντιεξουσιαστική Διεθνής θα είναι αναπόσπαστο μέρος της ωρίμανσής μας. Ή θα είναι αυτό ή δεν θα είναι τίποτα.

Z : Θα πρέπει να αναγνωρίσει όμως ότι το ζήτημα της Διεθνούς δεν είναι κάτι που μπορεί να συζητιέται ανάμεσα σε δύο ανθρώπους ερήμην αυτών στους οποίους προφανώς απευθύνεται. (...) Και για ορισμένους συντρόφους εδώ είναι η πρώτη φορά που ακούγεται αυτή η πρόταση. Αρα δεν είναι ζήτημα αν η Διεθνής είναι ή δεν είναι δεδομένο. Αλλά το αν θα προχωρήσει πραγματικά, πράγμα που εξαρτάται από το αν εμείς θέλουμε να προχωρήσει. Αν δεν το θέλουμε είναι βέβαιο πως ό,τι και να κάνουμε δεν πρόκειται ποτέ να γίνει. Με αυτή την έννοια είναι απαραίτητη κατά τη γνώμη μου η ενημέρωση των συντρόφων γι αυτή την πρόταση από τη Σαρδηνία. Δεν είναι κάτι και πολύ γνωστό στην Ελλάδα (...) Για να μπορέσει να τοποθετηθεί κάποιος, όχι απαραίτητα σήμερα αλλά στην πορεία, δεν μπορεί

παρά να την γνωρίζει αυτή την πρόταση. Αν δεν την γνωρίζει, δεν μπορεί να συζητήσει για αυτήν ή να συμμετάσχει ή να συνεισφέρει σε αυτήν. Κι αυτή η πρόταση ουσιαστικά είναι κάτι το άγνωστο.

Pierleone: Η πρόταση αυτή δεν βασίζεται πάνω σε διάφορες αναλύσεις που έχουν γίνει κατά καιρούς από άλλους συντρόφους, όπως ο Αλφρέντο (εν. τον Μπονάννο) και τις αναλύσεις που έκανε σε σχέση με τη Μεσόγειο και τη συνάντηση των εξεγερσιακών στο μεσογειακό περιβάλλον. Αυτού του είδους οι αναλύσεις έχουν έναν ενδεικτικό και όχι έναν καθοριστικό χαρακτήρα σε σχέση με αυτή την πρόταση. Γιατί τόσο αυτή καθαυτή η ανάλυση όσο και τα πράγματα που πρέπει να γίνουν είναι χρέος των συντρόφων που θα τα αναλάβουν και όχι κάποιων που θα τα σχεδιάσουν πάνω σε ένα τραπέζι. Δεν μπορούμε να τα σχεδιάσουμε εκ των προτέρων. Το τί μορφή θα πάρει αυτή η Διεθνής δεν έχει να κάνει με το ποιά μορφή σχεδιάζει ένας σύντροφος σύμφωνα με την ανάλυσή του, αλλά με το τί μορφή θα δώσουν αυτοί που θα την προχωρήσουν.

Η Διεθνής γεννιέται εκείνη τη στιγμή που υπάρχουν εκείνες οι ενέργειες, εκείνη η δράση πάνω στην οποία μπορεί να βασιστεί και να προχωρήσει. Αν δεν υπάρχουν αυτές οι ενέργειες, δεν μπορεί να υπάρχει και αυτή.

Σήμερα δεν υπάρχει αυτό το οποίο θα είναι αύριο η Διεθνής. Βγαίνοντας από αυτή την αίθουσα, αυτό που έχουμε συζητήσει είναι ένα μέρος αυτής της Διεθνούς που για να πραγματοποιηθεί πρέπει να υπάρξουν και νέα πράγματα. Κανείς δεν μπορεί να καθορίσει εκ των προτέρων τί θα είναι αυτή η Διεθνής. Θα εξαρτηθεί από τη δράση μας στο μέλλον σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

ΣΤΗΝ ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΗΣΤΙΡΙΩΝ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

Μεταξύ 27 και 28 Μαρτίου 1998, στις φυλακές "βαλλέτε" του τσινέσιν στην Ιταλία, ο αναρχικός Εντουάρτο "Μπαλένο" Μασσάρι, 34 ετών, βρέθηκε νεκρός κάτω από ύποπτες συνθήκες.

Μετά από λίγες βδομάδες, η συγκρατούμενη συντρόφισσά του Μαρία-Ρόσας Σολεντάντ, αφού προφυλακίστηκε κάνοντας απεργία πείνας, δολοφονήθηκε στο σπίτι της.

ΔΕ ΘΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΓΟΝΑΤΙΣΟΥΝ
Η ΘΕΛΗΝ ΜΑΣ ΝΑ ΠΟΛΕΜΑΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ
ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ, ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.
ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΕΝΤΟΥΑΡΤΟ ΜΑΣΣΑΡΙ
ΜΑΡΙΑ ΡΟΣΣΑΣ ΣΟΛΕΝΤΑΝΤ

(A)

Αφίσα που κυκλοφόρησε στην Αθήνα το Μάρτιο του '99

Z : Δεν ξέρω τι άλλες αναλύσεις είχε στο μυαλό του και τι κατάλαβε τώρα ο σύντροφος... Εγώ πάντως δεν είπα να φτιάξουμε ένα σχέδιο σήμερα για το πώς θα είναι η Διεθνής αύριο. Είπα ότι αφού έχουν μια πρόταση (...) μπορούν και πρέπει να τη θέσουν. Δεν είναι δική μου για να πω εγώ και πώς θα την πραγματώσουμε. Αλλά δεν μπορεί να υπάρχει αυτή η πρόταση και στην ερώτηση «ποια είναι;» να απαντάμε «αυτό είναι ένα ζήτημα το οποίο δεν μπορούμε να το σχεδιάσουμε εμείς»... Κάθε αναρχικός χώρος είναι πρόσφορος για αυτή τη συζήτηση, είτε αυτός εδώ, είτε άλλος. Αλλά πώς θα προχωρήσει ένα ζήτημα εάν δεν μιλήσουμε για αυτό;

[...]

Costantino: Η πρόταση δεν μπορεί να διαχωριστεί από τις κοινωνικές αναλύσεις που υπήρξαν τα τελευταία είκοσι χρόνια για τις αλλαγές στο κοινωνικό, το οικονομικό ή το πολιτικό επίπεδο.

Η Διεθνής θέλει να είναι η απάντηση στο “οργανωτικό” επίπεδο -και τονίζω το οργανωτικό μέσα σε εισαγωγικά. Αυτή η Διεθνής θέλει να είναι η απάντηση του εξεγερσιακού αναρχισμού στις αλλαγές του καπιταλισμού, που σημειώθηκαν τόσο στο οικονομικό όσο και στο κοινωνικό επίπεδο.

Το να πεις ότι η πρόταση προηγήθηκε ή επακολούθησε της υπόθεσης Μαρίνι δεν έχει και τόσο σημασία, με την έννοια ότι μάλλον αναπτύχθηκε ταυτόχρονα με την κατασταλτική επίθεση του κράτους. Δηλαδή, η πρόταση υπάρχει ήδη από το '91, όταν ταυτόχρονα δημοσιοποιήθηκε και η δίωξη ενάντια στους αναρχικούς για την απαγωγή της Σιλόκι, και δημοσιεύτηκε το '92 και το '93. Επομένως αναπτύχθηκε παράλληλα.

Βασικά, οι προϋποθέσεις δεν έχουν να κάνουν με κάποιες ιδεολογικές αναλύσεις, αλλά είναι η αντιεξουσιαστικότητα, ο αφορμαλισμός, η εξεγερσιακότητα και ο διεθνισμός. Βασικά οι τρεις πρώτες υπάρχουν, το ζήτημα είναι να βρούμε εκείνες τις μορφές κοινής δράσης ή εκείνο το χώρο συζήτησης που θα μπορεί να αφορά συντρόφους που θα συμμετέχουν από διάφορες χώρες.

Ένα άλλο σημείο είναι ότι αυτή η Διεθνής μπορεί να λειτουργήσει σαν έδαφος συζήτησης, συνεύρεσης συντρόφων, οι οποίοι μπορεί να είναι γενικά ενάντια στην εξουσία, δεν χρειάζεται να είναι ειδικά αναρχικοί.

Γιατί, επειδή αυτή η πρόταση τίθεται σε ένα διεθνές επίπεδο, είναι κατανοητό ότι, από τη στιγμή που θα βγούμε από το πεδίο της συγκεκριμένης δράσης μας σαν αναρχικοί, θα δούμε ότι υπάρχουν αγώνες που εναντιώνονται στην εξουσία, σε διάφορες περιοχές, οι οποίοι αγώνες δεν είναι αυτοί καθαυτοί αναρχικοί. Αλλά είναι αγώνες που έχουν χαρακτηριστικά όπως αυτά που ανέφερε πριν ο Pierleone, αγώνες αυτόνομοι κ.λπ.

Αυτό για να μιλήσουμε γενικά για την Ευρώπη. Αλλά μπορούμε να μιλήσουμε και ειδικά για περιοχές, όπως βόρεια της Ελλάδας, η περίπτωση της Αλβανίας, όπου προέκυψε ένας αγώνας ενάντια στην εξουσία βασισμένος στις ανάγκες και τις επιθυμίες του κόσμου και ο οποίος μας βρήκε απροετοίμαστους (...) Μια κατάσταση έκρηξης (...)

(...) Η περίπτωση της Αλβανίας ήταν μοναδική αλλά κατά τη γνώμη μου κάθε κοινωνική εξέγερση έχει μια μοναδικότητα και τέτοια ήταν και η περίπτωση της Αλβανίας, για την οποία εμείς οι αναρχικοί δεν μπορέσαμε να κάνουμε κάτι.

Pierleone: Πρέπει να έχουμε την ικανότητα να αντιλαμβανόμαστε την πραγματικότητα. Η πραγματικότητα είναι μια σειρά γεγονότων που διαδέχεται το ένα το άλλο. Η πραγματικότητα δεν είναι κάτι το σταθερό αλλά κάτι που βρίσκεται σε εξέλιξη και σε διαρκή μετασχηματισμό.

Στον αντίποδα αυτού του κόσμου, μέσα σ' αυτή την πραγματικότητα, γεννιούνται διαφόρων ειδών κινήματα, τα οποία λέμε κοινωνικά κινήματα, βασισμένα πάνω σε άμεσες ανάγκες, ιδιαίτερες ανάγκες.

Είναι ξεκάθαρο ότι εκεί που δεν υπήρξε ποτέ μια ελευθεριακή κουλτούρα, βλέπουμε μια χώρα φονταμενταλιστική, όπως για παράδειγμα το Ιράν. Σ' αυτές τις περιοχές δεν υπάρχει μια ξεκάθαρη ιδέα του τί είναι εξουσιαστικό και του τί είναι εξουσιαστικό μέσα στους κοινωνικούς αγώνες.

Η διαδικασία οργάνωσης μέσα σε έναν κοινωνικό αγώνα τίθεται ανάλογα με τις ανάγκες που προκύπτουν. Όποιος δουλεύει σε ένα εργοστάσιο στη Δύση για παράδειγμα, αυτοργανώνεται ενάντια στο εργοστάσιο. Σε εκείνες τις χώρες που δεν υπάρχει ένα ελευθεριακό υπόβαθρο (...) συμβαίνει με διαφορετικό τρόπο.

Σε διάφορες περιοχές του κόσμου ξεσπούν κινήματα τα οποία αντιτίθενται στην εξουσία, χωρίς να ονομάζονται αναρχικά ή να έχουν τη συνείδηση του αναρχισμού ή να μιλάνε για άμεση δράση κ.λπ. Παρ' όλα αυτά έχουν έναν χαρακτήρα αντιεξουσιαστικό.

Αποστολή των αναρχικών δεν είναι να φτιάξουν άλλους αναρχικούς αλλά οι αναρχικές μέθοδοι να οικειοποιηθούν από ευρύτερο κόσμο.

Να για ποιο λόγο αυτή η Διεθνής τίθεται με έναν χαρακτήρα αντιεξουσιαστικό και όχι αποκλειστικά σαν μια συνάντηση των αναρχικών κινήματων.

Hellyette: Εγώ δεν μπορώ να καταλάβω... Αφού μιλάμε για μια θεωρία που δεν έχει δομηθεί, που δεν εκφράζεται, αντί να μιλάμε θεωρητικά, τουλάχιστον γιατί να μην μιλάμε για συγκεκριμένες ενέργειες αγώνα που μπορούμε από κοινού να κάνουμε, εδώ και τώρα, Ιταλοί, Έλληνες, Γάλλοι...

Pierleone: Αυτό που με ενδιαφέρει είναι οι κατευθύνσεις προς τις οποίες θα κινηθούμε. Είναι ένα θέμα που μπορούμε να το συζητήσουμε τώρα. Το ζήτημα των κινημάτων που μπορεί να είναι κοντά στις θέσεις τις δικές μας αλλά να μην αυτοχαρακτηρίζονται αναρχικά, είναι μια υπόθεση για το μέλλον.

Costantino: Υπάρχει ένα πρόβλημα, το οποίο είναι ένα πρακτικό πρόβλημα και όχι ένα θεωρητικό πρόβλημα.

Καθένας από εμάς λειτουργεί στο δικό του ιδιαίτερο περιβάλλον με τον τρόπο που πιστεύει ότι είναι ο καλύτερος. Μπορεί να σχεδιάζει παρεμβάσεις περιορισμένου μεγέθους στο κοινωνικό πεδίο ή μπορεί να νιώθει την ανάγκη να έχει έναν διαφορετικού είδους σχεδιασμό.

Ένα συγκεκριμένο παράδειγμα για το τί ακριβώς θέλω να πω: Έμαθα πριν από λίγο καιρό ότι μια канаδική πολυεθνική ανέλαβε την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων χρυσού στο Στρυμονικό. Οι αναρχικοί, μαζί και ο Νίκος, εδώ και κάποια χρόνια, προωθούσαν έναν αγώνα, μαζί με τους κατοίκους του Στρυμονικού, ενάντια σε αυτή την πολυεθνική.

Δέκα χιλιόμετρα από το μέρος που κατοικώ υπάρχει μια πολυεθνική η οποία έχει δραστηριότητες στον ίδιο τομέα, την εξόρυξη χρυσού, και η οποία προκαλεί φοβερές ζημιές στο χώρο που ασκεί τις δραστηριότητές της.

Ανακάλυψα ότι υπήρχε κάτι το οποίο με ένωσε με τους συντρόφους εδώ στην Ελλάδα, αυτός ο κοινός αγώνας ενάντια σε μια πολυεθνική (...)

Hellyette: Ακριβώς αυτό ήθελα να προτείνω κι εγώ. Είναι άξονες αγώνα, δεν είναι σχέδιο. (...)

Costantino: (...) Επικοινωνία σε διεθνές επίπεδο υπάρχει ήδη. Από κει και πέρα ή μπορούμε να ανταλλάσσουμε πληροφορίες ευκαιριακά ή μπορούμε να δημιουργήσουμε έναν κοινό χώρο, στον οποίο θα υπάρχει μια επαφή.

Αυτή η Διεθνής θα είναι και ο χώρος στον οποίο οι διάφοροι εξεγερσιακοί αναρχικοί και ελευθεριακοί σύντροφοι θα μπορούν να ανταλλάσσουν πληροφορίες σχετικά με τις δραστηριότητές τους ή σχετικά μ' αυτά που σχεδιάζουν ή σκέφτονται να κάνουν. Δεν είναι τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο να συζητηθεί πέρα από νέα σχέδια και δραστηριότητες στις οποίες επιδιέχεται ο καθένας.

[...]

Σημειώσεις:

1. Azione Rivoluzionaria. Ένοπλη ομάδα με αντιεξουσιαστικά/αναρχικά προτάγματα και σκοπούς, που έδρασε στις δεκαετίες του '70 και '80.

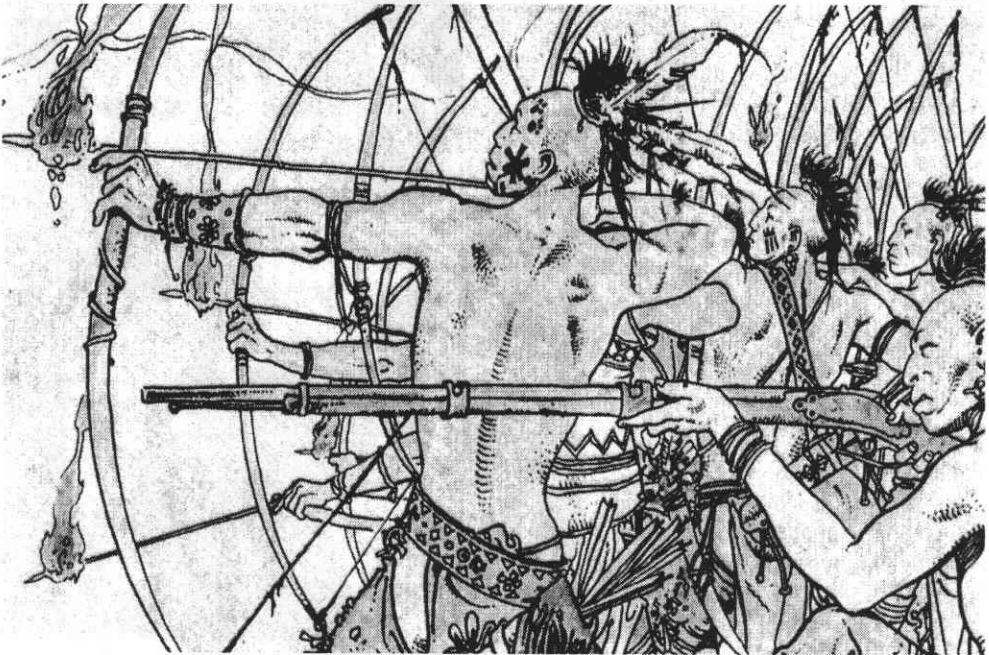
2. Πρόκειται για την Ναμζέτοκι Μοζντέχ, πρώην φίλη ενός από τους αναρχικούς συλληφθέντες το 1994 για τη ληστεία στο Τρέντο, η οποία στη συνέχεια έγινε συνεργάτιδα των καραμινιέρων και των δικαστών στη δίκη Μαρίνι, με σκοπό να παίξει το ρόλο της ψευτομετανοημένης, πάνω στη δήθεν ομολογία της οποίας θα στηρίζεται πλέον όλο το κατηγορητήριο σχετικά με την υποτιθέμενη ύπαρξη ένοπλης συμμορίας με το όνομα "O.R.A.I", σε βάρος των εξεγερσιακών αναρχικών στην Ιταλία. (βλ. : *Αναρχικό Δελτίο Αντιπληροφόρησης και Δράσης, No 2*).

3. Ο Ντ' Αντόνα ήταν σύμβουλος του Υπουργού Εργασίας και συντάκτης του προσχεδίου της νέας σύμβασης εργασίας μεταξύ των εργατικών συνδικάτων και των συνδέσμων βιομηχανών.

4. Ο αναρχικός Εντουάρντο Μασσάρι συνελήφθη μαζί με δύο συντρόφους του σε κατάληψη στο Τορίνο, στη διάρκεια ενός πογκρόμ το Μάρτιο του '98, κατηγορούμενος για βίαιες ενέργειες ενάντια στις εγκαταστάσεις των τρένων υψηλής ταχύτητας (T.A.V.) στην περιοχή Val di Susa.

Μερικές μέρες αργότερα βρέθηκε αυτοκτονημένος στο κελί του στις φυλακές του Τορίνο. Λίγους μήνες μετά, βρέθηκε αυτοκτονημένη και η σύντροφός του Μαρία Σολεδάδ Ρόσσας στο μέρος όπου κρατούταν σε κατ' οίκον περιορισμό, κατηγορούμενη για την ίδια υπόθεση.

Ο θάνατός τους προκάλεσε έντονες αντιδράσεις και βίαιες ενέργειες σε διάφορες πόλεις της Ιταλίας (βλ. : *Αναρχικό Δελτίο Αντιπληροφόρησης και Δράσης, No 1*).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ RAF ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Μια συζήτηση με τους συντρόφους D. και M. από την Κολωνία

Ερ: Ποια είναι η ομάδα που συμμετέχετε, πώς συγκροτήθηκε, ποιοι είναι οι στόχοι της, με ποιους άλλους συναντιέται; Μια παρουσίαση...

M: Η ομάδα μας συγκροτήθηκε το 1989 κατά τη διάρκεια μιας μεγάλης απεργίας πείνας των κρατούμενων της RAF, η οποία δεν είχε σαν αίτημα την απελευθέρωσή τους αλλά διεκδικούσε το δικαίωμα της συνένωσης των πολιτικών κρατούμενων : να είναι όλοι μαζί, σαν ομάδα, στην ίδια φυλακή.

Πρέπει να γνωρίζετε ότι για πολλά χρόνια οι κρατούμενοι της RAF βρίσκονταν υπο ειδικό καθεστώς στις φυλακές, απομονωμένοι όχι μόνο μεταξύ τους αλλά και από τον έξω κόσμο. Για παράδειγμα, δεν μπορούσαν να έχουν επισκεπτήριο από μια ομάδα ανθρώπων, μπορούσε να τους βλέπει μόνο ένα άτομο. Η απομόνωση είναι ένα βασανιστήριο. Έτσι, ο αγώνας που έδιναν ήταν για να μπορέσουν να επιβιώσουν στη φυλακή. Να επιβιώσουν με τη φυσική έννοια και με την έννοια της επιβίωσης της πολιτικής τους ταυτότητας. Η απεργία πείνας του 1989 δεν ήταν η πρώτη. Είχαν προηγηθεί αρκετές άλλες, με τον ίδιο στόχο. Θα εξηγήσω λίγο περισσότερο την κατάσταση στη δεκαετία του '80...

Το 1982, η οργάνωση της RAF έκανε μια πρόταση στο κίνημα της αντίστασης, να αγωνιστούν από κοινού και όχι μόνο στη Γερμανία, αλλά σε όλη τη Δυτική Ευρώπη. Ο αγώνας των πολιτικών κρατούμενων για τη συνένωσή τους ήταν τότε μέρος αυτού του ευρύτερου αγώνα. Για παράδειγμα, στα τέλη του 1984, είχε γίνει πάλι μια απεργία πείνας για τον ίδιο λόγο και υποστηρίχθηκε από έξω με πολλές επιθέσεις ενάντια σε εταιρείες, σε στρατιωτικές βάσεις του NATO και άλλες εγκαταστάσεις-σύμβολα της πολεμικής ανάπτυξης του NATO.

Έγιναν πολλές απεργίες πείνας με τον στόχο της συνένωσης των πολιτικών κρατούμενων, χωρίς ποτέ να τον επιτύχουν συνολικά. Μόνο σε μεμονωμένες περιπτώσεις μικρές ομάδες φυλακισμένων μπόρεσαν να βρεθούν μαζί, αλλά ποτέ όλοι. Το 1989, ο στόχος πάλι δεν επιτεύχθηκε σε πρακτικό επίπεδο, αλλά το αίτημά τους έγινε ευρέως γνωστό, δημοσιοποιήθηκε και συζητήθηκε πολύ, έγινε αποδεκτό κοινωνικά. Ήταν τότε που έγιναν και οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις. Δέκα χιλιάδες άνθρωποι κατέβηκαν στο

δρόμο, υποστηρίζοντας αυτό το αίτημα. Η κυβέρνηση τελικά δεν επέτρεψε τη συνένωση των πολιτικών κρατούμενων, αλλά, όπως είπα και πριν, το ζήτημα έγινε αντικείμενο μιας δημόσιας συζήτησης, πράγμα που έκανε τους κρατούμενους να πάνε ακόμα ένα βήμα πιο μπροστά και να απαιτήσουν την απελευθέρωσή τους.

D: Η απεργία πείνας του '89 ήταν μια πολιτική και όχι μια πρακτική επιτυχία.

M: Η ομάδα μας αυτή τη στιγμή αποτελείται από λίγα άτομα που προέρχονται κυρίως από το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα του '80, ενώ συμμετέχουν και κάποιοι νεότεροι σύντροφοι. Όταν ξεκίνησε, κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας του '89, ήταν περισσότερο μια συνέλευση πολλών ανθρώπων.

D: Αυτό είναι το παρελθόν...

M: Το 1989 συνέβησαν μεγάλες αλλαγές στην παγκόσμια κατάσταση και ειδικά στη Γερμανία. Θα προσπαθήσω λοιπόν να περιγράψω λίγο πώς έχουν τα πράγματα στη δεκαετία του '90.

Το 1992 η RAF δημοσιοποιεί ένα κείμενο με το οποίο ανακοινώνει ότι θα σταματούσε τις επιθέσεις ενάντια στα σύμβολα του συστήματος, ενώ το 1998 αυτοδιαλύεται. Και αυτό σημαίνει κάτι για την κατάσταση των πολιτικών κρατούμενων... Το 1990 η γερμανική αστυνομία και οι μυστικές υπηρεσίες ανακάλυψαν αρκετά πρώην μέλη της RAF που ζούσαν ως εξόριστοι στην Ανατολική Γερμανία από το '80 και που μετά τον εντοπισμό τους συνεργάστηκαν με το κράτος για να εξασφαλίσουν μικρότερες ποινές. Εξαίρεση ήταν μια γυναίκα η οποία δεν συνεργάστηκε. Έτσι, ακολούθησαν νέες δίκες ενάντια στα ήδη φυλακισμένα μέλη της RAF. Στόχος ήταν να καταδικαστούν σε ισόβια όσοι από αυτούς δεν είχαν ακόμα τέτοιες ποινές. Αυτή είναι η κατάσταση...

Εμείς υποστηρίζουμε τους φυλακισμένους της RAF, πρώτον, για να κλείσουμε αυτή την περίοδο αγώνα και δεύτερον, για να ανοίξουμε μια καινούρια, έναν καινούριο αγώνα, να βρούμε νέα στρατηγική και νέες τακτικές, με βάση τις παγκόσμιες αλλαγές. Όχι για να σταματήσει ο αγώνας.

Το κράτος θέλει να μείνουν οι κρατούμενοι της RAF στη φυλακή για όλη τους τη ζωή και για λόγους εκδίκησης και για να δείξει στον καθένα ότι αυτό τον περιμένει αν αγωνιστεί.

Ένας άλλος λόγος που ζητάμε την απελευθέρωση των φυλακισμένων της RAF είναι η επιδείνωση της υγείας τους. Όταν μιλάμε με πρώην κρατούμενους της RAF που έμειναν στη φυλακή για διαστήματα όπως 19 χρόνια, μας λένε ότι εξαιτίας της μακροχρόνιας κράτησης, κάθε επιπλέον χρόνος μετράει επιβαρυντικά στην κατάσταση της υγείας τους πολύ περισσότερο από το πραγματικό διάστημα του ενός έτους.

Πρέπει επίσης να γνωρίζετε ότι οι κρατούμενοι της RAF δεν λένε ότι αυτό που έκαναν ήταν λάθος, δεν μετανιώνουν. Πιθανώς, αν έλεγαν κάτι τέτοιο θα είχαν αποφυλακιστεί νωρίτερα.

Το βασικό λοιπόν ζήτημα της ομάδας μας είναι η απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων της RAF.

D: Η αλληλεγγύη με τους κρατούμενους της RAF βασίζεται στην κοινή μας εμπειρία μέσα στο αντιιμπεριαλιστικό κίνημα του '80, ενάντια στην ιμπεριαλιστική πολιτική και την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Όταν μιλάμε για την απελευθέρωση των κρατούμενων της RAF, προσπαθούμε να συνδέσουμε αυτό το αίτημα με το σημερινό ιμπεριαλιστικό πόλεμο, με τη σημερινή κατάσταση.

Από το 1989 έχουμε υποστηρίξει αγώνες και απεργίες πείνας που έκαναν κρατούμενοι και από άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπως της GRAPO στην Ισπανία, της Action Directe στη Γαλλία και Βάσκοι κρατούμενοι. Τους υποστηρίζουμε και γιατί πιστεύου-

με ότι οι συνθήκες στην Ευρώπη είναι αρκετά παρόμοιες και επειδή συνδέονται οι στόχοι των αγώνων τους. Πιστεύουμε ότι ο διεθνισμός είναι πολύ σημαντικό στοιχείο όσον αφορά το ζήτημα των πολιτικών κρατούμενων. Για παράδειγμα, η αλληλεγγύη που εκφράστηκε σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες για την Irmgard Moeller, κρατούμενη της RAF για 22 χρόνια, έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στην απελευθέρωσή της.

M: Η ομάδα μας συμμετέχει επίσης σε μια συνέλευση ομάδων από όλη τη Γερμανία, για την απελευθέρωση του Mumia Abu-Jamal και ενάντια στη θανατική ποινή.

Ο μεγαλύτερος αριθμός των πολιτικών κρατούμενων στη Γερμανία σήμερα είναι Κούρδοι κρατούμενοι και σε ορισμένες περιπτώσεις που είναι αναγκαίο στηρίζουμε και αυτούς.

Το όνομα της συλλογικότητάς μας είναι «Επιτροπή για την Απελευθέρωση των Πολιτικών Κρατούμενων» και λειτουργεί στην Κολωνία. Παρόμοιες ομάδες υπάρχουν και σε άλλες γερμανικές πόλεις, και προέρχονται επίσης από την ίδια περίοδο αγώνα.

Ερ: Πόσοι και ποιοι είναι σήμερα οι κρατούμενοι της RAF, από ποια περίοδο αγώνα είναι οι καθένας, για ποιες ενέργειες έχουν καταδικαστεί, σε ποιες φυλακές βρίσκονται και σε τι συνθήκες κρατούνται; Ποια είναι η σχέση τους με τις ομάδες αλληλεγγύης και ποια η θέση τους σε σχέση με τις θέσεις της RAF και την απόφασή της; Πώς αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους μετά την αυτοδιάλυση της RAF;

M: Αυτή τη στιγμή οι κρατούμενοι της RAF είναι έξι.

Ο Rolf Clemens Wagner, συνελήφθη το 1979 στην Ελβετία μετά από ληστεία τράπεζας στη Ζυρίχη και καταδικάστηκε σε ισόβια. Ύστερα εκδόθηκε στη Γερμανία, όπου καταδικάστηκε ακόμα δύο φορές σε ισόβια για την απαγωγή του Schleyer. Το 1993, στις δίκες που έγιναν μετά τη συνεργασία μερικών πρώην μελών της RAF, όπως αναφέραμε προηγουμένως, ο Wagner καταδικάστηκε πάλι σε ισόβια για την επίθεση στον στρατηγό του NATO A. Haig.

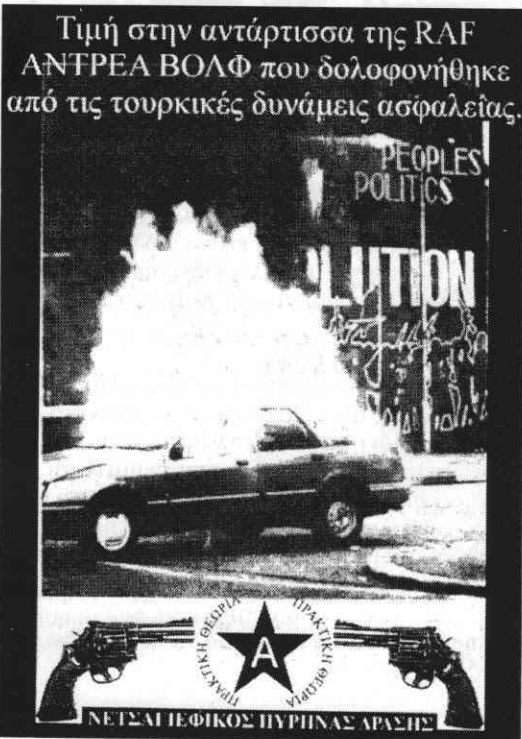
Ο Rolf Heissler ήταν ακτιβιστής σε μια ένοπλη αναρχική ομάδα στις αρχές της δεκαετίας του '70. Συνελήφθη το 1971 αλλά απελευθερώθηκε το 1975 μαζί με άλλους τέσσερις πολιτικούς κρατούμενους, σε ανταλλαγή με έναν Χριστιανοδημοκράτη πολιτικό που είχε απαγάγει το Κίνημα 2 Ιούνη στο Βερολίνο. Συνελήφθη ξανά το 1979, όπου η αστυνομία ακολουθούσε εντολή να εκτελεί μέλη της RAF. Υπήρχαν αρκετές τέτοιες επιχειρήσεις που δεν είχαν σαν στόχο τη σύλληψη των καταζητούμενων της RAF, αλλά την εξόντωσή τους. Μέσα σε κάποιους μήνες εκτελέστηκαν έτσι τρία μέλη της RAF στο δρόμο και σε ένα κρησφύγετο που οι αρχές είχαν εντοπίσει. Τον Rolf Heissler τον πυροβόλησαν κατευθείαν στο κεφάλι και επέζησε, παρόλο που ήταν σοβαρά τραυματισμένος, μόνο χάρη στα γρήγορα αντανακλαστικά του: πρόλαβε και σήκωσε έναν τηλεφωνικό κατάλογο που τον προστάτησε κι έτσι τα τραύματα δεν ήταν θανατηφόρα. Καταδικάστηκε σε ισόβια για πυροβολισμούς στα γερμανο-ολλανδικά σύνορα.

Η Brigitte Mohnhaupt, αγωνίστρια της RAF από το ξεκίνημά της. Εξέτισε την πρώτη της ποινή, 4,5 χρόνια, τη δεκαετία του '70 και τους τελευταίους μήνες αυτής της ποινής στο Stammheim μαζί με τους Baader, Ensslin, Raspe, Moeller και την Ingrid Shubert που βρέθηκε νεκρή στη φυλακή, το Νοέμβριο του 1977. Μετά την απελευθέρωσή της, η Brigitte Mohnhaupt βγήκε πάλι στην παρανομία. Συνελήφθη ξανά το 1978 στη Γιουγκοσλαβία μαζί με την Sieglinde Hofmann και τον Rolf Clemens Wagner, αλλά αφέθηκαν και οι τρεις ελεύθεροι έξι μήνες αργότερα αφού δεν εκδόθηκαν στη Γερμανία. Στα τέλη του 1982, συνελήφθη και καταδικάστηκε σε πολλές φορές ισόβια για όλες τις επιχειρήσεις που έκανε η RAF το 1977 και για την επίθεση που έγινε το 1981 ενάντια στο γενικό στρατηγό του NATO R. Kroesen.

Ο Christian Klar ανήκει σε μια γενιά αγωνιστών που στις αρχές της δεκαετίας του '70 επηρεάστηκε από το φοιτητικό και το μαθητικό κίνημα. Ασχολήθηκε με την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και εμπνεύστηκε από τη διεθνιστική αλληλεγγύη και τα απελευθερωτικά κινήματα. Μπήκε στη RAF το 1976. Συνελήφθη το 1982, δικάστηκε μαζί με την Brigitte Mohnhaupt και καταδικάστηκε σε πολλές φορές ισόβια για όλες τις επιχειρήσεις του '77 και την επίθεση κατά του Kroesen. Το 1992, καταδικάστηκε για άλλη μια φορά σε ισόβια για τη ληστεία της τράπεζας στη Ζυρίχη. Η Adelheid Schulz, που προέρχεται επίσης από την ίδια περίοδο αγώνα με τον Christian Klar και έχει καταδικαστεί σε ισόβια για την υπόθεση Schleyer και για το επεισόδιο στα γερμανο-ολλανδικά σύνορα, δεν έχει αποφυλακιστεί οριστικά, βρίσκεται όμως προσωρινά ελεύθερη μόνο για το διάστημα του ενός χρόνου, ώστε να αποκατασταθεί η υγεία της. Μη νομίζετε όμως ότι το κράτος επέτρεψε κάτι τέτοιο, έστω και για τόσο λίγο καιρό, χωρίς να χρειαστεί ολόκληρος αγώνας.

Η Eva Haule, αγωνίστρια της δεκαετίας του '80 στο κίνημα ενάντια στο NATO και στο κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους. Μπαίνοντας στη RAF επιδίωξε την πραγματοποίηση της στρατηγικής του μετώπου και προώθησε την ανάπτυξη του κοινού αγώνα της RAF και της γαλλικής Action Directe. Συνελήφθη το 1986 και καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 15 χρόνων για συμμετοχή στη RAF. Το 1991, δικάστηκε για την επίθεση που έκαναν από κοινού η RAF και η AD στην αεροπορική βάση Rhein-Main της Φρανκφούρτης και καταδικάστηκε σε ισόβια.

Τελευταία συνελήφθη η Birgit Hogefeld, το 1993. Μέσα στο κίνημα υπήρχε ένας χαφιάς που είχε μιλήσει με μέλη της RAF και που οδήγησε την αστυνομία στον εντοπισμό τους. Στην επιχείρηση που ακολούθησε, η Birgit Hogefeld συνελήφθη, ενώ ο Wolfgang Grams εκτελέστηκε από μέλη της ειδικής αστυνομίας -την ίδια μονάδα που είχε σταλεί στο Μογκαντίσου- που τον πυροβόλησαν εξ' επαφής όσο βρισκόταν πεσμένος στο έδαφος, σοβαρά τραυματισμένος και αφοπλισμένος μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών σε σιδηροδρομικό σταθμό. Ύστερα από αυτό η κυβέρνηση και η αστυνομία είπαν ότι αυτοκτόνησε και εγκληματοποίησαν όλους όσοι είπαν ότι ήταν δολφονία. Ήταν το ίδιο με το 1977 που δολοφόνησαν τα τέσσερα μέλη της RAF στο Stammheim και μετά είπαν ότι αυτοκτόνησαν.

Ερ: Τι εννοείς εγκληματοποίηση;

Μ: Υπάρχει ένας ειδικός νόμος, σύμφωνα με τον οποίο αν λες κάτι ενάντια στο κράτος, αν δυσφημείς το κράτος, διώκεσαι. Για παράδειγμα, υπάρχει ένα δελτίο που εκδίδεται από συγγενείς, φίλους και συντρόφους των κρατούμενων της RAF. Όταν έγραψαν σ' ένα άρθρο ότι ήταν δολοφονία, οι συντάκτες πέρασαν από δίκη με βάση αυτό τον ειδικό νόμο. Το ίδιο πράγμα έχει συμβεί πολλές φορές μ' αυτό το δελτίο.

Όσον αφορά τις συνθήκες κράτησής τους...

Δεν ισχύει το ίδιο καθεστώς απομόνωσης που υπήρχε τα προηγούμενα χρόνια. Μπορούν να συνομιλούν με τους άλλους φυλακισμένους. Αλλά, για παράδειγμα, ο Christian Klar ήθελε να σπουδάσει μαθηματικά κι αυτό δεν του επιτράπηκε. Επίσης δεν επιτρέπεται να δώσουν συνέντευξη σε εφημερίδες, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων.

Δ: Είναι όλοι σε διαφορετικές φυλακές και επικοινωνούν μόνο με γράμματα. Τώρα μπορούν να συμμετέχουν σε κάποιες από τις δραστηριότητες της φυλακής, ενώ παλιότερα κάτι τέτοιο απαγορευόταν. Και σήμερα φυσικά υπάρχουν περιορισμοί.

Σε προηγούμενες εποχές, όσοι πήγαιναν στο επισκεπτήριο έπρεπε να υποστούν τον έλεγχο της ειδικής αστυνομίας. Αυτό κανονικά δεν ισχύει σήμερα, αλλά πριν λίγες εβδομάδες, όταν κάποιος πήγε να επισκεφθεί τον Christian Klar βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στην ειδική αστυνομία, την πολιτική αστυνομία, και έπρεπε να υποστεί έλεγχο.

Ένα άλλο παράδειγμα: Ο Rolf Clemens Wagner μπορεί να έχει κανονικό επισκεπτήριο, όπως όλοι οι άλλοι κρατούμενοι, το πρωί και για αρκετές ώρες, σε μια μεγάλη αίθουσα. Ο Rolf Heissler όμως, που βρίσκεται σε μια άλλη φυλακή, μπορεί να έχει επισκεπτήριο μόνο για μια ώρα. Παλιότερα στους χώρους του επισκεπτηρίου υπήρχε διαχωριστικό τζάμι, τώρα απ' όσο ξέρω δεν υπάρχει. Παλιότερα επίσης ελεγχόταν η επικοινωνία και η αλληλογραφία, τα βιβλία και οι μπροσούρες που στέλνονταν στους κρατούμενους, ενώ πάρα πολύ συχνά δεν έφταναν ποτέ στα χέρια τους. Τώρα αυτή η κατάσταση έχει αλλάξει. Όχι ότι το υλικό δεν ελέγχεται, απλά φτάνει στον προορισμό του. Το βασικό όμως πρόβλημα σήμερα είναι η υγεία των κρατούμενων. Πρέπει να θυμόμαστε ότι μιλάμε για κρατούμενους που οι περισσότεροι έχουν μείνει περίπου 20 χρόνια στη φυλακή και κάτω από ειδικές συνθήκες. Η ιατρική περίθαλψη γενικά είναι πολύ άσχημη στις φυλακές. Η τακτική της απομόνωσης στόχευε στην καταστροφή της προσωπικότητας, της ταυτότητας των πολιτικών κρατούμενων και στην καταστροφή της υγείας τους. Αυτή τη στιγμή πρέπει να δίνουν μάχη για κάθε φάρμακο και κάθε ιατρική εξέταση που ζητούν. Ειδικά αν θέλουν να δουν κάποιον γιατρό που εμπιστεύονται και όχι τον γιατρό της φυλακής. Αν θέλουν να πάνε σε ένα κανονικό νοσοκομείο, χρειάζεται ολόκληρος αγώνας και χρειάζεται να υπάρχει αλληλεγγύη από έξω για να πετύχουν αυτό που ζητούν. Οι αρχές της φυλακής αφήνουν απλά το χρόνο να περνά. Και ο χρόνος που περνά είναι εις βάρος των κρατούμενων.

Μ: Ξέχασα επίσης να πω ότι εκτός από τις τόσες καταδίκες σε ισόβια, υπάρχει και μια άλλη νομική διαδικασία, όπου ένα δικαστήριο ορίζει ποιο θα είναι το χρονικό διάστημα μετά το οποίο ο κρατούμενος μπορεί να ζητήσει την αποφυλάκισή του. Για την ποινή των ισόβιων συνήθως αυτό γίνεται μετά από 15 χρόνια. Για την περίπτωση του Christian Klar όμως, το δικαστήριο εξέδωσε πρόσφατα μια απόφαση που λέει ότι η αποφυλάκισή του μπορεί να εξεταστεί μόνο αφού συμπληρώσει 27 χρόνια κράτησης!

Δική μου εκτίμηση είναι ότι η κυβέρνηση εκδικείται ιδιαίτερα όσους θεωρεί υπεύθυνους για τις επιχειρήσεις του 1977, γιατί ήταν οι σκληρότερες επιθέσεις ενάντια στο Κράτος και το Κεφάλαιο.

Σχετικά με τις θέσεις των κρατούμενων της RAF δεν είναι εύκολο να απαντήσω γιατί υπάρχουν διαφορές...

μόνο από την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων, ότι δεν μπορεί να συνδέεται μόνο με αυτό το αίτημα και ότι αντίθετα είναι μια ευρύτερη επιλογή.

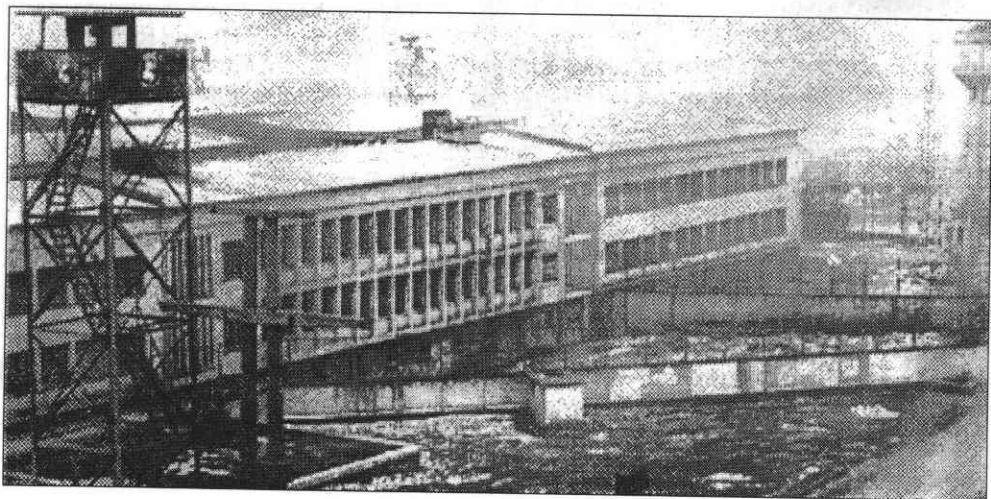
D : Στην αρχή της δεκαετίας του '90, η RAF πρότεινε να υπάρξει μια διαδικασία συζήτησης μέσα στο κίνημα για το πώς θα αναπτυχθεί ο αγώνας με άλλα μέσα. Είπε ότι ο ένοπλος αγώνας δεν ήταν μια παραγωγικός και ότι έπρεπε να βρεθούν κι άλλοι τρόποι. Η πρόταση αυτή δεν ήταν αποκλειστικά για το ζήτημα των πολιτικών κρατούμενων. Ποτέ όμως δεν ξεκαθάρισε συγκεκριμένα το περιεχόμενο αυτής της συζήτησης ή τους τρόπους με τους οποίους έπρεπε να γίνει ο αγώνας και ποτέ δεν υλοποιήθηκε κάτι τέτοιο.

M: Μίλησαν επίσης πολύ για λάθη του παρελθόντος στον αγώνα της RAF. Οι κρατούμενοι απαντώντας δεν συμφώνησαν μ' αυτό, πιστεύοντας ότι τελικά η RAF (εν. έξω από τις φυλακές) κατέληξε να κριτικάρει τα πάντα.

D: Οι κρατούμενοι της RAF δεν υποστηρίζουν ότι αντικειμενικά έχει αλλάξει τόσο η κατάσταση, ώστε να αλλάξει και ο τρόπος πάλης και να σταματήσει ο ένοπλος αγώνας. Λένε ότι η κοινωνική κατάσταση είναι η ίδια και ακόμα χειρότερη, ότι η κοινωνία στρατιωτικοποιείται και η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση προχωράει· ότι δεν είναι αντικειμενικοί οι λόγοι που υπαγορεύουν να σταματήσεις να παλεύεις με τον τρόπο που παλεύεις, αλλά λόγοι που αφορούν την εσωτερική διαδικασία της RAF. Έτσι, διαφωνούσαν με τις θέσεις που εξέφρασε η RAF και σ' αυτές άσκησαν κριτική, όχι στην απόφασή της να σταματήσει τον ένοπλο αγώνα. Και οι ίδιοι οι κρατούμενοι πίστευαν ότι είναι καιρός να σταματήσει η RAF και να σκεφτούν μια νέα στρατηγική σε σχέση με τις αλλαγές, τόσο σε παγκόσμιο επίπεδο όσο και στο εσωτερικό της γερμανικής κοινωνίας.

M: Οι κρατούμενοι είπαν για τα μέλη της RAF έξω ότι έγιναν ιδεαλιστές.

D: Είχαν ασκήσει επίσης κριτική στην ενέργεια της ανατίναξης των φυλακών του Weiterstadt που έκανε η RAF το 1993, γιατί και πάλι συνέδεε το ζήτημα της συνέχισης του ένοπλου αγώνα με το ζήτημα της απελευθέρωσης των πολιτικών κρατούμενων. Κριτική άσκησαν και σε άλλες ενέργειες της RAF, όπως ήταν η επίθεση ενάντια στον τραπεζίτη Άλφρεντ Χερχάουζεν και ενάντια στον Detlef Rohwedder, διευθυντή ενός ινστιτούτου οικονομικού ανοίγματος προς τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, με τη λογική ότι αυτές οι ενέργειες δεν εντάσσονταν σε κάποια στρατηγική που να αφορά μια ανάλυση για τη γερμανική κοινωνία.

Ερ: Αυτή η κριτική γινόταν δημόσια;

Μ: Μέχρι το 1992 όχι, η συζήτηση ανάμεσα στους φυλακισμένους της RAF και την οργάνωση της RAF έξω δεν γινόταν ανοιχτά. Από το 1992 όμως που δημοσιεύτηκε το κείμενο της RAF και μετά, η συζήτηση και η κριτική γίνεται ανοιχτά, δημόσια.

Υπήρξε μια σύγκρουση ανάμεσα σε μια μικρή ομάδα κρατούμενων, η οποία συμφωνούσε με τις θέσεις που εξέφραζε η οργάνωση έξω, και στο μεγαλύτερο μέρος των κρατούμενων που ήταν αντίθετοι με αυτές τις θέσεις. Έτσι έσπασε η συλλογικότητα των φυλακισμένων της RAF.

D: Το πρόβλημα ήταν το ζήτημα των διαπραγματεύσεων με μέλη του κατεστημένου και των μυστικών υπηρεσιών για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων.

Ερ: Ποιοι έκαναν τις διαπραγματεύσεις;

Μ: Η μικρή ομάδα των κρατούμενων που αναφέραμε προηγουμένως και που συμφωνούσε με τις θέσεις της RAF (εν. έξω από τις φυλακές). Ήθελαν να κάνουν διαπραγματεύσεις και είχαν έρθει σε επαφή με τον διευθυντή της Mercedes Benz, για να επικρατήσει κοινωνική ειρήνη σε σχέση με τον ένοπλο αγώνα και σαν αντάλλαγμα να απελευθερωθούν οι κρατούμενοι της RAF.

-Το να επικρατήσει όμως κοινωνική ειρήνη δεν είναι κάτι που εξαρτάται μόνο από τη RAF...

Κι αυτό γιατί υπήρχε η αντίληψη ότι το Κεφάλαιο είναι αυτό που κυρίως ενδιαφέρεται να σταματήσει ο ένοπλος αγώνας και οι επιθέσεις ενάντια στους στόχους του. Αυτό βέβαια το έκαναν χωρίς να το γνωρίζουν οι υπόλοιποι κρατούμενοι της RAF και σκόπημα δεν το γνώριζαν γιατί δεν θα συμφωνούσαν καθόλου.

D: Η συγκεκριμένη εξέλιξη ήταν πολύ αρνητική γιατί διέλυσε τη συλλογικότητα των κρατούμενων και ο αγώνας βρέθηκε σε χειρότερη θέση. Η δομή της συλλογικότητας υπήρξε πάντα η βάση των κρατούμενων της RAF στον αγώνα τους για να ζήσουν, τόσο με την πολιτική όσο και με τη φυσική έννοια.

Μ: Ήταν αναγκαίο πάντως να γίνει αυτή η ρήξη και ο διαχωρισμός με τη μικρή ομάδα των κρατούμενων και την οργάνωση της RAF. Γιατί ήταν λάθος η κατεύθυνση που ακολουθούσαν.

D: Η Birgit Hogefeld κράτησε μια διαφορετική στάση, καθώς ανήκει στην περίοδο της RAF στην οποία οι άλλοι κρατούμενοι ασκούν κριτική.

Μ: Εμείς παλεύουμε για την απελευθέρωση και των έξι κρατούμενων της RAF, αλλά είμαστε αντίθετοι με την πολιτική τοποθέτηση της Birgit Hogefeld και έτσι δεν υπάρχει επικοινωνία ανάμεσά μας σε πολιτικό επίπεδο.

Ερ: Ποιο είναι το νομικό καθεστώς για τους φυλακισμένους γενικά και πώς εφαρμόζεται για τους κρατούμενους της RAF;

D: Οι κρατούμενοι γενικά μπορούν να αποφυλακιστούν αφού εκτίσουν τα 2/3 της ποινής τους. Οι κρατούμενοι που είναι καταδικασμένοι σε ισόβια συνήθως αποφυλακίζονται ύστερα από 15 χρόνια. Οι αρχές των φυλακών και οι δικαστικές αρχές αποφασίζουν αν υπάρχουν οι όροι για την αποφυλάκιση, ανάλογα με τη συμπεριφορά του κρατούμενου και το πώς προβλέπουν το μέλλον του, αν θα ενσωματωθεί κοινωνικά κ.λπ.

Εδώ και μερικά χρόνια υπάρχει ένας καινούριος νόμος, σύμφωνα με τον οποίο οι δικαστές αποφασίζουν για την «βαρύτητα» της ενοχής του κατηγορούμενου και προσδιορίζουν έναν ελάχιστο χρόνο κράτησης.

Ερ: Οι κρατούμενοι της RAF όμως δεν διώκονται με βάση τους συμβατικούς νόμους αλλά με ειδικό αντιτρομοκρατικό νόμο. Πώς λειτουργεί αυτός;

Μ: Ναι, υπάρχει ειδικός νόμος. Αυτό σημαίνει ειδικές συνθήκες στη φυλακή, ειδικό δικαστήριο, σημαίνει ότι υπάρχει ειδικό καθεστώς στα πάντα.

Δ: Στις δίκες ενάντια σε μέλη της RAF δεν είχε σημασία το αν υπήρχαν ή όχι αποδείξεις για τις ενέργειες για τις οποίες κατηγορούνταν. Στόχος του κράτους ήταν να τους καταδικάσει, εφόσον ήταν μέλη της RAF, για συγκεκριμένες ενέργειες που έπρεπε οπωσδήποτε να αποδοθούν σε κάποιον. Υπάρχουν δηλαδή άτομα που έχουν καταδικαστεί για ενέργειες χωρίς να υπάρχουν καθόλου αποδείξεις εναντίον τους.

Ερ: Μια ευρύτερη εικόνα του αντιτρομοκρατικού οπλοστασίου που διαθέτει το κράτος για την αντιμετώπιση των αγωνιστών της RAF;

Μ: Δεν στρέφεται μόνο ενάντια σε αγωνιστές του ένοπλου. Ο αντιτρομοκρατικός νόμος αφορά τη σύσταση «τρομοκρατικής οργάνωσης». Οπότε λένε ότι η RAF είναι μια τρομοκρατική οργάνωση και με βάση αυτό το νόμο μπορείς να καταδικαστείς σε ποινή μέχρι και 10 χρόνων φυλάκισης απλά ως μέλος αυτής της οργάνωσης, χωρίς κατηγορίες για συγκεκριμένες ενέργειες. Καταδικάζεσαι για συμμετοχή σε τρομοκρατική ομάδα. Αυτό σημαίνει ότι περνάς από ειδικό δικαστήριο και βρίσκεσαι σε ειδικές συνθήκες κράτησης.

Δ: Τη δεκαετία του '80 υπήρχε ένα πρόγραμμα 40 σημείων που καθόριζε επακριβώς το καθεστώς για τους πολιτικούς κρατούμενους: τους όρους της επικοινωνίας τους με τους έξω, πόση ώρα θα έμεναν μέσα στο κελί, πόση ώρα θα βρίσκονταν έξω από το κελί, το ποιές υπηρεσίες θα έλεγχαν τα επισκεπτήρια, το αν θα υπήρχε διαχωριστικό τζάμι στους χώρους του επισκεπτηρίου, ποιά και πόσα βιβλία θα μπορούσαν να έχουν στο κελί...

Υπάρχει ένα σύνολο σημείων και διατάξεων σε αυτόν τον ειδικό νόμο και είναι αρκετά πολύπλοκος.

Ερ: Εδώ στην Ελλάδα δεν υπάρχει αντιτρομοκρατικός νόμος, αλλά θα υπάρξει. Μας ενδιαφέρει λοιπόν η φιλοσοφία ενός αντιτρομοκρατικού νόμου. Η ειδική αντιμετώπιση που είχαν οι αγωνιστές της RAF από το κράτος θα είναι στο μέλλον μια πιθανή αντιμετώπιση που θα έχουν κάποιοι και στην Ελλάδα.

Αρα το ζήτημα δεν είναι οι λεπτομέρειες του γερμανικού αντιτρομοκρατικού νόμου, αλλά η φιλοσοφία και η στρατηγική με την οποία το γερμανικό κράτος, αντιμετωπίζει τους αγωνιστές της RAF (...)

Δ: Το επίκεντρο αυτού του νόμου είναι να νομιμοποιήσει, να δώσει νομική βάση, σε όλες τις έρευνες που διεξάγονται ενάντια σε αγωνιστές της ριζοσπαστικής αριστεράς. Στοχεύει επίσης και προσφέρει τις δυνατότητες στο να διακοπεί κάθε επαφή ανάμεσα στους συντρόφους που είναι στη φυλακή και στους αγωνιστές που είναι έξω. Είναι ένα μέσο για να νομιμοποιηθεί το βασανιστήριο της απομόνωσης και να διακοπεί η πολιτική επικοινωνία των φυλακισμένων με όσους είναι έξω.

Μ: Ο νόμος δεν αφορά μόνο τη σύσταση «τρομοκρατικής οργάνωσης», αλλά υπάρχει και ο χαρακτηρισμός της «εγκληματικής οργάνωσης». Επίσης, δεν αφορά μόνο τον έ-

νοπλο αγώνα της RAF αλλά και τους Επαναστατικούς Πυρήνες, τη Rote Zora και τμήματα του αντιπυρηνικού κινήματος. Είναι και ένας τρόπος του κράτους να κατασκευάζει οργανώσεις για να εγκληματοποιεί αγωνιστές ως μέλη τους.

D: Για παράδειγμα, τα τελευταία χρόνια παρουσίασαν μια τρομοκρατική οργάνωση στο εσωτερικό του ΡΚΚ και με βάση αυτή την προπαγάνδα διώκονταν τα μέλη του ΡΚΚ.

(...)

Ερ: Ποια είναι η κατάσταση του κινήματος στη Γερμανία σήμερα και όσον αφορά το ζήτημα των πολιτικών κρατούμενων αλλά και γενικότερα;

M: Η συμπαράσταση προς τους πολιτικούς κρατούμενους, και ειδικά στους κρατούμενους της RAF, σήμερα είναι μικρή. Προσπαθούμε να προσεγγίσουμε διάφορα κομμάτια της κοινωνίας για να υποστηρίξουν τους πολιτικούς κρατούμενους. Προσπαθούμε επίσης να ανοίξουμε συζητήσεις μέσα στο αριστερό κίνημα, ώστε να πάρουν θέση για αυτό το ζήτημα.

Στη Γερμανία σήμερα υπάρχει ένα κίνημα συμπαράστασης στους μετανάστες, ένα αντιρατσιστικό κίνημα. Υπάρχουν αντιφασιστικές ομάδες, το αντιπυρηνικό κίνημα, αλλά υπάρχει έλλειψη στρατηγικής και τακτικών. Είναι περισσότερο ομάδες και όχι κίνημα.

D: Είναι αναγκαίο να ξαναχτίσουμε ένα αντιϊμπεριαλιστικό και αντιμιλιταριστικό κίνημα, πράγμα που αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει. Υπάρχουν μόνο άτομα που προέρχονται από το αντιϊμπεριαλιστικό κίνημα του '80.

M: Υπάρχει και ο αγώνας του ριζοσπαστικού κινήματος, το οποίο είναι επίσης μικρό.

Ερ: Σε ποια μέτωπα διεξάγεται ο αγώνας του ριζοσπαστικού κινήματος στη Γερμανία;

M: Όπως είπα και πριν, υπήρχε ένα μεγάλο αυτόνομο αντιϊμπεριαλιστικό κίνημα το '80, από το οποίο σήμερα έχουν μείνει μόνο οι άνθρωποι, όχι το κίνημα. Είναι αυτοί οι άνθρωποι που σήμερα δρουν μέσα σε αντιρατσιστικές ομάδες ή αντιφασιστικές ή αντιπυρηνικές ομάδες.

D: Υπάρχουν και κάποιοι που συνεργάζονται με επαναστατικές ομάδες από άλλες χώρες. Υπάρχουν επίσης αγωνιστές που ψάχνουν να βρουν εδαφος, που αναζητούν πολιτικά σημεία για να δράσουν, όπως ήταν η Ευρωσυνδιάσκεψη που έγινε στην Κολωνία ή η συνάντηση των G8. Που αναζητούν μέσα σε τέτοια γεγονότα μια πολιτική αντιπαράθεση με τη Νέα Παγκόσμια Τάξη.

Ερ: Ποια είναι η διάσταση της αποστασιοποίησης του κινήματος από το ζήτημα των πολιτικών κρατούμενων; Ποιο είναι το περιεχόμενο αυτού του κενού στο ζήτημα της αλληλεγγύης;

M: Πιστεύω ότι ένας λόγος είναι ότι υπήρχαν προβλήματα και διαφορές του κινήματος με την πολιτική που ακολουθούσε η RAF. Υπάρχει έλλειψη σχέσης.

D: Νομίζω ότι υπάρχει η βάση της αλληλεγγύης που συνδέει τους κρατούμενους με τον αγώνα σήμερα. Αλλά πολλοί δεν μπορούν να δουν αυτή τη σύνδεση, αυτή τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στους πολιτικούς κρατούμενους, την πολιτική ταυτότητα των κρατούμενων από τη μια μεριά, και την καθημερινή πολιτική δράση που έχουν μέσα στις ομάδες τους από την άλλη.

M: Γι' αυτό είναι σημαντικό για μας να μιλάμε, κυρίως με νεότερους συντρόφους, για την ιστορία και τους αγώνες της RAF, για να μπορέσουν να συνειδητοποιήσουν ότι έχουν τους ίδιους στόχους. Κατά τη γνώμη μου ένα άλλο βασικό σημείο (της αποστασιοποίησης) είναι ότι πολλοί άνθρωποι, όχι ότι φοβούνται, αλλά μάλλον θεωρούν αδύνατο το να επιχειρήσουν και να καταφέρουν το στόχο της απελευθέρωσης των πολιτικών κρατούμενων, γιατί το κράτος είναι τόσο ισχυρό... Είναι επίσης πρόβλημα και το ότι η οργάνωση της RAF δεν υπάρχει πια...

D: Τα τελευταία χρόνια απελευθερώθηκαν αρκετοί κρατούμενοι της RAF. Αλλά για μας το ζήτημα είναι να απελευθερωθούν όλοι. Το κράτος προσπαθεί έτσι να αποπολιτικοποιήσει την κατάσταση.

M: Είναι και η έλλειψη πληροφόρησης. Συχνά, κάποιοι ρωτούν: «Τί, υπάρχουν ακόμη κρατούμενοι της RAF;»

Ερ: Η RAF αυτοδιαλύθηκε. Τους έπιασαν όμως όλους; Από τη στιγμή που αυτοδιαλύθηκε και σταμάτησε ο όνοπλος αγώνας της RAF, το κράτος σταμάτησε να κυνηγάει αυτούς που δεν έπιασε; Δηλαδή αυτοί οι έξι θα παραμείνουν τόσοι; (...) Το κράτος θα σταματήσει να καταδιώκει τα μέλη της RAF, τόσο αυτούς που αποφυλακίστηκαν και αυτούς που βρίσκονται στη φυλακή όσο και αυτούς που δεν συνελήφθησαν ποτέ; Δεδομένου μάλιστα ότι στη RAF δεν εμφανίστηκε το φαινόμενο της Ιταλίας, οι μετανοημένοι.

Οι πρώην κρατούμενοι της RAF όταν αποφυλακίζονται εξακολουθούν με κάποιο τρόπο να συμμετέχουν στο κίνημα, είναι αλληλέγγυοι στους συντρόφους τους που συνεχίζουν να βρίσκονται στη φυλακή, αναζητούν μια θέση αγώνα στις τωρινές συνθήκες;

Ένα τρίτο σημείο είναι πως κατά καιρούς γράφεται στις εφημερίδες, σαν επίσημη θέση, σαν ιστορικά αποδεδειγμένη θέση πλέον, ότι οι αγωνιστές της RAF στις φυλακές του Stammheim δεν δολοφονήθηκαν αλλά αυτοκτόνησαν. Το κράτος υποστήριζε από την αρχή ότι ήταν αυτοκτονία, αλλά τώρα γράφεται ότι αυτή η εκδοχή υποστηρίζεται πια και από ανθρώπους του κινήματος. Οι εφημερίδες γράφουν ότι και οι ίδιοι οι σύντροφοί τους "αποκαλύπτουν" τώρα ότι ήταν αυτοκτονία. Τι συμβαίνει τελικά και τι λέει γι' αυτό η Irmgard Moeller, που είναι και η μόνη που επέζησε από εκείνη τη φονική νύχτα στο Stammheim;

D: Καταρχήν, το κράτος δεν ξέρει ποια είναι τα μέλη της RAF. Καταζητούνται αρκετά άτομα για συμμετοχή στη RAF, αλλά τα τελευταία χρόνια έχει γίνει ξεκάθαρο ό-

τι στην πραγματικότητα δεν ήταν ποτέ στη RAF. Κάποιοι απ' αυτούς ήταν αυτοεξόριστοι, για παράδειγμα στο Λίβανο ή σε άλλες χώρες, και τώρα που επιστρέφουν γίνεται ξεκάθαρο ότι δεν ήταν ποτέ μέλη της RAF, αν και οι φωτογραφίες τους βρίσκονταν στις αφίσες με τους καταζητούμενους.

Μ: Υπάρχουν ακόμα πολλές ενέργειες για τις οποίες δεν έχει καταδικαστεί κανένας και το κράτος και η αστυνομία αναζητούν μέλη της RAF, ακόμα και αν δεν ξέρουν ποια πρόσωπα ψάχνουν. Το κράτος θέλει να είναι ο νικητής στη μάχη με τη RAF, χρειάζεται αυτή τη νίκη, οπότε είναι αναγκαίο να υπάρξουν καταδίκες για κάθε ενέργεια της RAF που έχει γίνει. Λένε ότι τώρα, με τη νέα τεχνολογία, διαθέτουν μεθόδους με τις οποίες μπορούν να βρουν σε ποιόν ανήκει το κάθε αποτύπωμα. Ή έχουν μια τρίχα από μια ενέργεια που συνέβη πριν 10 χρόνια και τώρα λένε ότι έχουν την τεχνολογία να την αναλύσουν και να βρουν σε ποιόν ανήκει.

Για το δεύτερο μέρος της ερώτησης...

Όπως είπαμε και προηγουμένως υπήρξε ένας διαχωρισμός ανάμεσα στους φυλακισμένους. Οι λίγοι κρατούμενοι που είπαν ότι ήταν αυτοκτονία είναι οι ίδιοι που ήθελαν και τις διαπραγματεύσεις με το κράτος. Οι υπόλοιποι πρώην πολιτικοί κρατούμενοι συμμετέχουν στο κίνημα για την απελευθέρωση των φυλακισμένων και ειδικά η Irmgard Moeller έγραψε ένα βιβλίο, στο οποίο μιλάει και για εκείνη τη νύχτα στο Stammheim και επαναλαμβάνει ότι ούτε εκείνη ούτε κανένας άλλος ήθελε να αυτοκτονήσει.

Δ: Πολλοί πρώην κρατούμενοι αγωνίζονται για την απελευθέρωση των συντρόφων τους, κάποιοι όμως δεν έχουν πια τη δυνατότητα να παλέψουν εξαιτίας της άσχημης κατάστασης της υγείας τους.

Ερ: Ποιο είναι το πολιτικό-κοινωνικό πλαίσιο της ομάδας σας; Ασχολείστε μόνο με το ζήτημα της αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους;

M: Όπως είπα, προερχόμαστε από μια συγκεκριμένη περίοδο αγώνα, όπου υπήρχε ένα επαναστατικό κίνημα. Σήμερα όμως δεν υπάρχει αυτό, υπάρχει ένας κατακερματισμός. Έτσι, βλέπουμε την αναγκαιότητα να ξαναχτίσουμε ένα νέο επαναστατικό κίνημα, αλλά δεν έχουμε πετύχει αυτό το στόχο μέχρι τώρα. Οπότε αυτό που κάνουμε είναι να υπερασπιζόμαστε την ιστορία μας και ταυτόχρονα ελπίζουμε ότι σύντομα θα γίνουμε πιο επιθετικοί. Αλλά πρέπει να δούμε με ποιούς μπορούμε να συζητήσουμε και να αγωνιστούμε.

D: Αγωνιζόμαστε για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων στα πλαίσια μιας αντιϊμπεριαλιστικής και διεθνιστικής θέσης και εκτός από αυτό συμμετέχουμε σε ευρύτερες κινητοποιήσεις του αυτόνομου χώρου.

M: Μέλη της ομάδας μας συμμετέχουν και σε άλλες ομάδες, για παράδειγμα στο γυναικείο κίνημα.

D: Ή σε μια επιτροπή αλληλεγγύης στο Κούρδικο κίνημα και ενάντια στη συμμετοχή του γερμανικού κράτους στον πόλεμο στο Κουρδιστάν.

Ερ: Το πολιτικό πλαίσιο είναι αναρχικό ή μαρξιστικό-λενινιστικό;

M: Ούτε το ένα ούτε το άλλο.

D: Δεν σκεφτόμαστε μ' αυτούς τους όρους.

M: Θέλουμε τη ριζοσπαστική αλλαγή της κοινωνίας.

D: Σημαντικό για μας είναι ο αντιϊμπεριαλισμός, ο διεθνισμός, ο αντισεξισμός και το να μην υπάρχει ιεραρχική δομή στο κίνημα.

(...)

Ερ: Υπάρχουν άλλοι πολιτικοί κρατούμενοι σήμερα στη Γερμανία εκτός από τους έξι της RAF; Υπάρχουν ένοπλες ομάδες που δρουν ακόμα;

M: Οι περισσότεροι πολιτικοί κρατούμενοι είναι Κούρδοι. Αυτή τη στιγμή βρίσκονται στη φυλακή περίπου 200 Κούρδοι πολιτικοί κρατούμενοι. Κατά καιρούς φυλακίζονται αρνητές στράτευσης, όσοι αρνούνται και τη στρατιωτική και την κοινωνική θητεία. Τώρα βρίσκεται στη φυλακή μια κοπέλα με την κατηγορία ότι, σε μια διαδήλωση της Πρωτομαγιάς στο Βερολίνο, έβαλε να ακουστεί η κασέτα ενός συγκροτήματος, των Slime, που περιείχε ένα τραγούδι το οποίο στους στίχους του λέει «Πρέπει να πεθάνει η Γερμανία για να ζήσουμε εμείς!» Είναι στη φυλακή γι' αυτό το λόγο.

D: Κατά καιρούς φυλακίζονται αντιφασίστες ή σύντροφοι που συλλαμβάνονται σε πορείες, αλλά για μικρά χρονικά διαστήματα, για κάποιες εβδομάδες ή κάποιους μήνες.

M: Σχετικά με τον ένοπλο αγώνα, από καιρό σε καιρό γίνονται δυναμικές ενέργειες, ενάντια σε φασιστικές οργανώσεις, για παράδειγμα, ή όπως μια επίθεση που έγινε πριν δύο χρόνια ενάντια σε μια φυλακή για μετανάστες.

D: Κατά τη διάρκεια του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία έπεσαν πυροβολισμοί στο γραφείο του Κόμματος των Πράσινων στο Αμβούργο. Αλλά δεν υπάρχει ένοπλη οργάνωση.

Ερ: Είπατε πριν ότι υπάρχουν αγωνιστές που συνεργάζονται με επαναστατικές ομάδες από άλλες χώρες...

D: Είναι περισσότερο αλληλεγγύη. Κάποιοι δουλεύουν με το ΡΚΚ. Υπάρχουν επαφές με το κίνημα *Turak Amaru* στο Περού...

M: Κυρίως αυτό συμβαίνει όταν υπάρχει πρακτική ανάγκη να υποστηριχθούν κάποιοι άνθρωποι. Για παράδειγμα, όταν το ΜΡΤΑ κατέλαβε τη γαπωνέζικη πρεσβεία στο Περού, ήμασταν αλληλέγγυοι και κάναμε πορείες μπροστά στην πρεσβεία του Περού στη Γερμανία.

D: Είναι και μικρές πάντα ομάδες που προέρχονται από το αντιϊμπεριαλιστικό / διεθνιστικό κίνημα και που ασχολούνται με την αριστερή πτέρυγα του παλαιστινιακού κινήματος ή με το ιρλανδικό κίνημα. Δεν έχουμε όμως επαφή με όλες αυτές τις ομάδες...

(...)

M: Δεν μας αρέσουν οι ιδεολογίες. Δεν μου αρέσουν οι ιδεολογικές συζητήσεις για το αν είμαι αναρχική ή κομμουνίστρια, για μας δεν είναι τόσο σημαντικό. Πρέπει να ξέρουμε ενάντια σε ποιούς παλεύουμε, να βρούμε μια στρατηγική και να έχουμε ξεκάθαρους στόχους και ποιότητα στον αγώνα ενάντια στην καταπίεση και τη βία τους.

D: Πρέπει επίσης να έχουμε συλλογικές δομές στον τρόπο που παλεύουμε.

Στη Γερμανία δεν ξέρουμε ούτε αναρχικές ούτε μαρξιστικές-λενινιστικές ομάδες που να έχουν αυτή τη στιγμή επαναστατική δράση.

[...]

Σημειώσεις:

α) Η Andrea Wolf (Ronahi), αντάρτισσα της RAF στη Γερμανία, πολέμησε από τα μέσα της δεκαετίας του '90 στις γραμμές του ΥΑJK (Στρατός των Ελευθέρων Γυναικών του Κουρδιστάν). Στις 24 Οκτώβρη του '98 η Andrea αιχμαλωτίστηκε κατά τη διάρκεια μιας μάχης ανάμεσα στο Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό του Κουρδιστάν (ARGK) και τον τούρκικο στρατό στην επαρχία Van του Βόρειου Κουρδιστάν και αργότερα δολοφονήθηκε. «Στα χρόνια που έζησε στο Κουρδιστάν, δεν ξέχασε ποτέ τις ευθύνες της στη μητρόπολη. Έτσι, ήταν φυσικά επιθυμία της να φέρει κάποια μέρα πίσω στην Ευρώπη τη δύναμη και τις εμπειρίες της». Informationsstelle Kurdistan, μετάφραση από το Arm the Spirit.

β) Στις 16 Σεπτέμβρη 1999, στη Βιέννη της Αυστρίας, έπεσε νεκρός από τις σφαίρες ενός μπάτσου των ειδικών δυνάμεων ο γερμανός αγωνιστής Horst Meyer, καταζητούμενος τα τελευταία 15 χρόνια, ενώ συνελήφθη και προφυλακίστηκε η συντρόφισσά του Andrea Klump, καταζητούμενη από τις αρχές της δεκαετίας του '90. Και οι δύο καταζητούνταν από το κράτος ως μέλη της RAF, αλλά από πουθενά δεν προκύπτει κάτι τέτοιο. Για τους αγωνιστές συντρόφους του στη Γερμανία, ο H. Meyer ήταν ένας αγωνιστής, μαχητής του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και από τα μέσα της δεκαετίας του '80 δρούσε «παράνομα». Η επίσημη εκδοχή του αυστριακού κράτους είναι ότι εντοπίστηκαν τυχαία από κάτοικο της περιοχής που τους θεώρησε ύποπτους για ληστεία ή εμπόριο ναρκωτικών και ειδοποίησε την αστυνομία. Παρ' όλα αυτά όμως παραμένει το ερώτημα για το πώς βρέθηκαν στην περιοχή μέσα σε ελάχιστα λεπτά οι ειδικές αστυνομικές δυνάμεις! Ο H. Meyer έπεσε νεκρός ύστερα από ανταλλαγή πυροβολισμών, ενώ η Andrea αρνήθηκε να πει οτιδήποτε κατά την ανάκρισή της.

γ) Στις 6:00 το πρωί της 19ης Δεκέμβρη χίλιοι αστυνομικοί της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας πραγματοποίησαν έφοδο στο πρώην Κατειλημμένο Κέντρο «Mehringhof» του Βερολίνου, με σκοπό να ερευνήσουν για όπλα και εκρηκτικά που ανήκουν στους Επαναστατικούς Πυρήνες και τη Rote Zora. Ενώ η έρευνα κράτησε μέχρι το απόγευμα, στο κτίριο δεν βρέθηκε τίποτα.

Η επιχείρηση της αστυνομίας ακολούθησε τη σύλληψη δύο αντρών που συμμετείχαν στο εγχείρημα «Mehringhof» και μίας γυναίκας που συνελήφθη στη Φρανκφούρτη. Και οι τρεις τους, η Sabine, ο Axel και ο Herald κατηγορούνται ως μέλη των Επαναστατικών Πυρήνων και οδηγήθηκαν στη φυλακή. Ο εισαγγελέας δήλωσε ότι θα ακολουθήσουν κι άλλες συλλήψεις.

δ) Οι επιχειρήσεις της αστυνομίας για τη σύλληψη μελών των Επαναστατικών Πυρήνων δεν σταμάτησαν στις 19 Δεκέμβρη. Στις 16 Γενάρη συνελήφθησαν στη Γαλλία οι γερμανοί Κρίστιαν Γκάουγκερ 67 χρ. και Σόνια Σούντερ 58 χρ., καταζητούμενοι από το 1978 για απόπειρες βομβιστικών επιθέσεων και εμπρησμό το '77 και το '78. Η σύλληψη έγινε στο Παρίσι, ενώ ο Γκάουγκερ και η Σούντερ ζούσαν στην πόλη Λιλ με πλαστά ελβετικά διαβατήρια και ψεύτικα ονόματα τα τελευταία τρία χρόνια. Οι ίδιοι αρνήθηκαν οποιαδήποτε σχέση με τις συγκεκριμένες ενέργειες, ενώ η αστυνομία δήλωσε πως τα αποτυπώματα των συλληφθέντων συμπίπτουν με αυτά των καταζητούμενων προσώπων. Ο Κρίστιαν και η Σόνια πρόκειται να εκδοθούν στη Γερμανία.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

Τρομοκρατούν, μέσω των θεσμών και των μηχανισμών τους, για ν'αποσπάσουν βίαια την κοινωνική συναίνεση που χρειάζονται προκειμένου να επιβάλλουν τη διαιώνιση της *αντικοινωνικής* ύπαρξής τους σαν τη "μόνη δυνατή" και "φυσική" πραγματικότητα.

Τρομοκρατούν, για να επιτύχουν την απρόσκοπτη προώθηση των *εκσυγχρονιστικών* [πολιτικών, οικονομικών, εκπαιδευτικών, πολιτισμικών κ.ά.] σχεδιασμών τους που επιφέρουν το βάθεμα της κοινωνικής ανισότητας και των διαχωρισμών και τη μεγιστοποίηση της καταπίεσης, της αλλοτρίωσης και της εκμετάλλευσης σε κάθε πτυχή της ζωής μας.

Τρομοκρατούν, προκειμένου ν'απομονώσουν, ν'αποθαρρύνουν ή να καταστείλουν κάθε αυθόρμητη εκδήλωση της αντίστασης εναντίον τους, η οποία γεννιέται αναπόφευκτα μέσα σ' εκείνους τους κοινωνικούς χώρους των εργαζομένων, των άνεργων και της νεολαίας που υφίστανται τις ολέθριες συνέπειες του *εκσυγχρονισμού* και της *ευρωποποίησης*.

Τρομοκρατούν, τέλος, *επιλεκτικά* καταδιώκοντας, φυλακίζοντας ακόμα κι' εξοντώνοντας συγκεκριμένους αγωνιστές με ευρύτερο στόχο τον κοινωνικό παραδειγματισμό για την αποτροπή όλων μας από κάθε ιδέα κοινωνικής αλληλεγγύης κι αντίστασης ενάντια στην κυριαρχία της εξουσιαστικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Πρωτοβουλία Αναρχικών

Μια αφίσα της Πρωτοβουλίας Αναρχικών
από τον Ιούλη του 1994

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΒΑΡΒΑΡΑ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ ΤΟΥ
ΘΑΝΑΤΟΥ

Κύκλος Α

“Με την απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης στις 6/12/97 σκοπό είχα την αποστολή μηνύματος στους πολιτικούς, επιχειρηματικούς και αστυνομικούς κύκλους αυτής της χώρας ότι τα σχέδιά τους, επενδυτικά ή κατασταλτικά, δεν πρόκειται να περάσουν χωρίς αντίσταση.

Σκοπό είχα, επίσης, την αποστολή μηνύματος αλληλεγγύης στο δίκαιο και δυναμικό αγώνα που με κάθε μέσο διεξάγουν οι κάτοικοι των χωριών του Στρυμονικού κάμπου ενάντια στην εγκατάσταση βιομηχανίας χρυσού από την καναδική πολυεθνική TVX GOLD, στη βορειοανατολική Χαλκιδική...

...Είμαι αναρχικός και επιδιώκω την ολοκληρωτική καταστροφή του κράτους και του καπιταλιστικού καθεστώτος και την αντικατάστασή του από τις αντιεξουσιαστικές κομμούνες. Τη μόνη κατηγορία που μπορώ να δεχθώ και είναι προς τιμή μου είναι αυτή της ανατρεπτικής δράσης.”

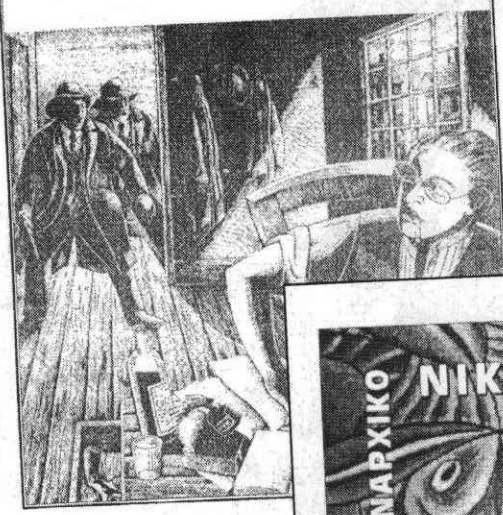
N. Μαζιώτης

ΑΝ ΟΙ «ΑΘΩΟΙ» ΑΞΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ
ΤΟΤΕ ΟΙ «ΕΝΟΧΟΙ» ΤΗΝ ΑΞΙΖΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

Η "ΑΠΟΛΟΓΙΑ" ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ

ΛΟΓΟΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ

ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

Alfredo Bonanno, Costantino Cavalleri, Hellette Bess

Συνέντευξη Αναρχικών

Το βιβλίο *Τρεις συζητήσεις στην Αθήνα με τους συντρόφους C. Cavalleri, P. Porcu, H. Bess, D. & M.* από τη Γαλλία, την Ιταλία και τη Γερμανία : **ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ**, εκδόθηκε σε 1.200 αντίτυπα, από τις Εκδόσεις ΑΤΥΠΟΣ, στην Αθήνα, το Γενάρη του 2000

